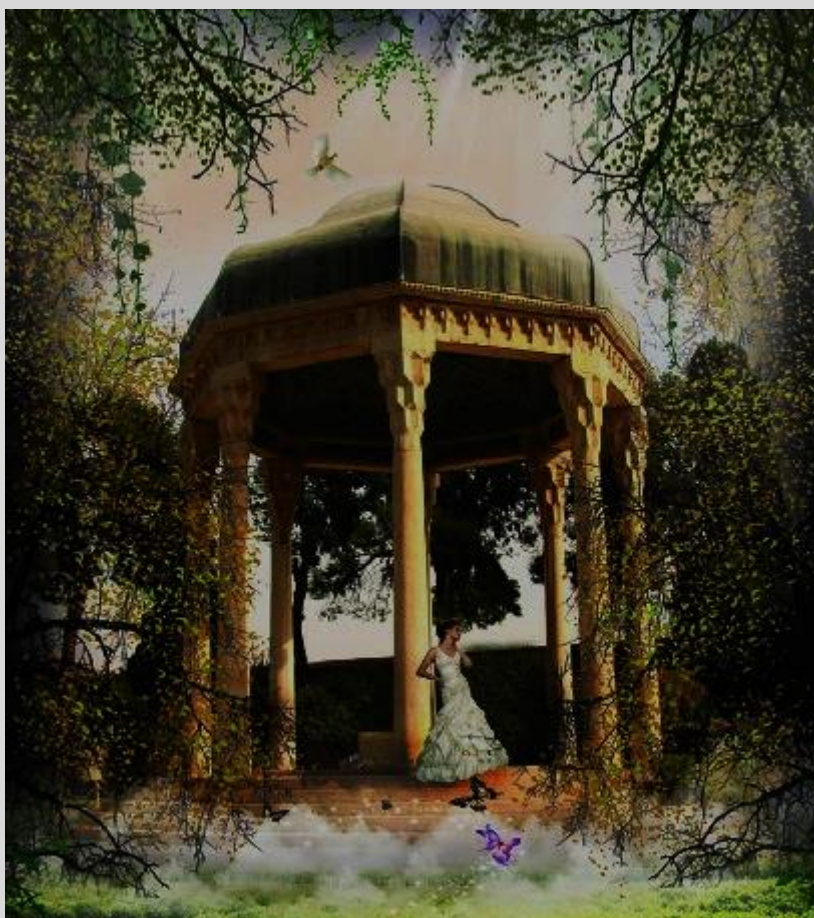

Ҳофизи Шерозӣ

ҒАЗАЛИЁТ

Айби риндон макун, эй зоҳиди покизасиришт,
Ки гуноҳи дигарон бар ту нахоҳанд навишт.
Ман агар некам, агар бад, ту бирав, худро бош,
Ҳар касе он даравад оқибати кор, ки кишт.
Ҳама кас толиби ёранд, чи хушёру чи маст.
Ҳама ҷо хонаи ишқ аст, чи масҷид, чи куништ.
Сари таслими ману хишти дари майкадаҳо,
Муддаӣ гар накунад фаҳми сухан, гӯ: сару хишт.
Ноумедам макун аз собиқаи лутфи азал,
Ту паси парда чӣ донӣ, ки кӣ хуб асту кӣ зишт?
На ман аз пардаи тақво бадар афтодаму бас,
Падарам низ бихишти абад аз даст бихишт.
Боғи фирдавс латиф аст, валекин зинҳор
Ту ғанимат шумур ин сояи беду лаби кишт.
Ҳофизо, рӯзи аҷал гар ба каф орӣ ҷоме,
Яксар аз кӯи харобот барандат ба бихишт,

Воизон ин чилва дар болои минбар мекунанд,
Чун ба хилват мераванд, он кори дигар мекунанд.
Мушкиле дорам зи донишманди маҷлис бозпурс:
Тавбафармоён чаро худ тавба камтар мекунанд?
Гӯиё бовар намедоранд рӯзи доварӣ,
К-ин ҳама қалбу дағал дар кори довар мекунанд.
Ё раб, ин навдавлатонро бар хари худшон нишон,
К-ин ҳама ноз аз ғуломи турку астар мекунанд.
Эй гадои хонақоҳ, барчаҳ, ки дар дайри муғон
Медиханд обеву дилҳоро тавонгар мекунанд.
Ҳусни бепоёни ӯ чандон, ки ошиқ мекушад,
Зумраи дигар ба ишқ аз ғайб сар бар мекунанд.
Бар дари майхонаи ишқ, эй малак тасбеҳ гӯй,
К-андар он ҷо тинати одам мухаммар мекунанд.
Субҳдам аз арш меомад хурӯше, ақл гуфт:
«Қудсиён гӯй, ки шеърӣ Ҳофиз аз бар мекунанд».

Агар он турки Шерозӣ ба даст орад дили моро,
Ба холи ҳиндуяш бахшам Самарқанду Бухороро.
Бидеҳ соқӣ, маи боқӣ, ки дар чаннат нахоҳи ёфт
Канори оби Рукнободу гулгашти Мусаллоро.
Фиғон, к-ин дӯлиёни шӯхи ширинкори шахрошӯб
Чунон бурданд сабр аз дил, ки туркон хони яғморо.
Зи ишқи нотамоми мо ҷамоли ёр мустағнист,
Ба обу рангу холу хат чӣ ҳочат рӯи зеборо!
Ман аз он ҳусни рӯзафзун, ки Юсуф дошт дониستم,
Ки ишқ аз пардаи исмат бурун орад Зулайхоро.
Агар дашном фармой в-агар нафрин, дуо гӯям,
Ҷавоби талх мезебад лаби лаъли шакархоро.
Насиҳат гӯш кун, ҷоно, ки аз ҷон дӯсттар доранд,
Ҷавонони саодатманд панди пири доноро.
Ҳадис аз мутрибу май гӯву рози даҳр камтар ҷӯ,
Ки кас накшуду накшояд ба ҳикмат ин муамморо.
Ғазал гуфтиву дар суфтӣ, биёву хуш бихон, Ҳофиз,
Ки бар назми ту афсонад фалак иқди Сурайёро.

Ё раб, сабабе соз, ки ёрам ба саломат
Бозояду бирҳонадам аз чанги маломат.
Хоки раҳи он ёри сафаркарда биёред,
То чашми ҷаҳонбин кунамаш ҷои иқомат.
Фарёд, ки аз шаш чиҳатам роҳ бибастанд
Он холу хату зулфу руху оразу қомат.
Имрӯз, ки дар дасти туам, марҳамате кун,
Фардо, ки шавам хок, чӣ суд ашки надомат.
Эй он, ки ба тақриру баён дам занӣ аз ишқ,
Мо бо ту надорем сухан, хайру саломат.
Дарвеш, макун нола зи шамшери ахиббо,
К-ин тоифа аз кушта ситонанд ғаромат.
Дар хирқа зан оташ, ки хама абруи соқӣ,
Бармешиканад гӯшаи меҳроби имомат.
Ҳошо, ки ман аз ҷавру ҷафои ту бинолам,

Бедоди латифон ҳама лутф асту каромат.
Кӯтаҳ накунад баҳси сари зулфи ту Ҳофиз,
Пайваста шуд ин силсила то рӯзи Қиёмат.

Дигар зи шохи сарви сикҳи булбули сабур
Гулбонг зад, ки чашми бад аз рӯи гул ба дур!
Эй гул, ба шукри он, ки туй подшоҳи хусн,
Бо булбулони бедили шайдо макун ғурур!
Аз дасти ғайбати ту шикоят намекунам,
То нест ғайбате, надихад лазате ҳузур.
Гар дигарон ба айшу тараб хурраманду шод,
Моро ғами нигор бувад мояи сурур.
Зоҳид агар ба ҳуру қусур аст умедвор,
Моро шаробхона қусур асту ёр ҳур.
Май хӯр ба бонги чангу махӯр ғусса в-ар касе
Гӯяд туро, ки бода махӯр, гӯ: ҳувалғафур.
Ҳофиз, шикоят аз ғами ҳичрон чӣ мекуни?
Дар ҳаҷр васл бошаду дар зулмат аст нур.

Дерест, ки дилдор паёме нафиристод,
Нанвишт саломеву каломе нафиристод.
Сад нома фиристодаму он шоҳи саворон
Пайке надавониду саломе нафиристод.
Сӯи мани ваҳшисифати ақдрамида,
Оҳуравише, кабкхироме нафиристод.
Донист, ки хоҳад шуданам мурғи дил аз даст
В-аз он хати чун силсила доме нафиристод.
Фарёд, ки он соқии шаккарлаби сармаст
Донист, ки махмураму ҷоме нафиристод.
Чандон, ки задам лофи каромоту мақомот,
Ҳечам хабар аз ҳеч мақоме нафиристод.
Ҳофиз, ба адаб бош, ки вохост набошад,
Гар шоҳ паёме ба ғулومه нафиристод.

Тарсам, ки ашк дар ғами мо пардадар шавад
В-ин рози сар ба мӯҳр ба олам самар шавад.
Гӯянд санг лаъл шавад дар мақоми сабр,
Оре, шавад, валеқ ба хуни ҷигар шавад.
Хоҳам шудан ба майкада гирёну додхоҳ,
К-аз дасти ғам ҳалоси ман он ҷо магар шавад.
Аз ҳар карона тири дуо кардаам равон,
Бошад, к-аз он миёна, яке коргар шавад.
Эй ҷон, ҳадиси мо бари дилдор бозгӯ,
Лекин чунон мағӯ, ки саборо хабар шавад.
Аз кимиёи меҳри ту зар гашт рӯи ман,
Оре, ба юмни лутфи шумо хок зар шавад.
Дар тангнои ҳайратам аз наҳвати рақиб,
Ё раб, мабод он, ки гадо муътабар шавад.
Бас нукта ғайри ҳусн бибояд, ки то касе
Мақбули таъби мардуми соҳибназар шавад.
Ин саркашӣ, ки кунгураи кохи васлрост,
Сарҳо бар остонаи ӯ хоки дар шавад.
Ҳофиз, чу нофаи сари зулфаш ба дасти туст,
Дам даркаш, ар на, боди саборо хабар шавад.

Роҳест роҳи ишқ, ки ҳеҷаш канора нест,
Он ҷо, ҷуз он, ки ҷон бисупоранд, чора нест.
Ҳар гаҳ ки дил ба ишқ диҳӣ, хуш даме бувад,
Дар кори хайр ҳоҷати ҳеҷ истихора нест.
Моро зи манъи ақл матарсонун май биёр,
К-он шаҳна дар вилояти мо ҳеҷкора нест.
Аз чашми худ бипурс, ки моро кӣ мекушад?
Ҷоно, гуноҳи толеу ҷурми ситора нест.
ӯро ба чашми пок тавон дид чун ҳиллол,
Ҳар дида ҷои ҷилваи он моҳпора нест.
Фурсат шумур тариқаи риндӣ, ки ин нишон
Чун роҳи ганҷ бар ҳама кас ошкора нест.
Нагрифт дар ту гиряи Ҳофиз ба ҳеҷ рӯ,
Ҳайрони он дилам, ки кам аз санги хора нест.

Дар вафои ишқи ту машхури хубонам чу шамъ,
Шабнишини кӯи сарбозону риндонам чу шамъ.
Рӯзу шаб хобам намеояд ба чашми ғампараст,
Баски дар бемории ҳачри ту гирёнам чу шамъ.
Риштаи сабрам ба микрози ғамат бибрида шуд,
Ҳамчунон дар оташи меҳри ту сӯзонам чу шамъ.
Гар кумайти ашки гулгунам набудӣ гармрав,
Кай шудӣ равшан ба гетӣ рози пинҳонам чу шамъ?
Дар миёни обу оташ ҳамчунон саргарми туст
Ин дили зори низори ашкборонам чу шамъ.
Дар шаби ҳичрон маро парвонаи васле фирист,
Варна аз дардат ҷаҳонеро бисӯзонам чу шамъ.
Бе ҷамоли оламорои ту рӯзам чун шаб аст,
Бо камоли ишқи ту дар айни нуқсонам чу шамъ.
Кӯҳи сабрам нарм шуд чун мум дар дасти ғамат,
То дар обу оташи ишқат гудозонам чу шамъ.
Ҳамчу субҳам як нафас боқист бе дидори ту,
Чеҳра бинмо, дилрабо, то чон барафшонам чу шамъ.
Сарфарозам кун шабе аз васли худ, эй нозанин,
То мунаввар гардад аз дидорат айвонам чу шамъ.
Оташи меҳри туро Ҳофиз, аҷаб дар сар гирифт,
Оташи дил кай ба оби дида биншонам чу шамъ?

Корам зи даври чарх ба сомон намерасад,
Хун шуд дилам зи дарду ба дармон намерасад,
Бо хоки роҳ рост шудам, лек ҳамчунон
То обрӯ намеравадам, нон намерасад.
Пайпорае намеканам аз ҳеҷ устухон,
То сад ҳазор захм ба дандон намерасад.
Серам зи ҷони худ ба дили ростон, вале
Бечораро чӣ чора, чу фармон намерасад.
Аз орзуст гашта гаронбори ғам дилам,
Овах, ки орзуи ман арзон намерасад.
Яъқубро ду дида зи ҳасрат сафед шуд,

Овозае зи Миср ба Канъон намерасад.
Аз ҳашмат аҳли ҷаҳл ба Қайвон расидаанд,
Ҷуз охи аҳли фазл ба Қайвон намерасад.
Аз дастбурди ҷаври фалак аҳли фаздро
Ин ғусса бас, ки даст сӯи ҷон намерасад.
То сад ҳазор хор намерӯяд аз замин,
Аз гулбуне гуле ба гулистон намерасад.
Суфӣ, бишӯй занги дили худ ба оби май,
К-аз шустушӯи хирқаат ғуфрон намерасад.
Ҳофиз, сабур бош, ки дар роҳи ошиқӣ
Ҳар кас, ки ҷон надод, ба ҷонон намерасад.

Саҳар булбул ҳикоят бо сабо кард,
Ки ишқи рӯи гул бо мо чиҳо кард?
Аз он ранги рухам хун дар дил афтод
В-аз ин гулшан ба хорам мубтало кард.
Ғуломи ҳиммати он нозанинам,
Ки кори хайр бе рӯву риё кард.
Ман аз бегонагон дигар нанолам,
Ки бо ман ҳар чӣ кард, он ошно кард.
Ғар аз султон тамаъ кардам, хато буд
В-ар аз дилбар вафо ҷустам, ҷафо кард.
Хушаш бод он насими субҳгоҳӣ,
Ки дарди шабнишинонро даво кард.
Ниқоби гул кашид аз зулфи сунбул,
Гиреҳбанди қабои ғунча во кард.
Ба ҳар сӯ булбули ошиқ дар афғон,
Танабум аз миён боди сабо кард.
Башорат бар ба кӯи майфурӯшон,
Ки Ҳофиз тавба аз зӯҳду риё кард,
Вафо аз хоҷағони шаҳр бо ман,
Камоли давлату дин булвафо кард.

Дили ман дар ҳавои рӯи фаррух,
Бувад ошuftа хамчун мӯи фаррух.
Ба чуз ҳиндӯи зулфаш ҳеч кас нест
Ки бархурдор шуд аз рӯи фаррух.
Сиёҳе некбахт аст он, ки доим,
Бувад ҳамрозу ҳамзонуи фаррух.
Шавад чун бед ларзон сарви озод,
Агар бинад қади дилчӯи фаррух.
Бидеҳ, соқӣ, шароби арғавонӣ
Ба ёди наргиси чодӯи фаррух.
Дуто шуд қоматам ҳамчун камоне,
Зи ғам пайваста чун абрӯи фаррух.
Насими мушки тоторӣ хичил кард
Шамими мӯи анбарбӯи фаррух.
Агар майли дили ҳар кас ба чоест,
Бувад майли дили ман сӯи фаррух.
Гуломи ҳиммати онам, ки бошад
Чу Ҳофиз бандаву ҳиндӯи фаррух.

Он ёр, к-аз ӯ хонаи мо ҷои парӣ буд,
Сар то қадамаш чун парӣ аз айб барӣ буд.
Дил гуфт фурӯкаш кунам ин шаҳр ба бӯяш,
Бечора надонист, ки ёраш сафарӣ буд.
Танҳо на зи рози дили ман парда барафтод,
То буд фалак, шеваи ӯ пардадарӣ буд.
Манзури хирадманди ман он моҳ, ки ӯро,
Бо ҳусни адаб шеваи соҳибназарӣ буд.
Аз чанги манаш ахтари бадмеҳр бадар бурд,
Оре, чӣ кунам, давлати даври қамарӣ буд.
Узре бинех, эй дил, ки ту дарवेशиву ӯро
Дар мамлакати ҳусн сари тоҷварӣ буд.
Авқоти хуш он буд, ки бо дӯст ба сар рафт,
Боқӣ ҳама беҳосиливу беҳабарӣ буд.
Хуш буд лаби обу гулу сабзаву насрин,
Афсӯс, ки он ганҷи равон раҳгузарӣ буд.

Худро бикущ, эй булбул, аз ин рашк, ки гудро
Бо боди сабо вақти сахар чилвагарӣ буд.
Ҳар ганҷи саодат, ки Худо дод ба Ҳофиз,
Аз юмни дуои шабу вирди сахарӣ буд.

Мо нагӯем баду майл ба ноҳақ накунем,
Ҷомаи кас сияҳу далқи худ азрақ накунем.
Айби дарвешу тавонгар ба каму беш бад аст,
Кори бад, маслиҳат он аст, ки мутлақ накунем.
Рақами мағлата бар дафтари дониш назанем.
Сирри ҳақ бар варақи шӯъбада мулҳақ накунем.
Шоҳ агар чуръаи риндон на ба ҳурмат нӯшад,
Илтифоташ ба маи софи мураввақ накунем.
Хуш биронем ҷаҳон дар назари роҳравон,
Фикри асби сияҳу зини муғаррақ накунем.
Осмон киштии арбоби ҳунар мешиканад,
Тақя он беҳ, ки бар ин баҳри муаллақ накунем.
Гар баде гуфт ҳасудеву рафиқе ранҷид,
Гӯ, ту хуш бош, ки мо гӯш ба аҳмақ накунем.
Ҳофиз, ар хасм хато гуфт, нагирем бар ӯ,
В-ар ба ҳақ гуфт, чадал бо сухани ҳақ накунем.

Биё бо мо маварз ин кинадорӣ,
Ки ҳаққи сӯҳбати дерина дорӣ.
Насиҳат гӯш кун, к-ин дур басе беҳ,
Аз он гавҳар, ки дар ганҷина дорӣ.
Валекин кай намоӣ рух ба риндон
Ту, к-аз хуршеду маҳ оина дорӣ.
Бади риндон мағӯ, эй шайху хуш дор,
Ки бо ҳукми худой кина дорӣ.
Наметарсӣ зи оҳи оташинам,
Ту донӣ ҳирқайи пашмина дорӣ.

Ба фарёди хумори муфлисон рас,
Худоро, гар маи дӯшина дорӣ.
Надидам хуштар аз шеъри ту, Ҳофиз,
Ба Куръоне, ки андар сина дорӣ.

Дӯш огаҳӣ зи ёри сафаркарда дод бод,
Ман низ дил ба бод диҳам, ҳар чӣ бод, бод.
Корам бад-он расид, ки ҳамрози худ кунам
Ҳар шом барқи ломеу ҳар бомдод бод.
Дар чини турраи ту дили беҳифози ман
Ҳаргиз нагуфт маскани маълуф ёд бод.
Имрӯз қадри панди азизон шинохтам,
Ё раб, равони носеҳи мо аз ту шод бод!
Хун шуд дилам ба ёди ту ҳар гаҳ, ки дар чаман,
Банди қабои ғунчаи гул бод мекушод.
Аз даст рафта буд вучуди заифи ман,
Субҳам ба бӯи васли ту чон боз дод бод.
Ҳофиз ниҳоди неки ту қомат бароварад,
Чонҳо фидои мардуми некуниҳод бод.

Рӯзгорест, ки савдои бутон дини ман аст,
Ғами ин кор нишоти дили ғамгини ман аст.
Дидани рӯи туро дидаи чонбин бояд
В-ин кучо мартабаи чашми ҷаҳонбини ман аст?
Ёри ман бош, ки зеби фалаку зинати даҳр
Аз маҳи рӯи туву ашки чу парвини ман аст.
То маро ишқи ту таълими сухан гуфтан кард,
Халқро вирди забон мидҳату таҳсини ман аст.
Давлати фақр, Худоё, ба ман арзонӣ дор,
К-ин каромат сабаби ҳашмату тамкини ман аст.
Воизи шаҳнашинос ин азамат, гӯ, мафурӯш,
З-он, ки манзилгаҳи султон дили мискини ман аст.
Ё раб, ин Каъбаи мақсуд тамошогаҳи кист?
Ки муғелони тариқаш гулу насрини ман аст?
Ҳофиз, аз ҳашмати Парвез дигар қисса махон,
Ки лабаш ҷуръакаши Хусрави Ширини ман аст.

Фикри булбул ҳама он аст, ки гул шуд ёраш,
Гул дар андеша, ки чун ишва кунад дар кораш.
Дилрабоӣ ҳама он нест, ки ошиқ бикӯшанд,
Хоҷа он аст, ки бошад ғами хидматгориш.
Ҷои он аст, ки хун мавҷ занад дар дили лаъл,
3-ин тағобун, ки хазаф мешиканад бозораш.
Булбул аз файзи гул омӯхт сухан варна набуд,
Ин ҳама қавлу ғазал таъбия дар минқораш.
Эй, ки дар кӯчаи маъшуқай мо мегузарӣ,
Барҳазар бош, ки сар мешиканад девораш!
Он сафаркарда, ки сад қофила дил ҳамраҳи ўст.
Ҳар кучо ҳаст, худоё, ба саломат дораш!
Сӯҳбати офиятат гарчи хуш афтод, эй дил,
Ҷониби ишқ азиз аст, фурӯ мағзораш!
Сӯфии сархуш аз ин даст, ки қач қард кулоҳ
Ба ду чоми дигар ошуфта шавад дастораш.
Дили Ҳофиз, ки ба дидори ту хӯғар шуда буд,
Нозпарварди висол аст, мачӯ озораш!

Манам, ки гӯшаи майхона хонақоҳи ман аст,
Дуои пири муғон вирди субҳгоҳи ман аст.
Гарам таронаи чанги сабӯҳ нест, чӣ бок?
Навои ман ба саҳар оҳи узргоҳи ман аст!
Зи подшоҳу гадо фориғам, бихамдуллоҳ,
Гадои хоки дари дӯст подшоҳи ман аст.
Ғараз зи масҷиду майхонаам висоли шумост,
Ҷуз ин хаёл надорам, Худо гувоҳи ман аст.
Магар ба теғи аҷал хайма барқанам в-ар не,
Рамидан аз дари давлат, на расму роҳи ман аст.
Аз он замон, ки бар ин остон ниҳодам рӯй,
Фарози маснади хуршед такягоҳи ман аст.
Гуноҳ агарчи набуд ихтиёри мо, Ҳофиз,
Ту дар тариқи адаб бош, гӯ: «Гуноҳи ман аст».

Моро зи орзӯи ту парвои хоб нест,
Бе рӯи дилфиреби ту будан савоб нест.
Дар даври чашми масти ту хушёр кас надид,
Ку дида, к-аз тасавури чашмат хароб нест?
Дар ҳар кӣ бингарӣ, ба ғаме аз ту муьталост,
Як дил надидаам, ки зи ишқат кабоб нест.
Ҳар к-ӯ ба теғи ишқи ту шуд кушта рӯзи ҳашр,
Ўро дар он ҷаноб суолу ҷавоб нест.
Ҳофиз, чу зар ба бӯта дарафтоду тоб ёфт,
Ошиқ набошад он, ки чу зар ӯ ба тоб нест.

Аз дида хуни дил ҳама бар рӯи мо равад,
Бар рӯи мо зи дида, чӣ гӯям, чиҳо равад?
Мо дар даруни сина ҳавое нуҳуфтаем,
Бар бод агар равад дили мо, з-он ҳаво равад,
Хуршеди ховарӣ кунад аз рашк ҷома чок,
Гар моҳи меҳрпарвари ман дар қабо равад.
Бар хоки роҳи ёр ниҳодем рӯи хеш,
Бар рӯи мо равост, агар ошно равад.
Сел аст оби дидаву ҳар кас, ки бигзарад,
Гар худ дилаш зи санг бувад, ҳам зи ҷо равад.
Моро ба оби дида шабу рӯз мочарост,
З-он раҳгузар, ки бар сари кӯяш чаро равад?
Ҳофиз ба кӯи майкада доим ба сидқи дил,
Чун сӯфиёни савмаадор аз Сафо равад.

Гул дар бару май дар кафу маъшуқ ба ком аст,
Султони ҷаҳонам ба чунин рӯз ғулом аст.
Гӯ, шамъ маёред дар ин ҷамъ, ки имшаб
Дар маҷлиси мо моҳи руҳи дӯст тамом аст.
Дар мазҳаби мо бода ҳалол аст, валекин

Бе рӯи ту, эй сарви гуландом, ҳаром аст.
Гӯшам ҳама бар қавли наю нағмаи чанг аст,
Чашмам ҳама бар лаъли лабу гардиши чом аст.
Дар маҷлиси мо атр маёмез, ки моро
Ҳар лаҳза зи гесуи ту хушбӯй машом аст.
Аз чошнии қанд мағӯ ҳечу зи шаккар
З-он рӯ, ки маро аз лаби ширини ту ком аст.
То ганҷи ғамат дар дили вайрона муқим аст,
Ҳамвора маро кӯи харобот мақом аст.
Аз нанг чӣ гӯй, ки маро ном зи нанг аст
В-аз ном чӣ пурсӣ, ки маро нанг зи ном аст.
Майхораву саргаштаву риндему назарбоз,
В-он кас, ки чу мо нест дар ин шаҳр, кадом аст?
Бо мӯхтасибам айб мағӯед, ки ӯ низ
Пайваста чу мо дар талаби айши мудом аст.
Ҳофиз, манишин бе маю маъшуқ замоне,
К-айёми гулу ёсуману иди сиём аст.

Ало ё айюҳассоқӣ, адир каъсан ва новилҳо,
Ки ишқ осон намуд аввал, вале афтод мушкилҳо.
Ба бӯи нофае, к-охир сабо з-он турра бикшояд,
Зи тоби чаъди мушкинаш чӣ хун афтод дар дилҳо.
Маро дар манзили чонон чӣ амну айш, чун ҳар дам
Қарас фарёд медорад, ки барбандед маҳмилҳо.
Ба май сачқода рангин кун, гарат пири муғон гӯяд,
Ки солик беҳабар набвад зи роҳу расми манзилҳо.
Шаби торику бими мавчу гирдобе чунин ҳоил,
Кучо донанд ҳоли мо сабукборони соҳилҳо.
Ҳама корам зи худкомӣ ба бадномӣ кашид охир,
Ниҳон кай монад он розе, к-аз ӯ созанд маҳфилҳо.
Ҳузуре гар ҳамехоҳӣ, аз ӯ ғоиб машав, Ҳофиз,
Мато мо талқа ман таҳвӣ даиддунё ва аҳмилҳо.

Ало ё айюҳассоқӣ, адир каъсан ва новилҳо,
Ки ишқ осон намуд аввал, вале афтод мушкилҳо.
Ба бӯи нофае, к-охир сабо з-он турра бикшояд,
Зи тоби чаъди мушкинаш чӣ хун афтод дар дилҳо.
Маро дар манзили чонон чӣ амну айш, чун ҳар дам
Қарас фарёд медорад, ки барбандед маҳмилҳо.
Ба май сачқода рангин кун, гарат пири муғон гӯяд,
Ки солик беҳабар набвад зи роҳу расми манзилҳо.
Шаби торику бими мавчу гирдобе чунин ҳоил,
Кучо донанд ҳоли мо сабукборони соҳилҳо.
Ҳама корам зи худкомӣ ба бадномӣ кашид охир,
Ниҳон кай монад он розе, к-аз ӯ созанд маҳфилҳо.
Ҳузуре гар ҳамехоҳӣ, аз ӯ ғоиб машав, Ҳофиз,
Мато мо талқа ман таҳвӣ даиддунё ва аҳмилҳо.

Мутриби ишқ аҷаб созу навое дорад,
Нақши ҳар нағма, ки зад, роҳ ба чое дорад.
Олам аз нолаи ушшоқ мабодо холи,
Ки хуш оҳангу фараҳбахш ҳавое дорад!
Пири дурдикаши мо, гарчи надорад зару зӯр
Хуш атобахшу хатопӯш Худое дорад.
Мӯхтарам дор дилам, к-ин магаси қандпараст
То ҳавохоҳи ту шуд, фарри ҳумое дорад.
Аз адолат набувад дур, гараш пурсад ҳол,
Подшоҳе, ки ба ҳамсоя гадое дорад.
Ашки хунин бинамудам ба табибон, гуфтанд:
«Дарди ишқ асту ҷигарсӯз давое дорад».
Ситам аз ғамза маёмӯз, ки дар мазҳаби ишқ
Ҳар амал ачреву ҳар карда чазое дорад.
Нағз гуфт он бути тарсобачаи бодапараст:
«Шодии рӯи касе хӯр, ки сафое дорад»
Хусраво, Ҳофизи даргоҳнишин фотиҳа хонд
В-аз забони ту таманнои дуое дорад.

Эй боди насим ёр дорӣ,
3-он нафҳаи мушкбор дорӣ.
Зинҳор макун дароздастӣ,
Бо турраи ӯ чӣ кор дорӣ?
Эй гул, ту кучову рӯи зебош?
Ў мушқу ту хор бор дорӣ.
Райҳон ту кучову хатти сабзаш,
ӯ тозаву ту ғубор дорӣ.
Наргис ту кучову чашми масташ,
ӯ сархушу ту хумор дорӣ.
Эй сарв, ту бо қади баландаш,
Дар боғ чӣ эътибор дорӣ?
Эй ақд, ту бо вучуди ишқаш
Дар даст чӣ ихтиёр дорӣ?
Рӯзе бирасӣ ба васл, Ҳофиз,
Гар тоқати интизор дорӣ.

Салоҳи кор кучову мани хароб кучо?
Бубин тафовути раҳ аз кучост то ба кучо!
Дилам зи савмаа бигрифту хирқаи солус,
Кучост дайри муғону шароби ноб кучо?
Чӣ нисбат аст ба риндӣ салоҳу тақвиро,
Самои ваъз кучо, нағмаи рубоб кучо?
Зи рӯи дӯст дили душманон чӣ дарёбанд?
Чароғи мурда кучо, шамъи офтоб кучо?
Чу кӯҳли биниши мо хоки остони шумост,
Кучо равем, бифармо, аз ин ҷаноб кучо?
Мабин ба себи занаҳдон, ки чоҳ дар роҳ аст,
Кучо ҳамеравӣ, эй дил, ба ин шитоб кучо?
Бишуд, ки ёди хушаш бод рӯзгори висол,
Худ он карашма кучо рафту он итоб кучо?
Қарору хоб зи Ҳофиз тамаъ мадор, эй дӯст,
Қарор чист, сабури кадому хоб кучо?

Ин чӣ шӯр аст, ки дар даври қамар мебинам,
Ҳама офоқ пур аз фитнаву шар мебинам.
Пешаи подшаҳон нест ба ҷуз ҷавру ситам,
Адлу инсоф ҳама зеру забар мебинам.
Ҳар касе рӯзи беҳӣ металабад аз айём,
Иллат он аст, ки ҳар рӯз батар мебинам.
Аблаҳонро ҳама шарбат зи гулобу қанд аст,
Қути доно ҳама аз хуни ҷигар мебинам.
Асби тозӣ шуда маҷрӯҳ ба зери полон,
Тавқи заррин ҳама дар гардани хар мебинам,
Духтаронро ҳама ҷанг асту ҷадал бо модар,
Писаронро ҳама бадхоҳи падар мебинам.
Ҳеч раҳме на бародар ба бародар дорад,
Ҳеч шафқат на падарро ба писар мебинам.
Панди Ҳофиз бишунав, хоҷа, бирав некӣ кун,
Ки ман ин панд беҳ аз дурру гуҳар мебинам.

Сабо, ба лутф бигӯ он ғазоли раъноро,
Ки сар ба кӯху биёбон ту додай моро.
Шакарфурӯш, ки умраш дароз бод, чаро
Тафаққуде накунад тӯтии шакархоро.
Ғурури ҳуснат иҷозат магар надод, эй гул,
Ки пурсише накуни андалеби шайдоро?
Ба хулқу лутф тавон кард сайди аҳли назар,
Ба банду дом нагиранд мурғи доноро.
Надонам аз чӣ сабаб ранги ошноӣ нест,
Сиҳиқадони сияҳчашми моҳсиморо?
Чу бо ҳабиб нишиниву бода паймой,
Ба ёд ор муҳиббони бодапайморо.
Ҷуз ин қадар натавон гуфт дар ҷамоли ту айб,
Ки вазъи меҳру вафо нест рӯи зеборо.
Дар осмон на аҷаб, гар ба гуфтаи Ҳофиз,
Суруди Зӯҳра ба рақс оварад Масеҳоро.

Ёрам чу қадаҳ ба даст гирад,
Бозори бутон шикаст гирад.
Ҳар кас, ки бидид чашми ӯ, гуфт:
«Ку мӯҳтасибе, ки маст гирад?»
Дар баҳр фитодаам чу моҳӣ,
То ёр маро ба шаст гирад.
Дар пош фитодаам ба зорӣ,
Оё бувад он, ки даст гирад?
Хуррам дили он, ки ҳамчу Ҳофиз,
Чома зи маи аласт гирад.

Зи кӯи ёр меояд насими боди наврӯзӣ,
Аз ин бод ар мадад хоҳӣ, чароғи дил барафрӯзӣ.
Чу гул гар хурдае дорӣ, худоро, сарфи ишрат кун,
Ки Қорунро ғалатҳо дод савдои зарандӯзӣ.
Зи қоми гул дигар булбул चुнон масти маи лаъл аст,
Ки зад бар чархи фирӯза сафири бахти фирӯзӣ.
Ба сахро рав, ки аз доман ғубори ғам бияфшонӣ,
Ба гулзор о, ки аз булбул ғазал гуфтан биёмӯзӣ.
Чу имкони хулуд, эй дил, дар ин фирӯза айвон нест,
Мақоли айшу фурсат дон ба фирӯзиву беҳрӯзӣ.
Тариқи комбахшӣ чист тарки коми худ кардан,
Кулоҳи сарварӣ он аст, к-аз ин тарк бардӯзӣ.
Сухан дар парда мегӯям, чу гул аз ғунча берун ой,
Ки беш аз панҷ рӯзе нест ҳукми мири наврӯзӣ.
Надонам навҳаи қумрӣ ба тарфи чӯйборон чист,
Магар ӯ низ ҳамчун ман ғаме дорад шабонрӯзӣ?
Мае дорам чу қон софиву сӯфӣ мекунад айбаш,
Худоё, ҳеч оқилро мабодо бахти бад рӯзӣ!
Чудо шуд ёри ширинат, кунун танҳо нишин, э шамъ,
Ки ҳукми осмон ин аст, агар созӣ в-агар сӯзӣ.
Ба уқби илм натвон шуд зи асбоби тараб маҳрум,
Биё, соқӣ, ки қоҳилро ҳанитар мерасад рӯзӣ.
Май андар маҷлиси Осаф ба наврӯзи Қалолой нӯш,

Ки бахшад чуръае чомат чаҳонро сози наврӯзӣ.
Чанобаш порсоёнрост меҳроби дилу дида,
Чабинаш субҳезонрост рӯзи фатҳу фирӯзӣ.
На Ҳофиз мекунад танҳо дуои хоҷа Тӯроншоҳ,
Зи мадҳи осафӣ хоҳад идиву наврӯзӣ.

Дил меравад зи дастам, соҳибдилон, Худоро
Дардо, ки рози пинҳон хоҳад шуд ошкоро.
Киштинишастагонем, эй боди шурта, бархез,
Бошад, ки боз бинем дидори ошноро.
Даҳрӯза меҳри гардун, афсонаест афсун.
Некӣ ба ҷои ёрон фурсат шумор, ёро.
Дар ҳалқаи гӯлу мул, хуш хонд дӯш булбул,
Ҳоти-с-сабӯху ҳуббу ё айюҳа-с-сикоро!
Эй соҳиби каромат, шукронаи саломат,
Рӯзе тафаққуде кун дарвешӣ бенаворо.
Осоиши ду гетӣ тафсири ин ду ҳарф аст,
Бо дӯстон мурувват, бо душманон мадоро.
Дар кӯи некномӣ моро гузар надоданд,
Гар ту намеписандӣ, тағйир кун қазоро.
Он талхваш ки сӯфӣ уммулҳабоисаш хонд,
Ашҳолано ва аҳло мин Қиблат-ил-узоро.
Ҳангоми тангдастӣ дар айш кӯшу мастӣ,
К-ин кимийеи ҳастӣ Қорун кунад гадоро.
Саркаш машав, ки чун шамъ, аз ғайратат бисӯзад
Дилбар, ки дар кафи ӯ мумаст санги хоро.
Оинаи Сикандар ҷоми Чам аст, бингар,
То бар ту арза дорад аҳволи мулки Доро.
Хубони порсигӯ бахшандағони умранд,
Соқӣ, бидеҳ башорат риндони порсоро.
Ҳофиз ба худ напӯшид ин ҳирқаи майолуд,
Эй шайхи покдоман, маъзур дор моро.

Ба мулозимони султон кӣ расонад ин дуоро,
Ки ба шукри подшоҳӣ зи назар марон гадоро.
Зи рақибӣ девсират ба Худои худ паноҳам,
Магар он шаҳоби соқиб мададе диҳад, Худоро.
Мижай сиёҳат ар кард ба хуни мо ишорат,
Зи фиреби ӯ бияндешу ғалат макун, нигоро.
Дили оламе бисӯзӣ, чу узор барфурӯзӣ,
Ту аз ин чӣ суд дорӣ, ки намекунӣ мадоро?
Ҳама шаб дар ин умедам, ки насими субҳгоҳӣ
Ба паёми ошноӣ бинавозад ошноро.
Чӣ қиёмат аст, чоно, ки ба ошиқон намудӣ?
Дилу қон фидои рӯят, бинамо узор моро.
Ба Худо, ки чуръае деҳ ту ба Ҳофизи саҳархез,
Ки дуои субҳгоҳӣ мададе кунад шуморо.

Сӯфӣ, биё, ки оина соф аст чомро,
То бингарӣ сафоӣ маӣ лаълфомро.
Розӣ даруни парда зи риндони маст пурс,
К-ин ҳол нест зоҳиди олимақомро.
Анқо шикори кас нашавад, дом бозчин,
К-ин чо ҳамеша бод ба даст аст домро.
Дар базми давр як-ду қадаҳ даркашу бирав,
Яъне тамаъ мадор висоли давомро.
Эй дил, шабоб рафту начидӣ гуле зи айш,
Пиронасар макун хунаре нангу номро.
Дар айши нақд кӯш, ки чун обхӯр намонд,
Одам биҳишт равзаӣ доруссаломро.
Моро бар остони ту бас ҳаққи хидмат аст,
Эй хоҷа, боз бин ба тараҳхум ғуломро.
Ҳофиз муриди чоми май аст, эй сабо, бирав
В-аз банда бандагӣ бирасон шайхи чомро.

Дило, чандам бирезӣ хун, зи дида шарм дор, охир,

Ту низ, эй дида, хобе кун муроди дил барор, охир.
Манам, ё раб, ки чононро зи ораз бўса мечинам,
Дуои субҳдам дидӣ, ки чун омад ба кор охир.
Муроди дуниву уқбӣ ба ман бахшид рӯзибахш,
Ба гӯшам қавли чанг аввал ба дастам зулфи ёр охир.
Чу бод аз хирмани дунон рабудан хӯшае то чанд?
Зи ҳиммат тӯшае бардору худ тухме бикор, охир.
Дило, дар мулки шабхезӣ гар аз андӯҳ нагрезӣ,
Дами сӯҳбат башоратҳо биёрад з-он диёр охир.
Бути чун моҳ зону зад, маи чун лаъл пеш овард,
Ту гӯй тоибам, Ҳофиз, зи соқӣ шарм дор охир.

Соқиё, бархезу дардеҳ чомро,
Хок бар сар кун ғами айёмро!
Соғари май дар кафам неҳ, то зи сар
Баркашам ин далқи азракфомро.
Гарчи бадномист назди оқилон,
Мо намехоҳем нангу номро.
Бода дардеҳ, чанд аз ин боди ғурур
Хок бар сар нафси нофарҷомро.
Дуди оҳи синаи сӯзони ман
Сӯхт ин афсурдағони хомро.
Маҳрами рози дили шайдои худ
Кас намебинам зи хосу омро.
Бо дилороме маро хотир хуш аст,
К-аз дилам якбора бурд оромро.
Нангарад дигар ба сарв андар чаман,
Ҳар кӣ дид он сарви симандомро.
Сабр кун, Ҳофиз, ба сахтӣ рӯзу шаб,
Оқибат рӯзе биёбӣ комро.

Равнақи аҳди шабоб аст дигар бўстонро,
Мерасад муждаи гул булбули хушилҳонро.

Эй сабо, гар ба чавонони чаман бозрасӣ,
Хидмати мо бирасон сарву гулу райҳонро.
Гар чунин ҷилва кунад муғбачаи бодафуруш,
Хокрӯби дари майхона кунам мижгонро.
Эй, ки бар маҳ кашӣ аз анбари соро чавгон,
Музтарибҳол магардон мани саргардонро.
Тарсам, ин қавм, ки бар дурдкашон механданд,
Дар сари кори харобот кунанд имонро.
Ёри мардони Худо бош, ки дар киштии Нӯх,
Ҳаст хоке, ки ба обе нахарад тӯфонро.
Бирав аз хонаи гардун бадару нон маталаб,
К-он сияҳкоса дар охир бикушад меҳмонро.
Ҳар киро хобғаҳи охир муште хок аст,
Гӯ, чӣ хоҷат, ки ба афлок кашӣ айвонро?
Моҳи канъонии ман, маснади Миср они ту шуд,
Вақти он аст, ки падруд кунӣ зиңдонро.
Ҳофизо, май хӯру риндӣ куну хуш бош, вале
Доми тазвир макун чун дигарон Қуръонро.

Дараhti дӯстӣ биншон, ки коми дил ба бор орад,
Ниҳоли душманӣ баркан, ки ранҷи бешумор орад.
Чу меҳмони ҳаробатӣ, ба иззат бош бо риндон,
Ки дарди сар кашӣ, ҷоно, гарат мастӣ хумор орад.
Шаби сӯхбат ғанимат дон, ки баъд аз рӯзгори мо
Басе гардиш кунад гардун, басе лайлу наҳор орад.
Иморидори Лайлиро, ки маҳди моҳ дар ҳукм аст,
Худоро, дар дил андозаш, ки бар Мачнун гузор орад.
Баҳори умр хоҳ эй дил, вагарна ин чаман ҳар сол
Чу насрин сад гул орад бору чун булбул ҳазор орад.
Худоро, чун дили решам қароре баст бо зулфат,
Бифармо лаъли нӯшинро, ки зудаш бо қарор орад.
Дар ин боғ аз Худо хоҳад дар ин пиронасар Ҳофиз,
Нишинад бар лаби ҷӯеву сарве дар канор орад.

Дӯш аз масҷид сӯи майхона омад пири мо,

Чист, ёрони тариқат, баъд аз ин тадбири мо.
Мо, муридон, рӯй сӯи қибла чун орем, чун
Рӯй сӯи хонаи хаммор дорад пири мо.
Дар хароботи муғон мо низ ҳамдастон шавем,
К-ин чунин рафтаст дар аҳди азал тақдири мо.
Ақл агар донад, ки дил дар банди зулфаш чун хуш аст,
Оқилон девона гарданд аз паи занҷири мо.
Рӯи хубат ояте аз лутф бар мо кашф кард,
З-он замон ҷуз лутфу хубӣ нест дар тафсири мо.
Бо дили сангинат оё ҳеч даргирад шабе,
Оҳи оташноку сӯзи синаи шабгири мо?
Тири оҳи мо зи гардун бигзарад, Ҳофиз, хамӯш,
Раҳм кун бар ҷони худ, парҳез кун аз тири мо!

Соқӣ, ба нури бода барафрӯз ҷоми мо,
Мутриб, бигӯ, ки кори ҷаҳон шуд ба коми мо,
Мо дар пиёла акси рухи ёр дидаем,
Эй беҳабар зи лаззати шурби мудоми мо.
Ҳаргиз намирад он, ки дилаш зинда шуд ба ишқ,
Сабт аст бар ҷаридаи олам давоми мо.
Чандон бувад карашмаву нози сиҳиқадон,
К-ояд ба чилва сарви санавбархиромии мо.
Эй бод, агар ба гулшани аҳбоб бигзарӣ,
Зинҳор арза деҳ бари ҷонон паёми мо.
Гӯ: номи мо зиёд ба амдо чӣ мебарӣ,
Худ ояд он, ки ёд наёрӣ зи номи мо.
Мастӣ ба чашми шоҳиди дилбанди мо хуш аст,
З-он рӯ супурдаанд ба мастӣ зимомии мо.
Тарсам, ки сарфае набарад рӯзи бозхост
Нони ҳалоли шайх зи оби ҳаромии мо.
Дарёи ахзари фалаку киштии ҳиллол,
Ҳастанд ғарқи неъматии Ҳоҷӣ Қавоми мо.
Ҳофиз, зи дида донаи ашке ҳамефишон,
Бошад, ки мурғи васл кунад қасди доми мо.

Ёрї андар кас намебинем, ёронро чї шуд?
Дўстї кай охир омад, дўстдоронро чї шуд?
Оби ҳайвон тирагун шуд, Хизри фаррухпай кучост?
Хун чакад аз шохи гул, абри баҳоронро чї шуд?
Кас намегўяд, ки ёре дошт ҳаққи дўстї,
Ҳақшиносонро чї ҳол афтод, ёронро чї шуд?
Лаъле аз кони мурувват барнаёмад, солҳост,
Тобиши хуршеду саъйи боду боронро чї шуд?
Шаҳри ёрон буду хоки меҳрубонон ин диёр,
Меҳрубонї кай саромад, шаҳриёнро чї шуд?
Гўи тавфиқу каромат дар миён афгандаанд,
Кас ба майдон дарнамеояд, саворонро чї шуд?
Сад ҳазорон гул шукуфту бонги мурғе барнахост,
Андалебонро чї пеш омад, ҳазоронро чї шуд?
Зўхра созе хуш намесозад, магар удаш бисўхт,
Кас надорад завқи мастї, майгусоронро чї шуд?
Ҳофиз, асрори илоҳї кас намедонад, хамўш!
Аз кї мепурсї, ки даври рўзгоронро чї шуд?

Ишқат на сарсарист, ки аз сар бадар шавад,
Меҳрат на оразист, ки чои дигар шавад.
Ишқи ту дар вучудаму меҳри ту дар дилам
Бо шир дар дарун шуду бо чон бадар шавад.
Дардест дарди ишқ, ки андар илочи ў,
Ҳарчанд саъй беш намой, батар шавад.
Аввал яке манам, ки дар ин шаҳр ҳар шабе
Фарёди ман зи ишқ бар афлоқ бар шавад.
Гар з-он, ки ман сиришқ фишонам ба Зиндарўд.
Кишти Ироқ чумла ба якбор тар шавад.
Дї дар миёни зулф бидидам рухи нигор
Бар ҳайате, ки абр муҳити қамар шавад.
Гуфтам, ки: «Ибтидо кунам аз бўса», Гуфт: «не!
Бигзор то, ки моҳ зи ақраб бадар шавад!»

Эй дил, ба ёди лаъли вай ар бода мехӯрӣ,
Магзор, ҳон, ки муддаиёнро хабар шавад.
Ҳофиз сар аз лаҳад ба дар орад ба пойбӯс,
Гар хоки ӯ ба пои шумо пайсипар шавад.

Эй фурӯғи моҳи ҳусн аз рӯи рахшони шумо!
Обрӯи хубӣ аз чоҳи занаҳдони шумо!
Азми дидори ту дорад ҷони барлабомада,
Бозгардад ё барояд, чист фармони шумо?
Кас ба даври наргисат тарфе набаст аз офият,
Беҳ, ки нафрӯшанд мастурӣ ба мастони шумо.
Бахти хоболуди мо бедор хоҳад шуд магар,
З-он, ки зад бар дида обе рӯи рахшони шумо!
Бо сабо ҳамроҳ бифрифт аз рухат гулдастае,
Бӯ, ки бӯе бишнавам аз хоки бӯстони шумо.
Умратон боду мурод, эй соқиёни базми Чам,
Гарчи ҷоми мо нашуд пурмай ба даврони шумо.
Дил харобӣ мекунад, дилдорро оғах кунед,
Зинҳор, эй дӯстон, ҷони ману ҷони шумо!
Кай диҳад даст ин ғараз, ё раб, ки ҳамдастон шаванд
Хотири маҷмӯъи мо, зулфи парешони шумо?
Дур дор аз хоку хун доман, чу бар мо бигзарӣ,
К-андар ин раҳ гашта бисёранд қурбони шумо.
Мекунад Ҳофиз дуо, бишнава, омине бигӯ:
Рузии мо бод лаъли шаккарафшони шумо!
Эй сабо, бо соқинони шаҳри Язд аз мо бигӯ,
К-эй сари ҳақношиносон гӯи чавғони шумо.
Гарчи дурем аз бисоти қурб, ҳиммат дур нест,
Бандаи шоҳи шумоёму саноҳони шумо.
Эй шаҳаншоҳи баландахтар, Худоро, ҳиммате,
То бибӯсам ҳамчу ахтар хоки айвони шумо.

Шаб аз мутриб, ки дил хуш бод вайро,
Шунидам нолаи ҷонсӯзи найро.
Чунон дар ҷони ман сӯзаш асар кард,

Ки бе риққат надидам ҳеч шайро.
Ҳарифе буд маро соқӣ, ки дар шаб
Зи зулфу рух намудӣ шамсу файро.
Чу шавқам дид, дар соғар май афзуд,
Бигуфтам соқии фархундапайро:
«Раҳонидӣ маро аз қайди ҳастӣ,
Чу паймудӣ паёпай ҷоми майро».
Ҳамокаллоҳ ан шарр-ин-навоиб?
Ҷазокаллоҳ фи-д-дорайни хайро.
Чу беҳуд гашт Ҳофиз, кай шуморад,
Ба як ҷав мулкати Ковусу Кайро.

Офтоб аз рӯи ӯ шуд дар ҳичоб,
Сояро бошад ҳичоб аз офтоб.
Дасти моҳу меҳр барбандад ба ҳусн,
Моҳи бемеҳрам чу бикшояд ниқоб.
Аз хаёлам боз нашносад касе,
Гар дар оғӯшаш бубинам шаб ба хоб,
Хуни дил дар ҷом дидам аз сиришқ
Обрӯ бар бод додам аз шароб.
Ҳар киро аз дида борон нест ашқ,
Зери доман бод дорад чун ҳубоб.
Аз барои бода мебояд задан
Мӯҳтасибро ҳадди бе ҳадду ҳисоб.
Ҳофизо, воиз насиҳат, гӯ, макун,
Тарки туркони Хито набвад савоб.

Таолуллоҳ чӣ давлат дорам имшаб,
Ки омад ногаҳон дилдорам имшаб.
Чу дидам рӯи хубаш, саҷда кардам,
Биҳамдуллоҳ накӯкирдорам имшаб.
Ниҳоли сабрам аз васлаш бар овард,
Зи бахти хеш бархурдорам имшаб.
Бар он азмам, ки гар худ меравад сар,

Ки сарпӯш аз табақ бардорам имшаб.
Кашад нақши аналҳақ бар замин хун,
Чу Мансур ар кашӣ бар дорам имшаб,
Ту соҳибнеъматӣ, ман мустаҳиқам,
Закоти хусн деҳ ҳақ дорам имшаб,
Ҳаметарсам, ки Ҳофиз маҳв гардад
Аз ин шӯре, ки дар сар дорам имшаб.

Субҳи давлат медамад, ку чоми ҳамчун офтоб?
Фурсате беҳ з-ин кучо ёбам, бидеҳ чоми шароб!
Хона беташвишу соқӣ ёру мутриб базлагӯ,
Мавсими айш асту даври соғару аҳди шабоб.
Хилвати хос асту чои амну нузҳатгоҳи унс,
«Ин, ки мебинам, ба бедорист ё раб, ё ба хоб?»
Аз паи тафричи табъу зевари ҳусну тараб,
Хуш бувад таркиби зарринҷом бо лаъли музоб.
Аз хаёли лутфи май машшотаи чолоки табъ
Дар замири барги гул хуш мекунад пинҳон гулоб.
Шоҳиду соқӣ ба дастафшону мутриб пойкӯб,
Ғамзаи соқӣ зи чашми майпарастон бурда хоб.
Шоҳи оламбахш дар даври тараб эҳомгӯ,
Ҳофизии ширинкаломи базлагӯ ҳозирчавоб.
Бошад ин маҳ муштарӣ дурҳои Ҳофизро, аз он
Мерасад ҳар дам ба гӯши Зӯҳра гулбонги рубоб.

Медамад субҳу килла баста саҳоб,
Ассабӯҳ, ассабӯҳ, ё асҳоб.
Мечакад жола бар руҳи лола,
Алмудом, алмудом, ё аҳбоб!
Мевазад аз чаман насими бихишт,
Ҳон, бинӯшед доимо маи ноб.
Тахти сармад задаст гул ба чаман,
Роҳи чун лаъли оташин дарёб.

Дари майхона бастаанд дигар,
Ифтатех, ё муфаттех-ул-абвоб
Лабу дандонтро ҳуқуқи намак
Ҳаст бар чону синаҳои қабоб.
Дар чунин мавсиме аҷаб бошад,
Ки бибанданд майкада ба шитоб,
Ба руҳи соқии парипайкар,
Ҳамчу Ҳофиз, бинӯш бодаи ноб.

Гуфтам:— Эй султони хубон, раҳм кун бар ин ғариб,
Гуфт:— Дар дунболи дил раҳ гум кунад мискин ғариб.
Гуфтамаш:— Мағзар замоне. Гуфт:— Маъзурам бидор
Хонапарварда чӣ тоб орад ғами чандин ғариб?
Хуфта бар санҷоби шоҳӣ нозанинро чӣ ғам,
Гар зи хору хора созад бистару болин ғариб.
Эй, ки дар занҷири зулфат ҷои чандин ошност,
Хуш фитод он холи мушкин бар руҳи рангин ғариб.
Менамояд акси май дар ранги рӯи маҳвашат,
Ҳамчу барги арғувон бар сафҳаи насрин ғариб.
Бас ғариб афтодааст он мӯри хат гирди рухат,
Гарчи набвад дар нигористон хати мушкин ғариб,
Гуфтам:-— Эй шои ғарибон турраи шабранги ту,
Дар саҳаргоҳон ҳазар кун, чун бинолад ин ғариб.
Гуфт:— Ҳофиз, ошноён дар мақоми ҳайратанд,
Дур набвад, гар нишинад хаставу мискин ғариб.

Эй шоҳиди қудсӣ, кӣ кашад банди ниқобат
В-эӣ мурғи биҳиштӣ, кӣ диҳад донаву обат?
Хобам бишуд аз дида, дар ин фикри чигарсӯз,
К-оғӯши кӣ шуд манзили осоишу хобат?
Дарвеш нампурсиву тарсам, ки набошад
Андешаи омурзишу парвои савобат.
Роҳи дили ушшоқ зад он чашми хуморӣ,
Пайдост аз ин шева, ки маст аст шаробат.

Тире, ки задӣ бар дилам аз ғамза, хато рафт,
То боз чӣ андеша кунад рои савобат.
Ҳар нолаву фарёд, ки кардам, нашунидӣ,
Пайдост, нигоро, ки баланд аст ҷанобат.
Дур аст сари об аз ин бодия, хуш дор,
То ғӯли биёбон нафиребад ба саробат.
То дар раҳи пирӣ ба чӣ ойин равӣ, эй дил,
Боре ба ғалат сарф шуд айёми шабобат.
Эй қасри дилафрӯз, ки манзилғаҳи унсӣ,
Ё раб, макунод офати айём харобат.
Ҳофиз на ғулومест, ки аз хоҷа гурезад,
Лутфе куну боз о, ки харобам зи итобат.

Хаме, ки абрӯи шӯҳи ту дар камон андохт,
Ба қасди ҷони мани зори нотавон андохт,
Набуд нақши ду олам, ки ранги улфат буд,
Замона тарҳи муҳаббат на ин замон андохт.
Ба як карашма, ки наргис ба хушфурӯшӣ кард,
Фиреби чашми ту сад фитна дар ҷаҳон андохт.
Шароб хӯрдаву хай карда меравӣ ба чаман,
Ки оби рӯи ту оташ дар арғавон андохт.
Ба базмгоҳи чаман дӯш маст бигзаштам,
Чу аз даҳони туам ғунча дар гумон андохт.
Бунафша турраи мафтули худ гиреҳ мезад,
Сабо ҳикояти зулфи ту дар миён андохт.
Зи шарми он, ки ба рӯи ту нисбаташ кардам,
Суман ба дасти сабо хок дар даҳон андохт.
Ман аз вараъ маю мутриб надидаме 3-ин пеш,
Ҳавои муғбачагонам дар ину он андохт.
Кунун ба оби маи лаъл хирқа мешӯям,
Насибаи азал аз худ наметавон андохт.
Ҷаҳон ба коми ман акнун шавад, ки даври замон
Маро ба бандагии хоҷаи ҷаҳон андохт.
Магар кушоиши Ҳофиз дар ин харобӣ буд,
Ки бахшиши азалаш дар маи муғон андохт.

Сина аз оташи дил дар ғами чонона бисӯхт,
Оташе буд дар ин хона, ки кошона бисӯхт.
Танам аз воситаи дурии дилбар бигудохт,
Чонона аз оташи меҳри рухи чонона бисӯхт.
Сӯзи дил бин, ки зи бас оташи ашкам дили шамъ
Дӯш бар ман зи сари меҳр, чу парвона, бисӯхт,
Ошноӣ на ғариб аст, ки дилсӯзи ман аст,
Чун ман аз хеш бирафтам, дили бегона бисӯхт.
Хирқаи зӯҳди маро оби харобот бибурд,
Хонаи ақли маро оташи майхона бисӯхт.
Чун пиёла дилам аз тавба, ки кардам, бишикаст,
Ҳамчу лола чигарам бе маю хумхона бисӯхт.
Моҷаро кам куну боз о, ки маро мардуми чашм,
Хирқа аз сар бадар оварду ба шукрона бисӯхт.
Тарки афсона бигӯ, Ҳофизу май нӯш даме,
Ки нахуфтем шабу шамъ ба афсона бисӯхт.

Соқииё, омадани ид муборак бодат,
В-он мавоид, ки кардӣ, маравод аз ёдат!
Дар шигифтам, ки дар ин муддати айёми фироқ
Баргирифтӣ зи ҳарифон дилу дил медодат.
Бирасон бандагии духтари раз, гӯ, бадар ой,
Ки даму ҳиммати мо кард зи банд озодат.
Шодии маҷлисиён дар қадаму мақдами туст,
Чои ғам бод ҳар он дил, ки нахоҳад шодат.
Шукри эзид, ки зи тороҷи хазон рахна наёфт,
Бӯстони суману сарву гулу шамшодат.
Чашми бад дур, к-аз он тафриқаат боз овард,
Толеи номвару давлати модарзодат.
Ҳофиз, аз даст мадеҳ давлати ин киштии Нӯҳ
В-арна тӯфони ҳаводис бибарад бунёдат.

Эй насими саҳар, оромгаҳи ёр кучост?
Манзили он маҳи ошиқкуши айёр кучост?
Шаби тор асту раҳи водии эмин дар пеш,
Оташи Тӯр кучо, мавъиди дидор кучост?
Ҳар кӣ омад ба чаҳон, нақши харобӣ дорад,
Дар харобот, бигӯед, ки ҳушёр кучост?
Он кас аст аҳли башорат, ки ишорат донад,
Нуктаҳо ҳаст базе, маҳрами асрор кучост?
Ҳар сари мӯи маро бо ту ҳазорон кор аст,
Мо кучоему маломатгари бекор кучост?
Бозпурсед зи гесӯи шикан дар шиканаш,
К-ин дили ғамзада саргашта гирифтор кучост?
Ақл девона шуд, он силсилаи мушкин ку?
Дил зи мо гӯша гирифт, абруи дилдор кучост?
Соқиву мутрибу май ҷумла муҳайёст, вале
Айш бе ёр муҳайё нашавад, ёр кучост?
Ҳофиз, аз боди хазон дар ҷамани даҳр маранҷ
Фикри маъқул бифармо, гули бехор кучост?

Рӯза як сӯ шуду ид омаду дилҳо бархост,
Май зи майхона ба ҷӯш омаду мебояд хост.
Тавбаи зӯҳдфурӯшони гаронҷон бигузашт,
Вақти шодиву тараб кардани риндон пайдост,
Чӣ маломат бувад онро, ки чунин бода хӯрад,
Ин чӣ айб аст бад-ин бехирадӣ в-ин чӣ хатост.
Боданӯшӣ, ки дар ӯ ҳеҷ риёе набувад,
Беҳтар аз зӯҳдфурӯшӣ, ки дар ӯ рӯву риёст.
Мо на мардони риёему ҳарифони нифоқ,
Он, ки ӯ олими сирр аст, бад-ин ҳол гувост.
Фарзи эзид бигузоре му ба кас бад накунем,
В-он чӣ гӯянд раво нест, нагӯем равост.
Чӣ шавад, гар ману ту чанд қадаҳ бода хӯрем,
Бода аз хуни разон аст, на аз хуни шумост.
Ин чӣ айб аст к-аз он айб халал хоҳад буд,
В-ар бувад, низ чӣ шуд, мардуми беайб кучост?

Ҳофиз, аз чуну чаро бигзару май нӯш даме,
Назди ҳукмаш чӣ маҷоли сухани чуну чарост.

Дилу динам шуду дилбар ба маломат бархост,
Гуфт:— Бо мо манишин к-аз ту саломат бархост.
Кӣ, шунидӣ, ки дар ин базм даме хуш бинишаст,
Ки на дар охири сӯҳбат ба надомат бархост?
Шамъ агар з-он лаби хандон ба забон лофе зад,
Пеши ушшоқи ту шабҳо ба ғаромат бархост.
Дар чаман боди баҳорӣ зи канори гулу сарв
Ба ҳаводории он оразу қомат бархост.
Маст бигзаштиву аз хилватиёни малакут
Ба тамошои ту ошӯби қиёмат бархост.
Пеши рафтори ту по бар нагирифт аз хичлат
Сарви саркаш, ки ба ноз аз қаду қомат бархост.
Ҳофиз, ин хирқа бияндоз, магар чон бибарӣ,
К-оташ аз хирқои солусу каромат бархост.

Чу бишнавай сухани аҳли дил, мағӯ, ки хатост,
Суханшинос най, ҷони ман, хато ин ҷост,
Сарам ба дуниву уқбӣ фуру намеояд,
Таборакаллаҳ аз ин фитнаҳо, ки дар сари мост.
Дар андаруни мани хастадил надонам кист,
Ки ман хамӯшаму ӯ дар фиғону дар ғавғост?
Дилам зи парда бурун шуд, кучой, эй мутриб?
Бинол, ҳон, ки аз ин парда корҳо ба навоист.
Маро ба кори ҷаҳон ҳаргиз илтифот набуд.
Руҳи ту дар назари ман чунин хушаш ороист.
Нахуфтаам зи ҳаёле, ки мепазад дили ман,
Хумори садшаба дорам, шаробхона кучост?
Чунин, ки савмаа олуда шуд зи хуни дилам,
Гарам ба бода бишӯед, ҳақ ба дасти шумост.
Аз он ба дайри мӯғонам азиз медоранд,
Ки оташе, ки намирад, ҳамеша дар дили мост.

Чӣ соз буд, ки дар парда мезад ин мутриб,
Ки рафт умру ҳанӯзам димоғ пур зи ҳавост.
Нидои ишқи ту дишаб дар андарун доданд,
Фазои синаи Ҳофиз ҳанӯз пур зи садост.

Хаёли рӯи ту дар ҳар тариқ ҳамраҳи мост,
Насими мӯи ту пайванди ҷони оғаҳи мост.
Ба рағми муддаиёне, ки манъи ишқ кунанд,
Ҷамоли чехраи ту ҳуҷҷати муваҷҷаҳи мост.
Бубин, ки себи занаҳдони ту чӣ мегӯяд:
«Ҳазор Юсуфи Мисрӣ фитода дар чаҳи мост».
Агар ба зулфи дарози ту дасти мо нарасад,
Гуноҳи бахти парешону дасти кӯтаҳи мост.
Ба ҳоҷиби дари хилватсарои хос бигӯ:
«Фалон зи гӯшанишинони хоки дарғаҳи мост».
Ба сурат аз назари мо агарчи маҳҷуб аст,
Ҳамеша дар назари хотири мураффаҳи мост.
Агар ба соле Ҳофиз даре занад, бикӯшой,
Ки солҳост, ки муштоқи рӯи чун маҳи мост.

Маталаб тоату паймону салоҳ аз мани маст,
Ки ба паймонакашӣ шӯҳра шудам рӯзи аласт.
Ман ҳамон дам, ки вузӯ сохтаи аз чашмаи ишқ,
Чор такбир задам яксара бар ҳар чӣ, ки ҳаст.
Май бидеҳ то диҳамат оғаҳи аз сирри қазо,
Ки ба рӯи кӣ шудам ошиқу аз бӯи кӣ маст?
Камари кӯҳ кам аст аз камари мӯр ин ҷо,
Ноумед аз дари раҳмат машав, эй бодапараст!
Ба ҷуз он наргиси мастона, ки чашмаш марасод,
Зери ин торуми фирӯза касе хуш нанишаст.
Ҷон фидои даҳанаи бод, ки дар боғи назар
Чаманорои ҷаҳон хуштар аз ин ғунча набаст.
Ҳофиз аз давлати ишқи ту Сулаймоне шуд,
Яъне аз васли туаш нест ба ҷуз бод ба даст.

Шукуфта шуд гули ҳамрову гашт булбул маст,
Салои сархуши, эй сӯфиёни бодапараст!
Асоси тавба, ки дар маҳкамӣ чу санг намуд,
Бубин, ки ҷоми зучоҷӣ чӣ турфааш бишикаст.
Биёр бода, ки дар боргоҳи истиғно,
Чи посбону чи султон, чи хушёрру чи маст.
Аз ин работи ду дар чун зарурат аст раҳил,
Равоқу тоқи маишат чи сарбаланду чи паст.
Мақоми айш муяссар намешавад бе ранҷ
Бале, ба ҳукми бало бастаанд аҳди аласт.
Ба ҳасту нест маранҷон замиру хуш мебош,
Ки нестист саранҷоми ҳар камол, ки ҳаст.
Шукӯҳи Осафиву асби боду мантиқи тайёр,
Ба бод рафту аз ӯ хоҷа ҳеҷ тарф набаст.
Ба болу пар марав аз раҳ ки тири партобӣ
Ҳаво гирифт замоне, вале ба хок нишаст.
Забони килки ту, Ҳофиз, чӣ шукри он гӯяд,
Ки тӯҳфаи суханаш мебаранд даст ба даст.

Зулф ошуфтаву хай кардавӯ хандонлабу маст,
Пираҳанчоку ғазалхону суроҳӣ дар даст,
Наргисаш арбадаҷӯву лабаш афсӯскунон,
Ними шаб дӯш ба болини ман омад, бинишаст.
Сар фарогӯши ман оварду ба овози ҳазин,
Гуфт:— Эй ошиқи деринаи ман, хобат ҳаст?
Ошиқеро, ки чунин бодаи шабгир диҳанд,
Кофари ишқ бувад, гар набувад бодапараст.
Бирав, эй зоҳиду бар дурдкашон хурда магир,
Ки надоданд ҷуз ин тӯҳфа ба мо рӯзи аласт.
Он чӣ ӯ рехт ба паймонаи мо, нӯшидем,
Агар аз хамри бихишт асту агар бодаи маст.
Хандаи ҷоми маю зулфи гиреҳгири нигор,
Эй басо тавба, ки чун тавбаи Ҳофиз бишикаст.

Дар дайри муғон омад ёрам қадаҳе дар даст,
Маст аз маю майхорон аз наргиси масташ маст.
Дар наъли саманди ӯ шакли маҳи нав пайдо
В-аз қадди баланди ӯ болои санавбар паст.
Охир, ба чӣ гӯям ҳаст, аз худ хабарам чун нест,
В-аз баҳри чӣ гӯям нест, бо вай назарам чун ҳаст?
Шамъи дили дамсозон биншаст, чу ӯ бархост,
В-афғони назарбозон бархост, чу ӯ биншаст.
Гар ғолия хушбӯ шуд, дар гесӯи ӯ печид.
В-ар вусма камонкаш гашт, дар абрӯи ӯ пайваст.
Бозой, ки бозояд умри шудаи Ҳофиз,
Ҳарчанд, ки н-ояд боз, тире, ки бишуд аз шаст.

Ба ҷони хоҷаву ҳаққи қадиму аҳди дуруст,
Ки мӯниси дами субҳам дуои давлати туст.
Сиришқи ман, ки зи тӯфони Нӯҳ даст барад,
Зи лавҳи сина наёрист нақши меҳри ту шуст.
Бикун муомилае в-ин дили шикаста бихар,
Ки бо шикастагӣ арзад ба сад ҳазор дуруст.
Забони мӯр ба Осаф дароз гашту равост,
Ки хоҷа хотами Ҷам ёва карду бозиачуст.
Дило, тамаъ мабур аз лутфи бениҳояти дӯст,
Чу лофи ишқ задӣ, сар бибоз чобуку чуст.
Ба сидқ кӯш, ки хуршед зояд аз нафасат,
Ки аз дурӯғ сияҳрӯй гашт субҳи нахуст.
Шудам зи дасти ту шайдои кӯҳу дашту ҳанӯз
Намекунӣ ба тараҳҳум нитоқи силсила суғ.
Маранҷ, Ҳофиз аз дилбарон ҳифоз маҷӯй,
Гуноҳи боғ чӣ бошад, чу ин гиёҳ наруст.

Моро зи хаёли ту чӣ парвои шароб аст?
Хум, гӯ, сари худ гир, ки хумхона хароб аст.

Гар хамри биҳишт аст, бирезед, ки бе дӯст,
Ҳар шарбати азбам, ки дїҳї, айни азоб аст.
Афсӯс, ки шуд дилбару дар дидаи гирён
Таҳрири хаёли хати ӯ нақш бар об аст.
Бедор шав, эй дида, ки эмин натавон буд
З-ин сели дамодам, ки дар ин манзили хоб аст,
Маъшуқ аён мегузарад бар ту, валекин
Ағёр ҳамебинад, аз он баста ниқоб аст.
Гул бар рухи рангини ту то лутфи арақ дид,
Дар оташи рашк аз ғами дил ғарқи гулоб аст.
Сабз аст дару дашт, биё, то нагузорем
Даст аз сари обе, ки ҷаҳон ҷумла сароб аст.
Дар кунҷи димоғам маталаб ҷои насихат,
К-ин гӯша пур аз замзамаи чангу рубоб аст.
Ҳофиз, чї шуд, ар ошиқу ринд асту назарбоз,
Бас таври аҷаб лозими айёми шабоб аст.

Зулфат ҳазор дил ба яке тори мӯ бибаст,
Роҳи ҳазор чорагар аз чор сӯ бибаст.
То ошиқон ба бӯи насимаш диҳанд ҷон,
Бикшод нофаеву дари орзу бибаст.
Шайдо аз он шудам, ки нигорам чу моҳи нав,
Абрӯ намуду чилвагарї карду рӯ бибаст.
Соқї ба чанд ранг май андар пиёла рехт,
Ин иақшҳо нигар, ки чї хуш дар кадӯ бибаст.
Ё раб, чї ғамза кард суроҳї, ки хуни хум
Бо наъраҳои қулқулаш андар гулӯ бибаст.
Мутриб чї нағма сохт, ки дар пардаи само,
Бар аҳли вачду ҳол дари ҳою ҳӯ бибаст.
Ҳофиз, ҳар он кї ишқ наварзиду васл хост,
Эҳроми тавфи Каъбаи дил бевузӯ бибаст.

Он шаби қадре, ки гӯянд аҳли хилват, имшаб аст,
Ё раб, ин таъсири давлат дар кадомин кавкаб аст,

То ба гесӯи ту дасти носазоён кам расад,
Ҳар диле аз ҳалқае дар зикри «Ё раб! Ё раб» аст.
Куштаи чоҳи занаҳдони туам, к-аз ҳар тараф,
Сад ҳазораш гардани чон зери тавқи ғабғаб аст.
Шаҳсавори ман, ки Маҳ ойинадори рӯи ўст,
Тоҷи хуршеди баландаш хоки наъли маркаб аст.
Акси хай бар оразаш бин, к-офтоби гармрав
Дар ҳавои он арақ, то ҳаст, ҳар рӯзаш таб аст.
Ман нахоҳам кард тарки лаъли ёру қоми май,
Зоҳидон, маъзур доредам, ки инам мазҳаб аст.
Андарон мавқаб, ки бар пушти сабо банданд зин,
Бо Сулаймон чун биронам, ман, ки мӯрам маркаб аст.
Оби ҳайвонаш зи минқори балоғат мечакад,
Зоғи килки ман, баномэзид, чӣ олий машраб аст!
Он, ки новак бар дили ман зери чашме мезанад,
Қути қони Ҳофизаш дар хандаи зери лаб аст.

Агар ба лутф бихонӣ, мазиди алтоф аст,
В-агар ба қаҳр биронӣ, даруни мо соф аст.
Ба нома васфи ту гуфтан на ҳадди имкон аст,
Чаро, ки васфи ту берун зи ҳадди авсоф аст.
Ба чашми ишқ тавон дид рӯи шоҳиди мо,
Ки нури дидаи ошиқ зи Қоф то Қоф аст.
Зи мусҳафи рухи дилдор ояте бархон,
Ки он баёни мақомоти кашфи «Кашшоф» аст,
Чу сарв саркашӣ, эй ёри сангдил, бо мо,
Чӣ чашмҳост, ки бар рӯи ту зи атроф аст!
Адӯ, ки мантиқи Ҳофиз тамаъ кунад дар шеър,
Ҳамон ҳадиси ҳумову тариқи ҳаттоф аст.

Худо чу сурати абрӯи дилкушои ту баст,
Кушоди кори ман андар карашмаҳои ту баст.
Марову сарви чаманро ба хоки роҳ нишонд,
Замона то қасаби заркаши қабои ту баст.

Зи кори мову дили ғунча сад гиреҳ бикуншуд,
Насими субҳ чу дил дар раҳи ҳавои ту баст.
Маро ба банди ту даврони чарх розӣ кард,
Вале чӣ суд, ки сарришта дар ризои ту баст.
Чу нофа бар дили мискини ман гиреҳ мафиган,
Ки аҳд бо сари зулфи гиреҳкушои ту баст.
Ту худ ҳаёти дигар будӣ, эй насими висол,
Хато нигар, ки дил уммед дар вафои ту баст.
Зи дасти ҷаври ту, гуфтам, зи шаҳр хоҳам рафт,
Ба ханда гуфт, ки: — Ҳофиз, бирав, кӣ пойи ту баст?

Хилватгузидаро ба тамошо чӣ ҳоҷат аст,
Чун кӯи дӯст ҳаст, ба саҳро чи ҳоҷат аст?
Ҷоно, ба ҳоҷате, ки туро ҳаст, бо Худо,
К-охир даме бипурс, ки моро чӣ ҳоҷат аст?
Эй подшоҳи хусн, Худоро, бисӯхтем,
Охир, суол кун, ки гадоро чӣ ҳоҷат аст?
Арбоби ҳоҷатему забони суол нест,
Дар ҳазрати карим таманно чӣ ҳоҷат аст?
Мӯхтоҷи қисса нест, гарат қасди хуни мост,
Чун рахт аз они туст, ба яғмо чӣ ҳоҷат аст?
Ҷоми ҷаҳоннамои замири мунири дӯст,
Изҳори эҳтиёҷи худ он ҷо чӣ ҳоҷат аст?
Он шуд, ки бори миннати маллоҳ бурдамӣ,
Гавҳар чу даст дод, ба дарё чӣ ҳоҷат аст?
Эй муддаӣ, бирав, ки маро бо ту кор нест,
Аҳбоб ҳозиранд, ба аъдо чӣ ҳоҷат аст?
Эй ошиқи гадо, чу лаби рӯҳбахши ёр,
Медонадат вазифа, тақозо чӣ ҳоҷат аст?
Ҳофиз, ту хатм кун, ки хунар худ аён шавад,
Бо муддаӣ низоъу муҳоко чӣ ҳоҷат аст?

Раво ки манзараи чашми ман ошёнәи туст,
Карам намову фуруд о, ки хона-хонаи туст.

Ба лутфи холу хат аз орифон рабудӣ дил,
Латифаҳои аҷаб зери дому донаи туст.
Дилат ба васли гул, эй булбули сахар, хуш бод,
Ки дар чаман ҳама гулбонги ошиқонаи туст.
Илоҷи заъфи дили мо ба лаб ҳаволат кун,
Ки ин муфәрреҳи ёқут дар хазонаи туст.
Ба тан муқассирам аз давлати мулозаматат,
Вале хулосаи ҷон хоки остонаи туст.
Ман он наям, ки диҳам нақди дил ба ҳар шӯхе,
Дари хазона ба мӯҳри туву нишонаи туст.
Ту худ чӣ лӯъбатӣ, эй шаҳсавори ширинкор,
Ки тавсане чу фалак роми тозиёнаи туст.
Чӣ ҷои ман, ки билағзад сипеҳри шӯъбадабоз,
Аз ин ҳиял, ки дар анбонаи баҳонаи туст.
Суруди маҷлисат акнун фалак ба рақс орад,
Ки шеъри Ҳофизи ширинсухан таронаи туст.

Бирав ба кори худ, эй воиз, ин чӣ фарёд аст?
Маро фитод дил аз раҳ, туро чӣ афтодаст?
Миёни ӯ, ки Худо офарида аст аз ҳеч,
Дақиқаест, ки ҳеч офарида нақшодаст.
Ба ком то нарасонад маро лабаш, чун ной,
Насиҳати ҳама олам ба гӯши ман бод аст.
Гадои кӯи ту аз ҳашт худд мустағнист,
Асири ишқи ту аз ҳар ду олам озод аст.
Агарчи масти ишқам хароб кард, вале
Асоси ҳастии ман з-он хароб обод аст.
Дило, манол зи бедоду ҷаври ёр, ки ёр
Туро насиб ҳамин карду ин аз он дод аст.
Бирав, фасона махону фусун мадам, Ҳофиз,
К-аз ин фасонаву афсун маро бисе ёд аст.

То сари зулфи ту дар дасти насим афтодаст,
Дили савдозада аз ғусса ду ним афтодаст.

Чашми ҷодуи ту худ айни саводи сеҳр аст,
Лекин ин аст, ки ин нусха сақим афтодаст.
Дар хамаи зулфи ту он холи сияҳ донӣ, чист?
Нуқтаи дуда, ки дар ҳалқаи чим афтодаст.
Зулфи мушкини ту дар гулшани фирдавси узор
Чист? Товус, ки дар боғи наим афтодаст,
Дили ман дар ҳаваси рӯи ту, эй мӯниси ҷон,
Хоки роҳест, ки дар дасти насим афтодаст.
Ҳамчу гард ин тани хокӣ натавонад бархост,
Аз сари кӯи ту з-он рӯ, ки азим афтодаст.
Соҷаи қадди ту бар қолибам, эй Исодам,
Акси рӯҳест, ки бар азми рамим афтодаст.
Он, ки ҷуз Каъба мақомаш набуд аз ёди лабат,
Бар дари майкада, дидам, ки муқим афтодаст.
Ҳофизи гумшударо бо ғамат, эй ёри азиз,
Иттиҳодест, ки дар аҳди қадим афтодаст.

Биё, ки қасри амал саҳт сустбунёд аст,
Биёр бода, ки бунёди умр бар бод аст.
Ғуломи ҳиммати онам, ки зери чархи кабуд
Зи ҳар чӣ ранги тааллуқ пазирад, озод аст.
Чӣ гӯямат, кӣ ба майхона дӯш масту хароб
Сурӯши олами ғайбам чӣ муждаҳо додаст.
Ки: «Эй баландназар шоҳбози сидранишин,
Нишемани ту на ин кунҷи меҳнатобод аст.
Туро зи кунгураи арш мезананд сафир,
Надонамат, ки дар ин домғаҳ чӣ афтодаст?
Насиҳате кунамат, ёд гиру дар амал ор,
Ки ин ҳадис зи пири тариқатам ёд аст.
Ғами ҷаҳон махӯру панди ман мабар аз ёд,
Ки ин латифаи нағзам зи раҳраве ёд аст.
Ризо ба дода бидеҳ в-аз ҷабин гиреҳ бикушой,
Ки бар ману ту дари ихтиёр нақшодаст.
Маҷӯ дурусти аҳд аз ҷаҳони сустниҳод,
Ки ин аҷуза арӯси ҳазор домод аст.

Нишони аҳду вафо нест дар табассуми гул,
Бинол, булбули бедил, ки чои фарёд аст.
Ҳасад чӣ мебарӣ, эй сустназм, бар Ҳофиз,
Қабули хотиру лутфи сухан Худодод аст.

Бе меҳри рухат рӯзи маро нур намондаст
В-аз умр маро чуз шаби дайҷур намондаст.
Ҳангоми видои ту зи бас гиря, ки кардам,
Дуо аз рухи ту чашми маро нур намондаст.
Мерафт хаёли ту зи чашми ману меғуфт:
«Ҳайҳот аз ин гӯша, ки маъмур намондаст».
Васли ту аҷалро зи сарам дур ҳамедошт,
Аз давлати ҳаҷри ту кунун дур намондаст.
Наздик шуд он дам, ки рақибони ту гӯянд:
«Дур аз рухат он хастаи ранҷур намондаст».
Сабр аст маро ҷораи ҳичрони ту, лекин
Чун сабр тавон кард, ки мақдур намондаст.
Дар ҳаҷри ту гар чашми маро об равон аст,
Гӯ, хуни ҷигар рез, ки маъзур намондаст.
Ҳофиз зи ғам аз гиря напардохт ба ханда,
Мотамзадаро доияи сур намондаст.

Боғи маро чӣ ҳоҷати сарву санавбар аст?
Шамшоди хонапарвари мо аз кӣ камтар аст?
Эй нозанин санам, ту чӣ мазҳаб гирифтаӣ,
К-ат хуни мо ҳалолтар аз шири модар аст?
Чун нақши ғам зи дур бибинӣ, шароб хоҳ
Ташхис кардаему мудово муқаррар аст.
Як қисса беш нест ғами ишқу ин аҷаб,
К-аз ҳар забон, ки мешунавам, номуқаррар аст.
Дӣ ваъда дод васламу дар сар шароб дошт,
Имрӯз то чӣ гӯяду бозаш чӣ дар сар аст?
Шерозу оби Рукниву он боди хушнасим,
Айбаш макун, ки холи рухи ҳафт кишвар аст.

Фарқ аст аз оби Хизр, ки зулмот ҷои ӯст,
То оби мо, ки манбааш «Аллоҳуакбар» аст.
Мо обрӯи фақру қаноат намебарем,
Бо подшаҳ бигӯй, ки рӯзӣ муқаддар аст.
Ҳофиз, чӣ турфа шоҳи наботест килки ту,
К-аш мева дилпазиртар аз шаҳду шаккар аст?

Алминнати лиллаҳ, ки дари майкада боз аст,
З-он рӯ, ки маро бар дари ӯ рӯи ниёз аст.
Хумҳо ҳама дар ҷӯшу хурӯшанд зи мастӣ
В-он май, ки дар он ҷост, ҳақиқат, на маҷоз аст.
Аз вай ҳама мастиву ғурур асту такаббур
В-аз мо ҳама бечорагиву аҷзу ниёз аст.
Розе, ки бари ғайр нагуфтему нағӯем,
Бо дӯст бигӯем, ки ӯ маҳрами роз аст.
Шарҳи шикани зулфи ҳам андар хамаи ҷонон
Кӯтаҳ натавон кард, ки ин қисса дароз аст.
Бори дили Мачнуну хамаи турраи Лайлӣ,
Рухсораи Маҳмуду кафи пои Аёз аст.
Бардӯхтаам дида, чу боз, аз ҳама олам,
То дидаи ман бар руҳи зебои ту боз аст.
Дар Каъбаи кӯи ту ҳар он кас, ки биёяд,
Аз Қиблаи абрӯи ту дар айни намоз аст.
Эй маҷлисиён, сӯзи дили Ҳофизи мискин
Аз шамъ бипурсед, ки дар сӯзу гудоз аст.

Имрӯз шоҳи анҷумани дилбарон якест,
Дилбар агар ҳазор бувад, дил бар он якест.
Ман баҳри он яке дилу дин додаам ба бод,
Айбам макун, ки ҳосили ҳар ду ҷаҳон якест.
Савдоиёни олами пиндорро бигӯй,
Сармоя кам кунед, ки суду зиён якест.
Халқе забон ба даъвии ишқаш кушодаанд,
Эй ман ғуломи он, ки дилаш бо забон якест.

Ҳофиз бар остонаи давлат ниҳода сар,
Давлат дар он сар аст, ки бо остон якест.

Агарчи бода фараҳбахшу бод гулбез аст,
Ба бонги чанг махӯр май, ки мӯҳтасиб тез аст
Суроҳиеву ҳарифе гарат ба чанг афтад,
Ба ақл нӯш, ки айём фитнаангез аст.
Дар остини мураққаъ пиёла пинҳон кун,
Ки ҳамчу чашми суроҳӣ замона хунрез аст.
Ба оби дида бишӯем хирқаҳо аз май,
Ки мавсими вараъу рӯзгори парҳез аст.
Маҷӯй айши хуш аз даври вожгуни сипеҳр,
Ки софи ин сари хум ҷумла дурдомез аст.
Сипеҳри баршуда парвезанест хунафшон,
Ки резааш сари Кисрову тоҷи Парвез аст.
Ироқу Форс гирифтӣ ба шеъри хуш, Ҳофиз,
Биё, ки навбати Бағдоду вақти Табрез аст.

Ҳоли дил бо ту гуфтаним ҳавас аст,
Хабари дил шунуфтаним ҳавас аст.
Тамаъи хом бин, ки қиссаи фош
Аз рақибон нуҳуфтаним ҳавас аст.
Шаби қадре чунин азизу шариф,
Бо ту то рӯз хуфтаним ҳавас аст,
Ваҳ ки дурдонае чунин нозук
Дар шаби тор суфтаним ҳавас аст.
Эй сабо, имшабам мадад фармой,
Ки саҳаргаҳ шукуфтаним ҳавас аст.
Аз барои шараф ба нӯки мижа,
Хоки роҳи ту руфтаним ҳавас аст.
Ҳамчу Ҳофиз ба рағми муддаиён,
Шеъри риндона гуфтаним ҳавас аст.

Ҳадиси сарв кӣ гӯяд ба пеши қомати дӯст,
Ки сарбаландии сарви сиҳӣ зи қомати ўст.
Ба сарв нисбати қаддат намекунам з-он рӯ,
Ки сарв агарчи баланд аст, қоматаш худрӯст.
Хаёли қомати сарваш муқими дидаи мост,
Аз он, ки сарви сиҳиро мақом бар лаби чӯст,
Сабо зи зулфу хату холи ў ҳадисе чанд
Ба мушк гуфт, аз он аст, к-ин чунин хушбӯст.
Фарози бадри мунираш хатест, лекин кас
Надонад он, ки ҳилол аст ё ҳами абрӯст.
Ҳазор қони киромӣ фидои он, ки сараш
Фитода дар ҳами чавғони зулфи ў чун гӯст.
Ту аз даҳонш талаб коми дил, агар чӯӣ,
Чу Ҳофиз аз паи чашмаш марав, ки арбадачӯст.

Саҳни бӯстон завқбахшу сӯхбати ёрон хуш аст,
Вақти гул хуш бод, к-аз вай вақти майхорон хуш аст.
Дз сабо ҳар дам машоми қони мо хуш мешавад,
Оре-оре, тиби анфоси ҳаводорон хуш аст.
Нокушуда гул ниқоб, оҳанги реҳлат соз кард,
Нола кун, булбул, ки гулбонги дилафгорон хуш аст.
Мурғи хушхонро башорат бод, к-андар роҳи ишқ,
Дӯстро бо нолаи шабҳои бедорон хуш аст.
Нест дар бозори олам хушдилӣ в-ар з-он, ки ҳаст
Шеваи риндиву хушбошии айёрон хуш аст.
Аз забони савсани озодаам омад ба гӯш,
К-андар ин дайри қуҳан кори сабукборон хуш аст.
Ҳофизо, тарки ҳаҳон гуфтан тариқи хушдилист,
То напиндорӣ, ки аҳволи ҳаҳондорон хуш аст.

Кунун, ки бар кафи гул қоми бодаи соф аст,
Ба сад ҳазор забон булбулаш дар авсоф аст.
Бихоҳ дафтари ашъору роҳи саҳро гир,
Чӣ вақти мадрасаву баҳси кашфи «Кашшоф» аст.

Фақеҳи мадраса дӣ маст буду фатво дод,
Ки май ҳаром, вале беҳ зи моли авқоф аст.
Ба дурду соф туро ҳукм нест, хуш даркаш,
Ки ҳар чӣ соқии мо кард, айни алтоф аст.
Бибур зи халқу чу анқо қиёси кор бигир,
Ки сити гӯшанишинон зи Қоф то Қоф аст.
Ҳадиси муддаиёну хаёли ҳамкорон,
Ҳамон ҳикояти зардӯзу бўрёбоф аст,
Хамӯш Ҳофизу ин нуктаҳои чун зари сурх,
Нигоҳ, дор ки қаллоби шаҳр сарроф аст.

Дар ин замона рафиқе, ки холӣ аз халал аст,
Суроҳии майи нобу сафинаи ғазал аст.
Ҷарида, рав, ки гузаргоҳи офият танг аст,
Пиёла гир, ки умри азиз бебадал аст.
На ман зи беамалӣ дар ҷаҳон малуламу бас,
Малолати уламо ҳам зи илми беамал аст.
Ба чашми ақл дар ин раҳгузори пурошӯб
Ҷаҳону кори ҷаҳон бесуботу бемаҳал аст.
Бигир турраи маҳчехраеву қисса маҳон,
Ки саъду наҳс зи таъсири Зӯҳраву Зӯҳал аст!
Дилам умеди фаровон ба васли рӯи ту дошт,
Вале аҷал ба раҳи умр раҳзани амал аст.
Ба ҳеҷ давр нахоҳанд ёфт хушёрраш,
Чунин, ки Ҳофизу мо масти бодаи азал аст.

Ба кӯи майкада ҳар солике ки раҳ донист,
Дари дигар задан андешаи табаҳ донист.
Замона афсари риндӣ надод чуз ба касе,
Ки сарфарозии олам дар ин кулаҳ донист.
Бар остонаи майхона ҳар кӣ ёфт раҳе,
Зи файзи ҷоми май асрори хонақаҳ донист.
Ҳар он, ки рози ду олам зи хатти соғар хонд,
Румузи ҷоми Ҷам аз нақши хоки раҳ донист,

Варои тоати девонагон зи мо маталаб,
Ки шайхи мазҳаби мо оқилӣ гунаҳ донист.
Дилам зи нарғиси соқӣ амон нахост ба ҷон,
Чаро, ки шеваи он турки дилсияҳ донист,
Зи ҷаври кавкаби толеъ саҳаргаҳон чашмам,
Чунон гирист, ки Ноҳид диду маҳ донист.
Ҳадиси Ҳофизу соғар, ки мезанад пинҳон,
Чӣ ҷои мӯҳтасибу шаҳна, подшаҳ донист.
Баландмартаба шоҳе, ки нӯҳ равоқи сипеҳр,
Намунае зи хама тоқи боргаҳ донист.

Сӯфӣ аз партави май рози ниҳонӣ донист,
Гавҳари ҳар кас аз ин лаъл тавонӣ донист.
Қадри маҷмӯаи гул мурғи саҳар донаду бас,
Ки на ҳар, к-ӯ варақе хонд, маонӣ донист.
Арза кардам ду ҷаҳон бар дили корафтода,
Ба ҷуз аз ишқи ту боқӣ ҳама фонӣ донист.
Он шуд акнун, ки зи абнон авом андешам,
Мӯҳтасиб низ дар ин айши ниҳонӣ донист.
Дилбар осоиши мо маслиҳати вақт надид,
В-арна аз ҷониби мо дилнигаронӣ донист.
Сангу гилро кунад аз юмни назар лаълу ақиқ,
Ҳар кӣ қадри нафаси боди ямонӣ донист.
Эй, ки аз дафтари ақл ояти ишқ омӯзӣ,
Тарсам ин нуқта ба таҳқиқ надонӣ донист.
Май биёвар, ки нанозад ба гули боғи ҷаҳон
Ҳар кӣ ғоратгарии боди хазонӣ донист.
Ҳофиз ин гавҳари манзум, ки аз табъ ангехт,
З-асари тарбияти Осафи сонӣ донист.

Равзаи худди барин хилвати дарвешон аст,
Мояи мӯҳташамӣ ҳидмати дарвешон аст.
Ганҷи узлат, ки тилисмооти аҷоиб дорад,
Фатҳи он дар назари раҳмати дарвешон аст.

Қасри фирдавс, ки ризвонш ба дарбонӣ рафт,
Манзаре аз чамани нузҳати дарвешон аст.
Он чӣ зар мешавад аз партави он қалби сиёҳ
Кимииест, ки дар сӯхбати дарвешон аст.
Он, ки пешаш бинихад тоҷи такаббур хуршед,
Кибриест ки дар ҳашмати дарвешон аст.
Давлатеро, ки набошад ғам аз осеби завод,
Бетакаллуф бишунав, давлати дарвешон аст.
Хусравон Қиблаи ҳоҷоти ҷаҳонанд, вале
Сабабаш бандагии ҳазрати дарвешон аст.
Рӯи мақсуд, ки шоҳон ба дуо металабанд,
Мазҳараш оинаи талъати дарвешон аст.
Аз карон то ба карон лашкари зулм аст, вале
Аз азал то ба абад фурсати дарвешон аст.
Эй тавонгар, мафурӯш ин ҳама нахват, ки туро,
Сару зар дар канафи ҳиммати дарвешон аст.
Ганҷи Қорун, ки фурӯ меравад аз қаҳр ханӯз,
Хонда бошӣ, ки ҳам аз ғайрати дарвешон аст.
Ҳофиз, ар оби ҳаёти абадӣ мехоҳӣ,
Манбааш хоки дари хилвати дарвешон аст.
Ман ғуломи назари Осафи аҳдам к-ӯро
Сурати хоҷагиву сирати дарвешон аст.

Ба доми зулфи ту дил мубталои хештан аст,
Бикуш ба ғамза, ки инаш сазои хештан аст.
Гарат зи даст барояд муроди хотири мо,
Ба даст бош, ки хайре ба ҷои хештан аст.
Ба ҷонат, эй бути шириндаҳан, ки ҳамчун шамъ
Шабони тира муродам фанои хештан аст.
Чу рои ишқ задӣ, бо ту гуфтам, эй булбул,
Мақун, ки он гули хандон барои хештан аст.
Ба мушки Чину Чигил нест бӯи гул мӯҳтоҷ,
Ки нофаҳош зи банди қабои хештан аст.
Марав ба хонаи арбоби бемуруввати даҳр
Ки ганҷи офиятат дар сарои хештан аст.

Бисӯхт Ҳофизу дар шарти ишқбозӣ ӯ
Ҳанӯз бар сари аҳду вафои хештан аст.

Бирав, эй зоҳиду даъват макунам сӯйи бихишт,
Ки Худо дар азал аз баҳри бихиштам бисиришт,
Туву тасбеҳу мусаллову раҳи зӯҳду салоҳ,
Ману майхонаву зуннору раҳи дайру куништ.
Манъам аз май макун, эй сӯфии софӣ, ки ҳақим
Дар азал тинати моро ба маи ноб сиришт.
Сӯфии софи бихиштӣ набувад ҳар кӣ чу ман,
Хирқа дар майкадаҳо дар гарави бода наҳишт.
Роҳат аз айши бихишту лаби ҳураш набувад,
Ҳар кӣ ӯ домани дилдори худ аз даст бихишт.
Як ҷав аз хирмани ҳастӣ натавонад бардошт,
Ҳар кӣ дар мулки фано дар раҳи ҳақ дона нақишт.
Ҳофизо, лутфи ҳақ ар бо ту иноят дорад,
Бош фориг зи ғами дӯзаҳу шодии бихишт.

Лаъли сероби ба хун ташна лаби ёри ман аст,
В-аз паи дидани ӯ додани ҷон кори ман аст.
Шарм аз он чашми сияҳ бодашу мижғони дароз,
Ҳар кӣ дил бурдани ӯ диду дар инкори ман аст.
Сорбон рахт ба дарвоза мабар, к-он сари кӯ
Шоҳроҳест, ки манзилгаҳи дилдори ман аст.
Бандаи толеъи хешам, ки дар ин қаҳти вафо
Ишқи он лӯлии сармаст харидори ман аст.
Таблаи атри гулу зулфи абирафшонаш
Файзи як шамма зи бӯи хуши аттори ман аст.
Боғбон, ҳамчу насимам зи дари хеш марон,
К-оби гулзори ту аз ашки чу гулнори ман аст.
Шарбати қанду гулоб аз лаби ёрам фармуд,
Наргиси ӯ, ки табиби дили бемори ман аст.
Он, ки дар тарзи ғазал нукта ба Ҳофиз омӯхт,
Ёри ширинсухани нодирағуфтори ман аст.

Зи гиря мардуми чашмам нишаста дар хун аст,
Бубин, ки дар талабат ҳоли мардумон чун аст.
Ба ёди лаъли лабу чашми масти майгунат
Зи қоми ғам маи лаъле, ки мехӯрам хун аст.
Зи машриқи сари кӯй офтоби талъати ту
Агар тулӯъ кунад, толеам ҳумоюн аст.
Ҳикояти лаби Ширин каломи Фарҳод аст,
Шиканҷи турраи Лайлӣ мақоми Мачнун аст.
Дилам бичӯ, ки қадат ҳамчу сарв дилчӯяст,
Сухан бигӯ, ки каломат латифу мавзун аст.
Зи даври бода ба қон роҳате расон, соқӣ,
Ки ранҷи хотирам аз ҷаври даври гардун аст.
Аз он даме, ки зи чашмам бирафт рӯди азиз,
Канори домани ман ҳамчу рӯди Ҷайхун аст.
Чӣ гуна шод шавад андаруни ғамгинам
Ба ихтиёр, ки аз ихтиёр берун аст.
Зи беҳудӣ талаби ёр мекунад Ҳофиз,
Чу муфлисе, ки талабгор-и ганҷи Қорун аст.

Хами зулфи ту доми куфру дин аст,
Зи користони ӯ як шамма ин аст.
Ҷамолат мӯъҷизи ҳусн аст, лекин
Ҳадиси ғамзаат сеҳри мубин аст.
Зи чашми шӯхи ту қон кай тавон бурд?
Ки доим бо камон андар камин аст.
Бар он чашми сияҳ сад офарин бод,
Ки дар ошиқкушӣ сеҳрофарин аст.
Аҷаб илмест илми ҳайати ишқ,
Ки чархи ҳаштумаш ҳафтум замин аст.
Ту пиндорӣ, ки бадгӯ рафту қон бурд,
Ҳисобаш, бо киромулкотибин аст.
Машав, Ҳофиз, зи қайди зулфаш эмин,
Ки дил бурду кунун дар банди дин аст.

Дил саропардаи муҳаббати ўст,
Дида оинадори талъати ўст.
Ман, ки сар дарнаёварам ба ду кавн,
Гарданам зери бори миннати ўст.
Туву тўбиву мову қомати ёр,
Фикри ҳар кас ба қадри ҳиммати ўст.
Гар ман олудадоманам, чӣ аҷаб,
Ҳама олам гувоҳи исмати ўст.
Ман кӣ бошам дар он ҳарам, ки сабо
Пардадори ҳарими ҳурмати ўст.
Бе хаёлаш мабод манзари чашм,
З-он, ки ин гӯша ҷои хилвати ўст.
Ҳар гули нав, ки шуд чаманорой,
З-асари рангу бўи сӯхбати ўст.
Даври Мачнун гузашту навбати мост,
Ҳар касе панҷ рӯз навбати ўст.
Мулкиати ошиқиву чанги тараб, —
Ҳар чӣ дорам зи юмни давлати ўст.
Ману дил гар фидо шудем, чӣ бок,
Ғараз андар миён саломати ўст.
Ғақри зоҳир мабин, ки Ҳофизро
Сина ганҷинаи муҳаббати ўст.

Он сияҳчарда, ки ширинии олам бо ўст,
Чашми майгун, лаби хандон, дили хуррам бо ўст,
Гарчи шириндаҳанон подшаҳонанд, вале
ӯ Сулаймони замон аст, ки хотам бо ўст.
Рӯи хуб асту камоли ҳунару домани пок,
Лочарам, ҳиммати покони ду олам бо ўст.
Ҳоли мушкин, ки бад-он орази гандумгун аст,
Сирри он дона, ки шуд раҳзани Одам, бо ўст.
Дилбарам азми сафар кард, Худоро, ёрон,
Чӣ кунам бо дили мачрӯх, ки марҳам бо ўст?

Бо кӣ ин нукта тавон гуфт, ки он сангиндил
Кушт морову дами Исии Марям бо ўст.
Ҳофиз аз мўътақидон аст, гиромӣ дораш,
З-он, ки бахшоиши бас рӯҳи мукаррам бо ўст.

Сари иродаи мо в-остони ҳазрати дўст,
Ки ҳар чӣ бар сари мо меравад, иродати ўст.
Назири дўст надидам, агарчи аз маҳу меҳр
Ниҳодам оинаҳо дар муқобили руҳи дўст.
Сабо зи ҳоли дили танги мо чӣ шарҳ диҳад?
Ки чун шиканчи варақҳои ғунча тӯ бар тўст.
На ман сабӯкаши ин дайри риндсӯзаму бас,
Басо саро, ки дар ин корхона сангу сабӯст.
Магар ту шона задӣ зулфи анбарафшонро
Ки бод ғолиясо гашту хок анбарбӯст.
Нисори рӯи ту ҳар барги гул, ки дар чаман аст,
Фидои қадди ту ҳар сарвбун, ки бар лаби чўст,
Забони нотиқа дар васфи шавқ нолон аст,
Чӣ ҷои килки буридазабони беҳудагўст.
Руҳи ту дар дилам омад, мурод хоҳам ёфт,
Чаро, ки ҳоли накӯ дар қафои фоли накўст,
На ин замон дили Ҳофиз дар оташи ҳавас аст,
Ки доғдори азал ҳамчу лолаи худрўст.

Дорам умеди отифате аз ҷаноби дўст,
Кардам ҷиноятеву умедам ба афви ўст.
Донам, ки бигзарад зи сари ҷурми ман, ки ў
Гарчи паривашаст валекин фариштахўст.
Чандон гириستم, ки ҳар кас, ки баргузашт,
Дар ашки мо чу дид равон, гуфт, к: «Ин чӣ чўст?»
Ҳеҷ аст он даҳону набинам аз ў нишон,
Мўяст он миёну надонам, ки он чӣ мўст?
Дорам аҷаб зи нақши хаёлаш, ки чун нарафт
Аз дидаам, ки дам ба дамаш кор шустушўст,

Бе гуфтутӯи зулфи ту дилро ҳамекашад,
Бо зулфи дилкаши ту, киро рӯи гуфтутӯст?
Умрест, то зи зулфи ту бӯе шунидаам,
3-он бӯй дар машоми дили ман ҳанӯз бӯст,
Ҳофиз, бад аст ҳоли парешони ту, вале
Бар бӯи зулфи ёр парешоният накӯст.

Он пайки номвар, ки расид аз диёри дӯст,
Овард ҳирзи қон зи хати мушкбори дӯст.
Хуш медиҳад нишони қалолу қамоли ёр,
Хуш мекунад ҳикояти иззу вақори дӯст.
Дил додамаш ба муждаву ҳичлат ҳамебарам
3-ин нақди қалби хеш, ки кардам нисори дӯст.
Шукри Худо, ки аз мадади бахти корсоз,
Бар ҳасби орзӯст ҳама қору бори дӯст.
Сайри сипехру даври қамарро чӣ ихтиёр?
Дар гардишанд бар ҳасаби ихтиёри дӯст.
Гар боди фитна ҳар ду чаҳонро ба ҳам занад,
Мову қароғи чашму раҳи интизори дӯст!
Қӯҳл-ул-қавоҳире, ба ман ор, эй насими субҳ
3-он хоки некбахт, ки шуд раҳгузори дӯст.
Моему остонаи ишқу сари ниёз,
То хоби хуш киро барад аңдар канори дӯст.
Душман ба қасди Ҳофиз агар дам занад, чӣ бок?
Миннат Худойро, ки наям шармсори дӯст.

Сабо, агар гузаре афтадат ба кишвари дӯст,
Биёр нафҳае аз гесӯи муанбари дӯст.
Ба қони ӯ, ки ба шукрона қон барафшонам,
Агар ба сӯи ман орӣ паёме аз бари дӯст,
В-агар чунон, ки дар он ҳазратат набошад бор,
Барои дида биёвар ғуборе аз дари дӯст.
Мани гадову таманнои васли ӯ? Ҳайҳот!
Магар ба хоб бубинам хаёли манзари дӯст!

Дили санавбариям ҳамчу бед ларзон аст
Зи ҳасрати қаду болои чун санавбари дӯст.
Агарчи дӯст ба чизе намехарад моро,
Ба оламе нафурӯшем мӯе аз сари дӯст.
Чӣ бошад, ар шавад аз банди ғам дилаш озод,
Чу ҳаст Ҳофизи мискин ғулому чокари дӯст,

Марҳабо, эй пайки муштоқон, бидеҳ пайғоми дӯст
То кунам чон аз сари рағбат фидои номи дӯст.
Волаву шайдост доим ҳамчу булбул дар қафас.
Тўтии табъам зи ишқи шаккару бодоми дӯст.
Зулфи ӯ дом асту холаш донаи он дому ман,
Бар умеди донае афтодаам дар доми дӯст!
Сар зи мастӣ барнагирад то ба субҳи рӯзи ҳашр,
Ҳар кӣ чун ман дар азал як чуръа хӯрд аз чоми дӯст.
Бас нагӯям шаммае аз шарҳи шавқи худ аз он-к,
Дарди сар бошад намудан беш аз ин иброми дӯст.
Гар диҳад дастам, кашам дар дида ҳамчун тўтиё
Хоки роҳе, к-он мушарраф гардад аз иқдоми дӯст.
Майли ман сӯи висолу қасди ӯ сӯи фиروق,
Тарки коми худ гирифтаам, то барояд коми дӯст,
Ҳофиз, андар дарди ӯ месӯзу бедармон бисоз,
З-он, ки дармоне надорад дарди беороми дӯст.

Рӯи ту кас надиду ҳазорат рақиб ҳаст,
Дар ғунчаи ҳанӯзу садат андалеб ҳаст.
Гар омадам ба кӯи ту, чандон ғариб нест.
Чун ман дар ин диёр ҳазорон ғариб ҳаст.
Дар ишқ хонақоҳу харобот фарқ нест,
Ҳар чо, ки ҳаст, партави рӯи ҳабиб ҳаст.
Он чо, ки кори савмааро чилва медиҳанд,
Ноқуси дайри роҳибу номи салиб ҳаст.
Ошиқ кӣ шуд, ки ёр ба холаш назар накард,
Эй хоҷа, дард нест в-агарна табиб ҳаст.

Фарёди Ҳофиз ин ҳама охир ба ҳарза нест,
Ҳам қиссае ғарибу ҳадисе аҷиб ҳаст.

Агарчи арзи ҳунар пеши ёр беадабист,
Забон хамӯш, валекин даҳон пур аз арабист.
Парӣ нуҳуфта руҳу дев-дар карашмаи ҳусн,
Бисӯхт дида зи ҳайрат, ки ин чӣ булғаҷабист.
Дар ин чаман гули бехор кас начид, оре,
Чароғи Мустафавӣ бо шарори Бӯлаҳабист.
Сабаб мапурс, ки чарх аз чӣ сифлапарвар шуд,
Ки комбахшии ўро баҳона бесабабист.
Ба ними ҷав нахарам тоқи хонақоҳу работ,
Маро, ки мастаба айвону пои хум танабист.
Ҷамоли духтари раз нури чашми мост магар,
Ки дар ниқоби зучочиву пардаи инабист.
Ҳазор ақлу адаб доштам ман, эй хоҷа,
Кунун, ки масту харобам, салоҳи беадабист.
Биёр май, ки чу Ҳофиз ҳазорам истизҳор,
Ба гиряи саҳариву ниёзи нимишабист.

Хуштар зи айши сӯҳбату боғи баҳор чист?
Соқӣ кучост, гӯ, сабаби интизор чист?
Ҳар вақти хуш, ки даст диҳад, муғтанам шумор,
Касро вуқуф нест, ки анҷоми кор чист?
Пайванди умр баста ба мӯест, хуш дор,
Ғамхори хеш бош, ғами рӯзгор чист?
Маънии оби зиндагиву равзаи Ирам.
Ҷуз тарфи ҷӯйбору маи хушгубор чист?
Мастуру маст ҳар ду чу аз як қабилаанд,
Мо дил ба ишваи кӣ диҳем, ихтиёр чист?
Рози даруни парда чӣ донад фалак, хамӯш!
Эй муддаӣ, низои ту бо пардадор чист?
Саҳву хатои банда гараш эътибор нест,
Маънии афву раҳмати омурзгор чист?

Зоҳид шароби кавсару Ҳофиз пиёла хост,
То дар миёна хостаи кирдигор чист?

Мардуми дидаи мо чуз ба рухат нозир нест,
Дили саргаштаи мо ғайри туро зокир нест.
Ашкам эҳроми тавофи ҳарамат мебандад,
Гарчи аз хуни дили реш даме тоҳир нест.
Бастаи дому қафас бод чу мурғи ваҳшӣ,
Тоири сидра агар дар талабат тоир нест.
Ошиқи муфлис агар, қалби дилаш кард нисор,
Макунаш айб, ки бар нақди равон қодир нест.
Оқибат даст бад-он сарви баландаш бирасад,
Ҳар киро дар талабат ҳиммати ӯ қосир нест.
Аз равонбахшии Исо назанам дам ҳаргиз,
З-он, ки дар рӯҳфазой чу лабат моҳир нест.
Ман, ки дар оташи савдои ту оҳе назанам,
Кай тавон гуфт, ки бар доғ дилам собир нест.
Рӯзи аввал, ки сари зулфи ту дидам, гуфтам,
Ки парешонии ин силсиларо охир нест.
Сари пайванди ту танҳо на дили Ҳофизрост,
«Кист он, к-аш сари пайванди ту дар хотир нест».

Зоҳиди зоҳирпараст аз ҳоли мо огоҳ нест,
Дар ҳақи мо ҳар чӣ гӯяд, ҷои ҳеч икроҳ нест.
Дар тариқат ҳар чӣ пеши солик ояд, хайри ӯст,
Дар сироти мустақим, эй дил, касе гумроҳ нест.
То чӣ бозӣ рух намояд, байдақе хоҳем ронд,
Арсаи шатранчи риндонро маҷоли шоҳ нест.
Чист ин сақфи баланди содаи бисёрнақш?
З-ин муаммо ҳеч доно дар ҷаҳон огоҳ нест.
Соҳиби девони мо, гӯӣ, намедонад ҳисоб,
К-андар ин туғро нишони ҳасбатан лиллоҳ нест.
Ҳар кӣ хоҳад, гӯ, биёву ҳар чӣ хоҳад, гӯ, бигӯ,

Кибру нозу ҳоҷибу дарбон бад-ин даргоҳ нест.
Бар дари майхона рафтаи, кори якрангон бувад,
Худфурӯшонро ба кӯи майфурӯшон роҳ нест.
Ҳар чӣ ҳаст, аз қомати носози беандоми мост,
В-арна ташрифи ту бар болои кас кӯтоҳ нест.
Бандаи пири хароботам, ки лутфаш доим аст,
В-арна лутфи шайху зоҳид гоҳ ҳасту гоҳ нест.
Ҳофиз ар бар садр наншинад, зи олимашрабист,
Ошиқи дурдикаш андар банди молу ҷоҳ нест.

Равшан аз партави рӯят назаре нест, ки нест,
Миннати хоки дарат бар басаре нест, ки нест.
Нозирӣ рӯи ту соҳибназаронанд, оре,
Сирри гесуи ту дар ҳеч саре нест, ки нест.
Ашки ғаммози ман ар сурх барояд, чӣ аҷаб?
Хичил аз кардаи худ пардадаре нест, ки нест.
То ба доман нанишинад зи насимаш гарде,
Селхез аз назарам раҳгузаре нест, ки нест.
То дам аз шои сари зулфи ту ҳар ҷо назанад,
Бо сабо гуфтушунидам саҳаре нест, ки нест.
Ман аз ин толеи шӯрида ба ранҷам варна
Баҳраман аз сари кӯят дигаре нест, ки нест.
Аз ҳаёи лаби ширини ту, эй чашмаи нӯш,
Ғарқи обу арақ акнун шакаре нест, ки нест.
Маслиҳат нест, ки аз парда бурун афтад роз
Варна дар маҷлиси риндон хабаре нест, ки нест.
Шер дар бодияи ишқи ту рӯбоҳ шавад,
Оҳ аз ин роҳ ки дар вай хатаре нест, ки нест.
Оби чашмам, ки бар ӯ миннати хоки дари туст,
Зери сад миннати ӯ хоки даре нест, ки нест.
Аз вучудам қадаре ному нишон ҳаст, ки ҳаст
Варна аз заъф дар он ҷо асаре нест, ки нест.
Ғайр аз ин нукта, ки Ҳофиз зи ту нохушнуд аст,
Дар саропои вучудат ҳунаре нест, ки нест.

Ҳосили корғаҳи кавну макон ин ҳама нест,
Бода пеш ор, ки асбоби ҷаҳон ин ҳама нест.
Аз дилу ҷон шарафи сӯхбати ҷонон ғараз аст,
Ғараз ин аст вагарна дилу ҷон ин ҳама нест.
Миннати Сидраву Тӯбо зи паи соя мақаш,
Ки чу хуш бингарӣ, эй сарви равон, ин ҳама нест.
Давлат он аст, ки бе хуни дил ояд ба канор,
Варна бо саъю амал боғи ҷинон ин ҳама нест.
Панҷ рӯзе, ки дар ин марҳала мӯҳлат дорӣ,
Хуш биёсой замоне, ки замон ин ҳама нест.
Бар лаби баҳри фано мунтазирем, эй соқӣ,
Фурсате дон, ки зи лаб то ба даҳон ин ҳама нест.
Зоҳид, эмин машав аз бодаи ғайрат зинҳор,
Ки раҳ аз савмаа то дайри муғон ин ҳама нест.
Дардмандии мани сӯхтаи зору низор
Зоҳиран ҳоҷати тақриру баён ин ҳама нест.
Номи Ҳофиз рақами нек пазируфт, вале
Пеши риндон рақами суду зиён ин ҳама нест.

Ҳоби он наргиси фаттони ту бечизе нест,
Тоби он зулфи парешони ту бечизе нест.
Аз лабат шир равон буд, ки ман меғуфтам,
Ин шакар гирди намақдони ту бечизе нест.
Ҷондарозии ту бодо, ки яқин медонам,
Дар камон новаки миҷғони ту бечизе нест.
Мубталоӣ ба ғами меҳнату андӯҳи фироқ,
Эй дил, ин нолаву афғони ту бечизе нест.
Дӯш бод аз сари кӯяш ба гулистон бигузашт,
Эй гул, ин чоки гиребони ту бечизе нест.
Дарди ишқ арчи дил аз халқ ниҳон медорад,
Ҳофиз, ин дидаи гирёни ту бечизе нест.

Чуз остони туам дар ҷаҳон паноҳе нест,
Сари маро ба чуз ин дар ҳаволагоҳе нест.
Адӯ чу теғ кашад, ман сипар бияндозам,
Ки теғи мо ба чуз аз нолаеву оҳе нест.
Чаро зи кӯи харобот рӯй бартобам,
К-аз ин беҳам ба ҷаҳон ҳеч расму роҳе нест.
Замона гар бизанад оташам ба хирмани умр,
Бигӯ: бисӯз, ки бар ман ба барги коҳе нест.
Ғуломи наргиси ҷаммоши он сиҳисарвам,
Ки аз шароби ғурураш ба кас нигоҳе нест.
Мабош дар паи озору ҳар чӣ хоҳӣ кун,
Ки дар шарияти мо ғайр аз ин гуноҳе нест.
Инон кашида рав, эй подшоҳи кишвари хусн,
Ки нест бар сари роҳе, ки додхоҳе нест.
Чунин, ки аз ҳама сӯ доми роҳ мебинам,
Беҳ аз ҳимояти зулфаш маро паноҳе нест.
Ҳазинаи дили Ҳофиз ба зулфу хол мадеҳ,
Ки корҳои чунин ҳадди ҳар сиёҳе нест.

Булбуле барги гуле хушранг дар минқор дошт,
В-андар он баргу наво хуш нолаҳои зор дошт.
Гуфтамаш: «Дар айни васл ин нолаву фарёд чист?»
Гуфт: «Моро ҷилваи маъшук дар ин кор дошт».
Ёр агар наншаст бо мо, нест ҷои эътироз,
Подшоҳи комрон буд, аз гадое ор дошт.
Дарнамегирад ниёзу нози мо бо хусни дӯст,
Хуррам он, к-аз нозанинон бахти бархурдор дошт.
Хез, то бар килки он наққош ҷонафшон кунем,
К-ин ҳама нақши аҷаб дар гардиши паргор дошт.
Гар муриди роҳи ишқӣ, фикри бадномӣ макун,
Шайхи Санъон хирқа раҳни хонаи хаммор дошт.
Вақти он ширин қаландар хуш, ки дар атвори сайр
Зикри-тасбеҳи малак дар ҳалқаи зуннор дошт.
Чашми Ҳофиз зери боми қасри он ҳурисиришт,
Шеваи ҷанноти таҷрӣ тахтаҳуданҳор дошт.

Дидӣ, ки ёр чуз сари чавру ситам надошт,
Бишқаст аҳду аз ғами мо ҳеҷ ғам надошт.
Ё раб магираш, ар дили ҳамчун кабутарам
Афканду кушту иззати сайди ҳарам надошт.
Бар ман ҷафо зи бахти ман омад, вагарна ёр.
Ҳошо, ки расми лутфу тариқи ситам надошт.
Бо ин ҳама ҳар он кӣ на хорӣ кашид аз ӯ,
Ҳар ҷо, ки рафт, ҳеҷ касаш мӯҳтарам надошт.
Соқӣ, биёр бодаву бо мӯҳтасиб бигӯ:
«Инкори мо макун, ки чунин ҷом Ҷам надошт».
Ҳар роҳрав, ки раҳ ба ҳарими дараш набурд,
Мискин бурид водиву раҳ дар ҳарам надошт.
Ҳофиз, бибар ту гӯи фасоҳат, ки муддаӣ,
Ҳеҷаш ҳунар набуду хабар низ ҳам надошт.

Кунун, ки медамад аз бӯстон насими биҳишт,
Ману шароби фараҳбахшу ёри ҳурсиришт,
Гадо чаро назанад лофи салтанат имрӯз,
Ки хайма сояи абр асту базмгаҳ лаби кишт.
Чаман ҳикояти урдибиҳишт мегӯяд,
На оқил аст, ки нася хариду нақд биҳишт.
Ба май иморати дил кун, ки ин ҷаҳони хароб
Бар он сар аст, ки аз хоки мо бисозад хишт.
Вафо маҷӯй зи душман, ки партаве надихад
Чу шамъи савмаа афрӯзӣ аз чароғи куништ.
Макун ба номасиёҳӣ маломати мани маст,
Кӣ огаҳ аст, ки тақдир бар сараш чӣ навишт?
Қадам дарег мадор аз ҷанозаи Ҳофиз,
Ки гарчи ғарқи гуноҳ аст, меравад ба биҳишт.

Субҳдам мурғи чаман бо гули навхоста гуфт:
«Ноз кам кун, ки дар ин боғ бәсе чун ту шукуфт!»

Гул бихандид, ки: «Аз рост наранҷем, вале
Ҳеч ошиқ сухани саҳт ба маъшуқ нагуфт».
Гар тамаъ дорӣ аз он қоми мурассаъ маи лаъл,
Эй басо дур, ки ба нӯки мӣжаат бояд суфт.
То абад бўи муҳаббат ба машомаш нарасад,
Ҳар кӣ хоки дари майхона ба рухсор наруфт.
Дар гулистони Ирам дӯш чу аз лутфи ҳаво
Зулфи сунбул ба насими саҳарӣ меошуфт,
Гуфтам: «Эй маснади Ҷам, қоми ҷаҳонбинат ку?»
Гуфт: «Афсӯс, ки он давлати бедор бихуфт».
Сухани ишқ на он аст, ки ояд ба забон,
Соқие, май деху кӯтоҳ кун ин гуфтушунуфт
Ашки Ҳофиз хираду сабр ба дарё андохт,
Чӣ кунад? Сӯзи ғами ишқ наёрист нуҳуфт.

Он турки паричеҳра, ки дӯш аз бари мо рафт,
Оё чӣ хато дид, ки аз роҳи хато рафт?
То рафт маро аз назар он чашми ҷаҳонбин,
Кас воКифи мо нест, ки аз дида чихо рафт.
Бар шамъ нарафт аз гузари оташи дил дӯш
Он дуд, ки аз сӯзи ҷигар бар сари мо рафт.
Дур аз руҳи ту дам ба дам аз гӯшаи чашмам
Селоби сиришқ омаду тӯфони бало рафт.
Аз пой фитодем, чу омад ғами ҳичрон,
Дар дард бимурдем, чу аз даст даво рафт.
Дил гуфт: «Висолаш ба дуо боз тавон ёфт».
Умрест, ки умрам ҳама дар кори дуо рафт.
Эҳром чӣ бандем, чу он Қибла на ин қост,
Дар саъй чӣ кӯшем, чу аз Марва Сафо рафт.
Дӣ гуфт табиб аз сари ҳасрат, чу маро дид:
«Ҳайҳот, ки ранҷи ту зи Қонуни Шифо рафт».
Эй дӯст, ба пурсидани Ҳофиз қадаме неҳ,
3-он пеш, ки гӯянд, ки аз дори фано рафт.

Гар зи дасти зулфи мушкинат хатое рафт, рафт,
В-ар зи ҳиндуи шумо бар мо ҷафое рафт, рафт.
барқи ишқ ар хирмани пашминапӯше сӯхт, сӯхт,
Чаври шоҳи комрон гар бар гадое рафт, рафт.
Дар тариқат ранчиши хотир набошад, май биёр,
Ҳар кудуратро, ки бинӣ, чун сафое рафт, рафт.
Ишқбозиро таҳаммул бояд, эй дил, пой дор,
Гар малоле буд, буду гар хатое рафт, рафт.
Гар диле аз ғамзаи дилдор боре бурд, бурд,
В-ар миёни ҷону ҷонон мочарое рафт, рафт.
Аз суханчинон малолатҳо падид омад, вале
Гар миёни ҳамнишинон носазое рафт, рафт.
Айби Ҳофиз, гӯ, макун, воиз, ки рафт аз хонақоҳ
Пои озоде чӣ бандӣ? Гар ба ҷое рафт, рафт.

Соқӣ, биёр бода, ки моҳи сиём рафт,
Дардеҳ қадаҳ, ки мавсими номусу ном рафт.
Вақти азиз рафт, биё, то қазо кунем,
Умре, ки бе ҳузури суроҳиву ҷом рафт.
Мастам кун он ҷунон, ки надонам зи беҳудӣ,
Дар арсаи хаёл кӣ омад, кадом рафт?
Бар бӯи он, ки ҷуръаи ҷомат ба мо расад,
Дар мастаба дуои ту ҳар субҳу шом рафт.
Дилро ки мурда буд ҳаёте ба ҷон расид,
То бӯе аз насими маяш дар машом рафт.
Зоҳид ғурур дошт саломат набурд роҳ,
Ринд аз раҳи ниёз ба доруссалом рафт.
Нақди диле ки буд маро сарфи бода шуд
Қалби сиёҳ буд аз он дар ҳаром рафт.
Дар тоби тавба чанд тавон сӯхт ҳамчу уд,
Май деҳ, ки умр дар сари савдои хом рафт.
Дигар макун насихати Ҳофиз, ки раҳ наёфт
Гумгаштае, ки бодаи нобаш ба ком рафт.

Шарбате аз лаби лаълаш начашидему бирафт,
Рӯи маҳпайкари ӯ сер надидему бирафт.
Гӯй аз, сӯҳбати мо нек ба танг омада буд,
Бор барбасту ба гардаш нарасидему бирафт.
Баски мо фотиҳаву ҳирзи ямонӣ хондем
В-аз паяш сураи ихлос дамидему бирафт.
Ишва доданд, ки бар мо гузаре хоҳӣ кард,
Дидӣ охир, ки чунин ишва харидему бирафт,
Шуд чамон дар чамани ҳусну латофат, лекии
Дар гулистони висолаш начамидему бирафт.
Ҳамчу Ҳофиз ҳама шаб нолаву зорӣ кардем,
К-эӣ дарего ба видоаш нарасидему бирафт.

Соқӣ, биё, ки ёр зи рух парда баргирифт,
Кори чароғи хилватиён боз даргирифт.
Он шамъи саргирифта дигар чехра барфурӯхт
В-он пири солхӯрда ҷавонӣ зи сар гирифт.
Он ишва дод ишқ, ки муфтӣ зи раҳ бирафт,
В-он лутф кард дӯст, ки душман ҳазар гирифт.
Зинҳор аз он иборати ширини дилфиреб
Гӯй, ки пистаи ту сухан дар шакар гирифт.
Бори ғаме, ки хотири мо хаста карда буд,
Исодаме Худо бифиристорду баргирифт.
Ҳар сарвқад, ки бар маҳу хур ҳусн мефурӯхт,
Чун ту даромадӣ, паи кори дигар гирифт.
3-ин қисса ҳафт гунбади афлок пурсадост,
Кӯтаҳназар бубин, ки сухан мухтасар гирифт,
Ҳофиз, ту ин дуо зи кӣ омӯхтӣ, ки ёр,
Таъвиз кард шеъри турову ба зар гирифт?

Ҳуснат ба иттифоқи малоҳат ҷаҳон гирифт,
Оре, ба иттифоқ ҷаҳон метавон гирифт.
Ифшои рози хилватиён хост кард шамъ,
Шукри Худо, ки сирри дилаш дар забон гирифт.

З-ин оташи нуҳуфта, ки дар синаи ман аст,
Хуршед шӯълаест, ки дар осмон гирифт,
Мехост дил, ки дам занад аз рангу бӯи дӯст,
Аз ғайрати сабо нафасаш дар даҳон гирифт.
Осуда бар канор чу паргор мешудам,
Даврон чу нуқта оқибатам дар миён гирифт.
Он рӯз шавқи соғари май хирманам бисӯхт,
К-оташ зи акси орази соқӣ дар он гирифт.
Хоҳам шудан ба кӯи муғон остинфишон
З-ин фитнаҳо ки домани охирзамон гирифт.
Май хӯр, ки ҳар кӣ охири кори ҷаҳон бидид,
Аз ғам сабук баромаду ратли гарон гирифт.
Бар барги гул ба хуни шақоик навиштаанд,
К-он кас, ки пухта шуд, маи чун арғавон гирифт.
Ҳофиз, чу оби лутф зи назми ту мечакад,
Ҳосид чӣ гуна нуқта тавонад бар он гирифт.

Шунидаам сухане хуш, ки пири Канъон гуфт,
Фироқи дӯст на он мекунад, ки битвон гуфт.
Ҳадиси ҳавли қиёмат, ки гуфт воизи шаҳр,
Киноятест, ки аз рӯзгори ҳичрон гуфт.
Нишони ёри сафаркарда аз кӣ пурсам боз,
Ки ҳар чӣ гуфт бариди сабо, парешон гуфт.
Фиғон, ки он маҳи номехрубони меҳргусил,
Ба тарки сӯҳбати ёрони худ чӣ осон гуфт.
Ману мақоми ризо баъд аз ину шукри рақиб,
Ки дил ба дарди ту хӯ карду тарки дармон гуфт.
Ғами қуҳан ба маи солхӯрда дафъ кунед,
Ки тухми хушдилий ин асту пири деҳқон гуфт.
Гиреҳ ба бод мазан, гарчи бар мурод равад.
Ки ин сухан ба масал мӯр бо Сулаймон гуфт:
«Ба ишвае, ки сипехрат диҳад, зи роҳ марав,
Туро кӣ гуфт, ки ин Зол тарки Дастон гуфт».
Мазан зӣ чуну чаро дам, ки бандаи муқбид,
Қабул кард ба ҷон ҳар сухан, ки ҷонон гуфт.

Кӣ гуфт Ҳофиз аз андешаи ту омад боз,
Ман ин нагуфтаам, он кас, ки гуфт, бӯхтон гуфт.

Эй худхуди сабо, ба Сабо мефиристамат,
Бингар, ки аз кучо ба кучо мефиристамат.
Ҳайф аст тоире чу ту дар хокдони ғам,
3-ин ҷо ба ошени вафо мефиристамат.
Дар роҳи ишқ марҳалаи қурбу бӯъд нест,
Дар сӯхбати шамолу сабо мефиристамат.
То лашкари ғамат накунад мулки дил хароб,
Ҷони азизи худ ба наво мефиристамат.
Эй ғоиб аз назар, ки шудӣ ҳамнишини дил,
Меғӯямат дуову сано мефиристамат.
Дар рӯи худ тафарручи сунъи худой бин,
К-оинаи худойнамо мефиристамат.
То мутрибон зи шавқи манат огаҳӣ диҳанд,
Қавлу ғазал ба созу наво мефиристамат.
Соқӣ, биё, ки хотифи ғайбам ба мужда гуфт:
«Бо дард сабр кун, ки даво мефиристамат».
Ҳофиз, суруди маҷлиси мо зикри хайри туст,
Биштоб ҳон, ки асбу қабо мефиристамат.

Эй ғоиб аз назар, ба Худо месупорамат,
Ҷонам бисӯхтиву ба дил дӯст дорамат.
То домани кафан накашам зери пои хок,
Бовар мақун, ки даст зи доман бидорамат.
Меҳробӣ абруят бинамо, то саҳаргаҳӣ,
Дастӣ дуо барораму дар гардан орамат.
Гар боядам шудан сӯи Ҳорути Бобулӣ,
Садгуна ҷодуӣ бикунам, то биёрамат.
Ҳоҳам, ки пеш мирамат, эй бевафо табиб,
Бемор бозпурс, ки дар интизорамат.
Сад ҷӯй об бастаам аз дида дар канор,
Бар бӯи тухми меҳр, ки дар дил бикорамат.

Хунам бирехт в-аз ғами ишқам халос дод,
Минатпазири ғамзаи ханчаргузорамат.
Мегирияму муродам аз ин сели ашкбор
Тухми муҳаббат аст, ки дар дил бикорамат.
Борам деҳ аз карам сӯи худ, то ба сӯзи дил
Дар пой дам ба дам гуҳар аз дида борамат.
Ҳофиз, шаробу шоҳиду риндӣ, на вазъи туст,
Филҷумла мекуниву фурӯ мегузорамат.

Мири ман хуш меравӣ, к-андар сару по мирамат,
Хум хирвмвн шав, ки пеши қадди раъно мирамат.
Гуфта будӣ: «Кай бимирӣ пеши ман, таъчил чист?»
Хуш тақозо мекуни, пеши тақозо мирамат.
Ошиқу махмуру маҳҷурам, бути соқӣ кучост?
Гӯ, ки бихромад, ки пеши сарви боло мирамат.
Он, ки умре шуд, ки то беморам аз савдои ӯ,
Гӯ: «Нигоҳе кун, ки пеши чашми шаҳло мирамат».
Гуфтаӣ: «Лаъли лабам ҳам дард бахшад ҳам даво».
Гоҳ пеши дарду гаҳ пеши мудово мирамат.
Хуш хиромон меравӣ, чашми бад аз рӯи ту дур,
Дорам андар сар хаёли он, ки дар по мирамат.
Гарчи ҷои Ҳофиз андар хилвати васли ту нест,
Эй ҳама ҷои ту хуш, пеши ҳама ҷо мирамат.

Ҳар он ҳуҷастаназар, к-аз паи саодат рафт.
Ба кунҷи майкадаву хонаи иродат рафт.
Зи ратли дурдакашон кашф кард солиқ роҳ
Румузи ғайб, ки дар олами шаҳодат рафт.
Биёву маърифат аз ман шунав, ки дар суҳанам,
Зи файзи Рӯҳқудус нуктаи саодат рафт.
Маҷӯ зи толеи мавлуди ман ба ҷуз риндӣ,
Ки ин муомила ба кавкаби валодат рафт.
Зи бомдод ба дасти дигар баромадаӣ,
Вазифаи маи дӯшин магар зиёдат рафт?

Магар ба мӯъчиза кӯшад табиби Исодам,
Чаро, ки кори мани хаста аз иёдат рафт.
Ҳазор шукр, ки Ҳофиз зи роҳи майкада дӯш
Ба кунчи хонакаҳи тоату ибодат рафт.

Чӣ лутф буд, ки ногоҳ рашҳаи қаламат
Ҳуқуқи хидмати мо арза кард бар карамат.
Ба нӯки хома рақам кардаи саломи маро,
Ки корхонаи даврон мабод бе рақамат.
Нагӯям аз мани бедил ба сахв кардӣ ёд,
Ки дар ҳисоби хирад нест сахв бар қаламат,
Маро залил магардон ба шукри ин неъмат,
Ки дошт давлати сармад азизу мӯхтарамат.
Биё, ки бо сари зулфат қарор хоҳам кард,
Ки гар сарам биравад, барнадорам аз қадамат.
Зи ҳоли мо дилат огаҳ шавад магар вақте,
Ки лола бардамад аз хоки қуштағони ғамат.
Равони ташиаи моро ба чуръае дарёб,
Чу медиханд зулоли Ҳизир зи ҷоми Ҷамат.
Ҳамеша вақти ту, эй Исии сабо хуш бод,
Ки ҷони Ҳофизии дилхаста зинда шуд ба дамат.

З-он ёри дилнавозам шукрест бо шикоят
Гар нуктадони ишқӣ, бишнава ту ин ҳикоят.
Бемузду буду миннат, ҳар хидмате, ки кардам,
Ё раб, мабод касро маҳдуми беиноят.
Риндони ташналабро обе намедихад кас,
Гӯй валишиносон рафтад аз ин вилоят.
Дар зулфи чун камандаш, эй дил, мапеч, к-он ҷо
Сарҳо бурида бинӣ бе чурму бе ҷиноят.
Чашмат ба ғамза моро хун хӯрду меписандӣ,
Ҷоно, раво набошад хунрезро ҳимоят.
Дар ин шаби сиёҳам гум гашт роҳи мақсуд,
Аз гӯшае бурун ой, эй кавкаби ҳидоят.

Аз ҳар тараф, ки рафтам, чуз ваҳшатам наяфзуд,
Зинҳор аз ин биёбон в-ин роҳи бениҳоят!
Эй офтоби хубон, месӯзад андарунам,
Як соатам бигунҷон дар сояи иноят.
Ин роҳро ниҳоят сурат кучо тавон баст,
К-аз сад ҳазор манзил беш аст дар бидоят.
Ҳарчанд бурдӣ обам, рӯй аз дарат натолам,
Ҷавр аз ҳабиб хуштар, к-аз муддаӣ риоят.
Ишқат расад ба фарёд, ар худ ба сони Ҳофиз,
Қуръон зи бар бихонӣ дар чордах ривоят.

Мудомам маст медорад насими ҷаъди гесуят,
Харобам мекунад ҳар дам фиреби чашми ҷодуят.
Пас аз чандин шикебой шабе, ё раб, тавон дидан,
Ки шамъи дида афрӯзем дар меҳроби абрӯят.
Саводи лавҳи бинишро азиз аз баҳри он дорам,
Ки ҷонро нусхае бошад зи лавҳи холи ҳиндӯят.
Ту гар хоҳӣ, ки ҷовидон ҷаҳон яксар биёрой,
Саборо гӯ, ки бардорад замоне бурқа аз рӯят.
В-агар расми фано хоҳӣ, ки аз олам барандозӣ,
Барафшон, то фурӯ резад ҳазорон ҷон зи ҳар мӯят.
Ману боди сабо мискин, ду саргардони беҳосил,
Ман аз афсуни чашми масту ӯ аз бӯи гесӯят.
Зиҳӣ ҳиммат, ки Ҳофизрост аз дунёву аз уқбо,
Наёяд ҳеч дар чашмаш ба чуз хоки сари кӯят.

Муддате шуд, к-оташи савдои ӯ дар ҷони мост
В-ин таманно биң, ки доим дар дили вайрони мост.
Мардуми чашмам ба хуноби ҷигар ғарқ аст аз он-к,
Чашмаи меҳри руҳаш дар синаи нолони мост.
Оби ҳайвон қатрае з-он лаъли ҳамчун шаккараш,
Қурси хур аксе зи рӯи он маҳи тобони мост.
То нафаххат фия мин рӯҳӣ шунидам, шуд яқин,
Бар ман ин маънӣ, ки мо з-они ваю ӯ з-они мост.

Ҳар дилеро иттилое нест бар асрори ишқ,
Маҳрами ин сирри маънидори улвӣ ҷони мост.
Ҷанд гӯӣ: «Носеҳо, дар шарҳи дин хомӯш бош!»
Дини мо дар ҳар ду олам сӯҳбати ҷонони мост.
Ҳофизо, то рӯзи охир шукри ин неъмат гузор,
К-он санаи аз рӯзи аввал доруи дармони мост.

Дарди моро нест дармон, алғиёс,
Ҳаҷри моро нест поён, алғиёс!
Дину дил бурданду қасди ҷон кунанд,
Алғиёс аз ҷаври хубон, алғиёс!
Дар баҳои бўсае ҷоне талаб
Мекунанд ин дилситонон, алғиёс!
Хуни мо хӯрданд ин кофирдилон,
Эӣ мусулмонон, ҷӣ дармон, алғиёс!
Ҳамчу Ҳофиз рӯзу шаб бе хештан
Гаштаам сӯзону гирёи, алғиёс!

Туй, ки бар сари хубони кишварӣ чун тоҷ,
Сазад, агар ҳамаи дилбарон диҳандат боҷ,
Ду ҷашми шӯхи ту бар ҳам зада Хитову Ҳабаш,
Ба чини зулфи ту Мочину Ҳинд дода хироҷ.
Баёзи рӯи ту равшан зи орази рухи рӯз,
Саводи зулфи сиёҳи ту ҳаст зулмати доҷ.
Даҳони шаҳди ту дода ривочи оби Хизир,
Лаби чу қанди ту бурд аз наботи Миср, ривоч.
Аз ин мараз ба ҳақиқат шифо нахоҳам ёфт,
Ки аз ту дарди дил, эӣ ҷон, намерасад ба илоҷ.
Ҷаро ҳамешиканӣ, ҷони ман, зи сангдилӣ
Дили заиф, ки бошад ба нозукӣ чу зучоҷ?
Лаби ту Хизру даҳони ту обӣ ҳайвон аст,
Қади ту сарву миён мӯву бар ба ҳайати оҷ.
Фитод дар сари Ҳофиз ҳавои чун ту шаҳе,
Камина зарраи хоки дари ту будӣ коҷ.

Аз мани дилшуда он ёр намерпурсад ҳеч,
Хабаре з-ин дили афгор намерпурсад ҳеч.
Дй ба сарманзили ман омаду аҳвол бидид,
Гуфт:— Чун аст туро ёр намерпурсад ҳеч?
Гуфтамаш:— Бахти ману толеи шӯридаи ман,
Ҳаста мебинадам он ёр, намерпурсад ҳеч.
ӯ табиби ману ман хаставу бемори ғамаш,
Чун табиб аст, ки бемор намерпурсад ҳеч?
Чонам аз фурқати рӯяш ба лаб омад сад бор,
Ки аз ин дилшуда он ёр намерпурсад ҳеч.
Дӯш дар хоб рухи чун маҳи ӯ медидам,
Ба ман ӯ гуфт:— Туро ёр намерпурсад ҳеч?
Эй табиби азали, як назаре кун моро,
Ҳофизи сӯхтаро ёр намерпурсад ҳеч.

Агар ба мазҳаби ту хуни ошиқ аст мубоҳ,
Салоҳи мо ҳама он аст, к-он турост салоҳ.
Саводи зулфи сиёҳи ту чоилуззулмот.
Баёзи рӯи чу моҳи ту фолиқуласбоҳ.
Зи чини зулфи камандат касе наёфт халос
Аз он камончаи абрӯву тири чашми наҷоҳ.
Зи дидаам шуда як чашма дар канор равон,
Ки худ шино накунад дар миёни он маллоҳ.
Лаби чу оби ҳаёти ту ҳаст қуввати қон,
Вучуди хокии моро аз ӯст лаззати роҳ.
Бидод лаъли лабат бўсае ба сад зорй,
Гирифт ком дилам з-ӯ ба сад ҳазор илҳоҳ.
Дуои қони ту вирди забони муштоқон,
Ҳамеша то ки бувад гардиши масоу сабоҳ.
Салоҳу тавбаву тақво зи мо маҷӯ, Ҳофиз
Зи ринду ошиқу маҷнун касе наёфт салоҳ.

Дй пири майфурӯш, ки умраш ба хайр бод,
Гуфто: «Шароб нӯшу ғами дил бибар зи ёд!»
Гуфтам: «Ба бод медиҳадам бода ному нанг».
Гуфто: «Қабул кун суҳану ҳар чӣ бод, бод!»
Суду зиёни моя чу хоҳад шудан зи даст
Аз баҳри ин муомила ғамгин мабошу шод.
Бодат ба даст бошад, агар дил ниҳӣ ба ҳеч,
Дар маъразе, ки тахти Сулаймон равад ба бод.
Ҳофиз, гарат зи панди ҳақимон малолат аст,
Кӯтаҳ кунем қисса, ки умрат дароз бод!

Шаробу айши ниҳон чист? Кори бебунёд!
Задем бар сафи риндону ҳар чӣ бодо бод!
Гиреҳ зи дил бикӯшо в-аз сипеҳр ёд макун,
Ки фикри ҳеч муҳандис чунин гиреҳ накушод.
Зи ин килоби замона аҷаб мадор, ки чарх
Аз ин фасона ҳазорон ҳазор дорад ёд.
Қадаҳ ба шартӣ адаб гир, з-он ки таркибаш,
Зи косаи сари Ҷамшеду Баҳман асту Қубод.
Кӣ оғаҳ аст, ки Ковусу Кай кучо рафтанд?
Кӣ воКиф аст, ки чун рафт тахти Ҷам барбод?
Зи ҳасрати лаби Ширин ҳанӯз мебинам,
Ки лола медамад аз хуни дидаи Фарҳод.
Магар, ки лола бидонист бевафоии даҳр,
Ки то бизоду бишуд, қоми май зи каф наниҳод,
Биё-биё, ки замоне зи май хароб шавем,
Магар расем ба ганҷе дар ин харобобод.
Намедиханд иҷозат маро ба сайру сафар,
Насими боди Мусаллову оби Рукнобод,
Қадаҳ нагир, чу Ҳофиз, магар ба нолаи чанг.
Ки бастаанд бар абрешими тараб дили шод!

Рӯзи васли дӯстдорон ёд бод,
Ёд бод, он рӯзгорон ёд бод!

Комам аз талхии ғам чун захр гашт,
Бонги нӯши шодхорон ёд бод!
Гарчи ёрон фориғанд аз ёди ман,
Аз ман эшонро ҳазорон ёд бод!
Мубтало гаштам дар ин банду бало,
Кӯшиши он ҳақгузoron ёд бод!
Гарчи сад рӯд аст дар чашмам мудом,
Зиндарӯди боғкорон ёд бод!
Рози Ҳофиз баъд аз ин ногуфта монд,
Эй дарего, роздорон ёд бод!

Ҷамолат офтоби ҳар назар бод!
Зи хубӣ рӯи хубат хубтар бод!
Ҳумои зулфи шоҳиншаҳпаратро
Дили шоҳони олам зери пар бод!
Касе, к-ӯ бастаи зулфат набошад,
Чу зулфат дар хаму зеру забар бод!
Диле, к-ӯ ошиқи рӯят набошад,
Ҳамеша ғарқа дар хуни ҷигар бод!
Буто, чун ғамзаат новак фишонад,
Дили маҷрӯҳи ман пешаш сипар бод!
Чу лаъли шаккаринат бўса бахшад,
Мазоқи ҷони ман з-ӯ пуршакар бод!
Маро аз туст ҳар дам тоза ишқе,
Туро ҳар соате ҳусне дигар бод!
Ба ҷон муштоқи рӯи туст Ҳофиз,
Туро дар ҳоли муштоқон назар бод!

Сӯфӣ ар бода ба андоза хӯрад, нӯшаш бод,
Варна андешаи ин кор, фаромӯшаш бод!
Он, ки як ҷуръа май аз даст тавонад додан,
Даст бо шоҳиди мақсуд дар оғӯшаш бод!
Пири мо гуфт: «Хато бар қалами сунъ нарафт!»
Офарин бар назари поки хатопӯшаш бод!
Шоҳи туркон сухани муддаиён мешунавад,

Шарме аз мазлимаи хуни Сиёвушаш бод!
Гарчи аз кибр сухан бо мани дарвеш нагуфт,
Чон фидои шакарин пистаи хомӯшаш бод!
Чашмам аз оинадорони хату холаш гашт,
Лабам аз бўсарабоёни бару дӯшаш бод!
Наргиси масти навозишқуни мардумдораш
Хуни ошиқ ба қадаҳ гар бихӯрад, нӯшаш бод!
Ба ғуломии ту машҳури ҷаҳон шуд Ҳофиз,
Ҳалқаи бандагии зулфи ту дар гӯшаш бод!

Танат ба нози табибон ниёзманд мабод!
Вучуди нозукат озурдаи газанд мабод!
Саломати ҳама офоқ дар саломати туст,
Ба ҳеҷ ориза шахси ту дардманд мабод!
Ҷамоли сурату маънӣ зи амни сихҳати туст,
Ки зоҳират диҷаму ботинат нажанд мабод!
Дар ин чаман чу дарояд хазон ба яғмоӣ,
Раҳаш ба сарви сиҳиқомати баланд мабод!
Дар он бисот, ки ҳусни ту ҷилва оғозад,
Маҷоли таънаи бадбину бадписанд мабод!
Ҳар он, ки рӯи чу моҳат ба чашми бад бинад,
Бар оташи ту ба ҷуз қони ӯ сипанд мабод!
Шифо зи гуфтаи шаккарфишони Ҳофиз ҷӯй,
Ки ҳоҷатат ба илоҷи гулобу қанд мабод!

Ҳусни ту ҳамеша дар фузун бод!
Рӯят ҳамасола лолагун бод!
Андар сари ман хаёли ишқат
Ҳар рӯз, ки бод, дар фузун бод!
Ҳар сарв, ки дар чаман дарояд,
Дар хидмати қоматат нагун бод!
Чашме, ки на фитнаи ту бошад,
Чун гавҳари ашк ғарқи хун бод!
Чашми ту зи баҳри дилрабой
Дар кардани сеҳр зӯфунун бод!

Ҳар ҷо, ки дилест, дар ғами ту
Бесабуру қарору бесукун бод!
Қадди ҳама дилбарони олам
Пеши алифи қадат чу нун бод!
Ҳар дил, ки зи ишқи туст холӣ,
Аз ҳалқаи васли ту бурун бод!
Лаъли ту, ки ҳаст ҷони Ҳофиз,
Дур аз лаби мардумони дун бод!

Хусраво, гӯи фалак дар хамаи чавғони ту бод!
Соҳати кавну макон арсаи майдони ту бод!
Зулфи хотуни зафар шефтаи парчами туст,
Дидаи фатҳи абад ошиқи ҷавлони ту бод!
Эй, ки иншои Уторид сифати шавқати туст,
Ақли кул чоқари туғрокаши девони ту бод!
Тайраи ҷилваи Тӯбо қади чун сарви ту шуд,
Ғайрати хулди барин соҳати бустони ту бод!
На ба танҳо ҳаявоноту набототу ҷамод,
Ҳар ҷӣ дар олами амр аст, ба фармони ту бод!

Пиронасарам ишқи ҷавонӣ ба сар афтод
В-он роз, ки дар дил бинухуфтам, бадар афтод.
Аз роҳи назар мурғи дилам гашт ҳавогир,
Эй дида, ниғаҳ кун, ки ба доми кӣ дарафтод?
Дардо, ки аз он оҳуи мушкини сияҳчашм,
Чун нофа бәсе хуни дилам дар ҷигар афтод.
Аз раҳгузари хоки сари кӯи шумо буд
Ҳар нофа, ки дар дасти насими саҳар афтод.
Мижғони ту то теғи ҷаҳонгир баровард.
Бас куштаи дилзинда, ки бар якдигар афтод.
Бас таҷриба кардем дар ин дайри мукофот,
Бо дурдкашон ҳар кӣ дарафтод, барафтод.
Гар ҷон бидиҳад, санги сияҳ лаъл нагардад,
Бо тинати аслӣ ҷӣ кунад, — бадғуҳар афтод.

Ҳофиз, ки сари зулфи бутон дасткашаш буд,
Бас турфа ҳарифест, к-аш акнун ба сар афтод.

Акси рӯи ту чу дар оинаи ҷом афтод,
Ориф аз хандаи май дар тамаъи хом афтод.
Ҳусни рӯи ту ба як чилва, ки дар оина кард,
Ин ҳама нақш дар оинаи авҳом афтод.
Ин ҳама акси маю нақши нигорин, ки намуд,
Як фурӯғи рухи соқист, ки дар ҷом афтод.
Ғайрати ишқ забони ҳама хосон бибурид,
Аз кучо сирри ғамаш дар даҳани ом афтод?
Ман зи масҷид ба харобот на худ афтодам,
Инам аз аҳди азал ҳосили фарҷом афтод.
Чӣ кунад, к-аз паи даврон наравад, чун паргор
Ҳар кӣ дар доираи гардиши айём афтод.
Дар ҳами зулфи ту овехт дил аз чоҳи занах,
Оҳ, к-аз чоҳ бурун омаду дар дом афтод.
Он шуд, эй хоҷа, ки дар савмаа бозам бинӣ
Кори мо бо рухи соқиву лаби ҷом афтод.
Зери шамшери ғамаш рақскунон бояд рафт,
К-он, ки шуд куштаи ӯ, нек саранҷом афтод.
Ҳар дамаш бо мани дилсӯхта лутфи дигар аст,
Ин гадо бин, ки чӣ шоистаи инъом афтод.
Сӯфиён ҷумла ҳарифанду назарбоз, вале
3-ин миён Ҳофизи дилсӯхта бадном афтод.

Он, ки рухсори туро ранги гулу насрин дод,
Сабру ором тавонад ба мани мискин дод.
В-он, ки гесӯи туро расми татовул омӯхт,
Ҳам тавонад карамаш доди мани ғамгин дод.
Ман ҳамон рӯз зи Фарҳод тамаъ бибридам,
Ки инони дили шайдо ба лаби Ширин дод.
Ганҷи зар гар набувад, ганҷи қаноат боқист,
Он, ки он дод ба шоҳон, ба гадоён ин дод.

Хуш арӯсест ҷаҳон аз раҳи сурат, лекин
Ҳар ки пайваст бад-ӯ, умри хушаш ковин дод,
Баъд аз ин дасти ману сояи сарву лаби ҷӯй,
Хоса акнун, ки сабо муждаи фарвардин дод.
Дар кафи ғуссаи даврон дили Ҳофиз хун шуд
Аз фироқи руҳат, эй хоча Қавомуддин, дод!

Бунафша дӯш ба гул гуфту хуш нишоне дод,
Ки: «Тоби ман ба ҷаҳон турраи фалонӣ дод».
Дилам хазонаи асрор буду дасти қазо
Дараш бибасту калидаш ба дилситоне дод.
Шикаставор ба даргоҳат омадам, ки табиб
Ба мӯмиёии лутфи туам нишоне дод.
Танаш дурусту дилаш шод боду хотир хуш,
Ки даст додашу ёрии нотавоне дод.
Бирав муолиҷаи худ кун, эй насихатгӯ,
Шаробу шоҳиди ширин киро зиёне дод?
Гузашт бар мани мискину бо рақибон гуфт:
«Дарег Ҳофизии мискини ман чӣ ҷоне дод».

Хумон авчи саодат ба доми мо афтад,
Агар туро гузаре бар мақоми мо афтад.
Хубобвор барандозам аз нишот кулоҳ,
Агар зи рӯи ту аксе ба ҷоми мо афтад.
Шабе, ки моҳи мурод аз уфуқ шавад толеъ,
Бувад, ки партави нуре ба боми мо афтад.
Ба боргоҳи ту чун бодро набошад бор,
Кай иттифоқи маҷоли саломи мо афтад?
Чу ҷон фидои лабаш шуд, хаёл мебастам,
Ки қатрае зи зулолаш ба коми мо афтад.
Хаёли зулфи ту гуфто: «Ки ҷон васила масоз,
К-аз ин шикор фаровон ба доми мо афтад!»
Ба ноумедӣ аз ин дар марав, бизан фоле,
Бувад, ки қуръаи давлат ба номи мо афтад.

Зи хоки кӯи ту ҳар гаҳ, ки дам занад Ҳофиз,
Насими гулшани чон дар машоми мо афтад.

Ҳаваси боди баҳорам ба раҳи саҳро бурд,
Бод бӯи ту биёварду қарор аз мо бурд.
Ҳар кучо буд диле, чашми ту бурд аз роҳаш,
На дили хаставу бемори маро танҳо бурд.
Дили сангини туро ашки ман овард ба роҳ,
Сангро сел тавонад ба лаби дарё бурд.
Дӯш дасти тарабам силсилаи шавқ бибаст,
Пои хели хирадам лашкари ғам аз ҷо бурд.
Роҳи мо ғамзаи он турки камонабрӯ зад,
Раҳти мо сунбули он сарви сиҳиболо бурд.
Ҷоми май дӣ зи лабат дам зи равонбахшӣ зад,
Оби май з-он лаби чонбахши равонафзо бурд.
Баҳс, булбул, бари Ҳофиз макун аз хушнафасӣ,
Пеши тӯти натавон номи ҳазорово бурд.

Касе, ки хусни рухи дӯст дар назар дорад,
Муҳаққақ аст, ки ӯ ҳосили басар дорад.
Чу хома дар раҳи фармони ӯ сари тоат
Ниҳодаем, магар ӯ ба теғ бардорад.
Касе ба васли ту чун шамъ ёфт, парвона,
Ки зери теғи ту ҳар дам сари дигар дорад.
Ба пойбӯси ту дасти касе расид, ки ӯ
Чу остона бад-ин дар ҳамеша сар дорад.
Зи зӯҳди хушк малулам, кучост бодаи ноб,
Ки бӯи бода мудроам димоғ тар дорад.
Зи бода ҳеҷат агар нест, ин на бас, ки туро
Даме зи васвасаи ақл беҳабар дорад.
Касе, ки аз раҳи тақвӣ қадам бурун наниҳод,
Ба азми майкада акнун сари сафар дорад.
Дили шикастаи Ҳофиз ба хок хоҳад бурд
Чу лола доғи ҳавое, ки бар чигар дорад.

Дили мо ба даври рӯят зи чаман фароғ дорад,
Ки чу сарв пойбанд асту чу лола доғ дорад.
Сари мо фурӯ наёяд ба камони абрӯи кас,
Ки даруни гӯшагирон зи чаман фароғ дорад.
Зи бунафша тоб дорам, ки зи зулфи ӯ занад дам,
Ту сиёҳи камбаҳо бин, ки чӣ дар димоғ дорад!
Ба чаман хирому бингар бари тахти гул, ки лола
Ба надими шоҳ монад, ки ба каф аёғ дорад.
Шаби зулмату биёбон, ба кучо тавон расидан?
Магар он, ки шамъи рӯят ба раҳам чароғ дорад.
Ману шамъи субҳгоҳӣ, сазад, ар ба ҳам бигирем,
Ки бисӯхтему аз мо бути мо фароғ дорад.
Сазадам чу абри баҳман, ки бар ин чаман бигиря
Тарабошени булбул бинигар, ки зоғ дорад.
Сари дарси ишқ дорад дили дардманди Ҳофиз,
Ки на хотири тамошо, на ҳавои боғ дорад.

Дилам бе ҷамолат сафое надорад,
Чу бегонае, к-ошное надорад.
Матон дили поки ушшоқи мискин
Ба бозори ҳуснат баҳое надорад.
Дило, ҷоми соқии гулрух талаб кун,
Ки чун гул замона бақое надорад.
Агарчи дилам рафт, лекин ғамаш нест,
Ба ҷуз он хамаи зулф ҷое надорад.
Аз ин синаи танг тарсам, ки тираш,
Равад ҷое, он гаҳ давое надорад.
Ҳама чиз дорад дилором, лекин
Дареғо, ки бо мо вафое надорад.
Чу моҳ аст равшан, ки бе меҳри рӯят
Дилу ҷони Ҳофиз сафое надорад.

Он кас, ки ба даст чом дорад,
Султони Чам мудом дорад.
Обе, ки Хизир ҳаёт аз ӯ ёфт,
Дар майқада чӯ, ки чом дорад.
Сарриштаи чон ба чом бигзор,
К-ин ришта аз ӯ низом дорад.
Мову маю зоҳидону тақвӣ,
То ёр сари кадом дорад.
Берун зи лаби ту соқие нест
Дар давр касе, ки ком дорад.
Наргис ҳама шеваҳои мастӣ
Аз чашми хушат ба вом дорад.
Зикри руху зулфи ту диламро
Вирдест, ки субҳу шом дорад.
Бар синаи реши дардмандон
Лаълат намаке тамом дорад.
Дар чоҳи зақан, чу Ҳофиз, эй чон,
Хусни ту дусад ғулом дорад.

Диле, ки ғайбнамоясту чоми Чам дорад,
Зи хотаме, ки даме гум шавад, чӣ ғам дорад?
Ба хатту холи гадоён мадеҳ хазинаяи дил,
Ба дасти шоҳваше деҳ, ки мӯхтарам дорад.
На ҳар дарахт таҳаммул кунад ҷафои хазон,
Ғуломи ҳиммати сарвам, ки ин қадам дорад.
Расид мавсими он, к-аз тараб чу наргиси маст,
Ниҳад ба пой қадаҳ ҳар кӣ шаш дирам дорад.
Зар аз баҳои май акнун чу гул дарег мадор,
Ки ақли кул ба садат айб муттаҳам дорад.
Зи сирри ғайб кас огоҳ нест, қисса маҳон,
Кадам маҳрами дил раҳ дар ин ҳарам дорад?
Дилам, ки лофи тачаруд задӣ, кунун сад шуғл
Ба бӯи зулфи ту бо боди субҳдам дорад.
Муроди дил зи кӣ пурсам, ки нест дилдоре,
Ки ҷилваи назару шеваи карам дорад?

Зи ҷайби хирқаи Ҳофиз ҷӣ тарф битвон баст,
Ки мо самад талабидему ӯ санам дорад.

Буте дорам, ки гирди гул зи сунбул соябон дорад,
Баҳори оразаш хатте ба хуни арғавон дорад.
Ғубори хат бипӯшонид хуршеди рухаш, ё раб
Бақои ҷовидонаш дех, ки умри ҷовидон дорад.
Чу ошиқ мешудам, гуфтам, ки: «Бурдам гавҳари мақсуд»,
Надонистам, ки ин дарёча мавҷи хунфишон дорад.
Зи чашмат ҷон нашоёд бурд, к-аз ҳар сӯ, ки мебинам,
Камин аз гӯшае кардасту тир андар камон дорад.
Чу доми турра афсонад зи гарди хотири ушшоқ,
Ба ғаммози сабо гӯяд, ки рози мо ниҳон дорад.
Бияфшон ҷуръае бар хоку ҳоли аҳли дил бишнавар,
Ки аз Чамшеду Кайхусрав фаровон дoston дорад.
Чу дар рӯят бихандад гул машав дар домаш, эй булбул,
Ки бар гул эътимоде нест, гар хусни ҷаҳон дорад.
Худоро, доди ман бистон аз ӯ, эй шаҳнаи маҷлис,
Ки май бо дигарон хӯрдасту бо ман сар гарон дорад.
Ба фитроқ ар ҳамебандӣ, Худоро, зуд сайдам кун,
Ки офатҳост дар таъхиру толибро зиён дорад.
Зи сарви қадди дилҷӯят макун маҳрум чашмамро,
Бад-ин сарчашмааш биншон, ки хуш обе равон дорад
Зи хавфи ҳаҷрам эмин кун, агар уммеи он дорӣ,
Ки аз чашми бадандешон Худоят дар амон дорад.
Чӣ узри бахти худ гӯям, ки он айёри шахрошӯб
Ба талхӣ кушт Ҳофизрову шаккар дар даҳон дорад.

Ба ҷоми васли ҷонон чашмаи кавсар намеарзад,
Ки олам пеши сармастон ба як соғар намеарзад.
Зи баҳри чашмаи ҳайвон марав чандин ба торикӣ,
Бад-ин саргашта будан мулки Искандар намеарзад.
Ба ҷоми май гарав кун хирқаи пашминаи сӯфӣ,
К-аз он кас қалби рӯйандуд аз ин беҳтар намеарзад,

Магӯ ҳоли дили мастон ту бо ёрони суратбин,
Масал бошад, ки гӯши хар ба симу зар намеарзад.
Манеҳ қону дили худро хатар, эй раҳрави дарё,
Ки бо чандин зиён суди дуру гавҳар намеарзад.
Хуморафзо шароб аз соғари заррин мақаш, Ҳофиз,
Ки як дам сархушии ӯ ба дарди сар намеарзад.

Ҳар он, к-ӯ хотири маҷмӯву ёри нозанин дорад,
Саодат ҳамдами ӯ гашту давлат ҳамнишин дорад.
Ҳарими ишқро даргаҳ бәсе болотар аз ақл аст,
Касе он остон бӯсад, ки чон дар остин дорад.
Даҳони танги ширинаш магар мулки Сулаймон аст,
Ки нақши хотами лаълаш қаҳон зери нигин дорад.
Лаби лаълу хати мушкин, чу онаш ҳасту инаш нест,
Бинозам дилбари худро, ки ҳуснаш ону ин дорад.
Бо хорӣ мангар, эй мунъим, заифону наҳифонро,
Ки садри маҷлиси ишрат гадои раҳнишин дорад.
Чу бар рӯи замин бошӣ, тавоноӣ ғанимат дон,
Ки даврон нотавониҳо бәсе зери замин дорад.
Балогардони қону тан дуои мустамандон аст,
Ки бинад хайр аз он хирман, ки нанг аз хӯшачин дорад?
Сабо аз ишқи ман рамзе бигӯ бо он шаҳи хубон,
Ки сад Чамшеду Кайхусрав ғуломи камтарин дорад.
Вагар гӯяд намехоҳам чу Ҳофиз ошиқи муфлис,
Бигӯедаш, ки султоне гадое ҳамнишин дорад.

Ҳар он ки қониби аҳли вафо ниғаҳ дорад,
Худош дар ҳама ҳол аз бало ниғаҳ дорад.
Ҳадиси дӯст нагӯям, магар ба ҳазрати дӯст,
Ки ошно сухани ошно ниғаҳ дорад.
Дило маош чунон кун, ки гар билагзад пой,
Фариштаат ба ду дасти дуо ниғаҳ дорад.
Гарат ҳавост, ки маъшук нагсалад паймон
Нигоҳ дор сари ришта то ниғаҳ дорад.

Сабо, бар он сари зулф ар дили маро бинӣ,
Зи рӯи лутф бигӯяш, ки чо ниғаҳ дорад.
Чу гуфтамаш, ки диламро нигоҳ дор чӣ гуфт?
Зи дасти банда чӣ хезад Худо ниғаҳ дорад.
Сару зару дилу чонам фидои он ёре,
Ки ҳаққи сӯхбати меҳру вафо ниғаҳ дорад.
Ғубори роҳгузурат қучост, то Ҳофиз,
Ба ёдгори насими сабо ниғаҳ дорад.

Он, ки аз сунбули ӯ ғолия тобе дорад,
Боз бо дилшудагон нозу итобе дорад.
Аз сари куштаи худ мегузарад ҳамчун бод,
Чӣ тавон кард, ки умр асту шитобе дорад.
Моҳи хуршеднамояш зи паси пардаи зулф
Офтобест, ки дар пеш саҳобе дорад.
Чашми ман кард ба ҳар гӯша равон сели сиришқ,
То сиҳисарви туро тозатар обе дорад.
Ғамзаи шӯхи ту хунам ба хато мерезад,
Фурсаташ бод, ки хуш фикри савобе дорад.
Оби ҳайвон агар ин аст, ки дорад лаби дӯст,
Равшан аст, ин, ки Хизир баҳра саробе дорад.
Чашми махмури ту дорад зи дилам қасди чигар,
Турки маст аст, магар майли қабобе дорад?
Чони бемори маро нест зи ту рӯи суол,
Эй хуш он хаста, ки аз дӯст ҷавобе дорад!
Кай кунад сӯи дили хастаи Ҳофиз назаре
Чашми масташ, ки ба ҳар гӯша харобе дорад.

Шоҳид он нест, ки мӯеву миёне дорад,
Бандаи талъати он бош, ки оне дорад.
Шеваи хуру парӣ гарчи латиф аст, вале
Хубӣ он асту латофат, ки фалонӣ дорад.
Чашмаи чашми маро, эй гули хандон, дарёб,
Ки ба уммеди ту хуш оби равоне дорад.

Гӯи хубӣ кӣ барад аз ту, ки хуршед он ҷо
На саворест, ки дар даст иноне дорад.
Дилнишон шуд суханам, то ту қабулаш кардӣ,
Оре-оре, сухани ишқ нишоне дорад.
Хамаи абрӯи ту дар санъати тирандозӣ
Бурда аз даст ҳар он кас, ки камоне дорад.
Дар раҳи ишқ нашуд кас ба яқин маҳрами роз,
Ҳар касе бар ҳасаби хеш гумоне дорад.
Бо хароботнишинон зи каромот малоф,
Ҳар сухан вақтеву ҳар нуқта маконе дорад.
Мурғи зирак нашавад дар чаманаш нағмасароӣ
Ҳар баҳоре, ки зи дунбол хазоне дорад.
Муддаӣ, гӯ, луғазу нукта ба Ҳофиз мафурӯш,
Килки мо низ забоневу баёне дорад.

Ҷон бе ҷамоли ҷонон майли ҷаҳон надорад,
Ҳар кас, ки ин надорад, ҳаққо, ки он надорад.
Бо ҳеҷ кас нишоне з-он дилситон надидам,
Ё ман хабар надорам, ё ӯ нишон надорад.
Ҳар шабнаме дар ин роҳ сад баҳри оташин аст,
Дардо, ки ин муаммо шарҳу баён надорад.
Сарманзили фароғат натвон зи даст додан,
Эй сорбон, фурӯ каш, к-ин раҳ карон надорад.
Чанги хамидақомат мехонадат ба ишрат,
Бишнава, ки панди пирон, ҳеҷат зиён надорад.
Эй дил, тариқи риндӣ аз мӯҳтасиб биёмӯз,
Маст асту дар ҳақи ӯ, кас ин гумон надорад,
Аҳволи ганҷи Қорун, к-айём дод бар бод,
Дар гӯши дил фурӯ хон, то зар ниҳон надорад.
Гар худ рақиб шамъ аст, асрор аз ӯ бипӯшон,
К-он шӯхи сарбурида банди забон надорад.
Кас дар ҷаҳон надорад як банда ҳамчу Ҳофиз,
Зеро ки чун ту шоҳе кас дар ҷаҳон надорад.

Равшании талъати ту моҳ надорад,
Пеши ту гул равнақи гиёҳ надорад.
Гӯшаи абруи туст манзили ҷонам,
Хуштар аз он гӯша подшоҳ надорад.
То чӣ кунад бо рухи ту дуди дили ман,
Оина донӣ, ки тоби оҳ надорад,
Шӯҳии наргис нигар, ки пеши ту бишқуфт,
Чашмдарида адаб нигоҳ надорад.
Дидаму он чашми дилсиях, ки ту дорӣ,
Ҷониби ҳеч ошно нигоҳ надорад.
Ратли гаронам деҳ, эй муриди харобот,
Шодии шайхе, ки хонақоҳ надорад.
Хун хӯру хамуш нишин, ки он дили нозук
Тоқати фарёди додхоҳ надорад.
Гӯ: бираву остин ба хуни ҷигар шӯй,
Ҳар кӣ дар ин остона роҳ надорад.
Не мани танҳо кашам татовули зулфат,
Кист, ки ӯ доғи он сиёҳ надорад.
Ҳофиз агар сачдаи ту кард, макун айб,
Кофири ишқ, эй санам, гуноҳ надорад.

Нест дар шаҳр нигоре, ки дили мо бибарад,
Бахтам ар ёр шавад, рахтам аз ин ҷо бибарад.
Ку ҳарифе, к-аш сармаст, ки пеши карамаш,
Ошиқи сӯхтадил номи таманно бибарад.
Боғбоно, зи хазон беҳабарат мебинам,
Оҳ аз он рӯз, ки бодат гули раъно бибарад.
Раҳзани даҳр нахуфтаст, машав эмин аз ӯ,
Агар имрӯз набурдаст, ки фардо бибарад.
Дар хаёл ин ҳама лӯъбат ба ҳавас мебозам,
Бу, ки соҳибназаре номи тамошо бибарад.
Илму фазле, ки ба чил сол дилам чамъ овард,
Тарсам он наргиси мастона ба яғмо бибарад.
Бонги гове чӣ садо боздиҳад ишва, махар,
Сомири кист, ки даст аз яди байзо бибарад?

Ҷоми миноии май садди раҳи тангдилист,
Манеҳ аз даст, ки сели ғамат аз ҷо бибарад.
Роҳи ишқ арчи камингоҳи камондорон аст,
Ҳар кӣ доништа равад, сарфа зи аъдо бибарад.
Ҳофиз, ар ҷон талабад ғамзаи мастонаи ёр,
Хона аз ғайр бипардозу биҳил то бибарад.

Агар на бода ғами дил зи ёди мо бибарад,
Ниҳеби ҳодиса бунёди мо зи ҷо бибарад.
Агар на ақл ба мастӣ фуру кашад лангар,
Чӣ гуна кишти аз ин вартаи бало бибарад.
Фиғон, ки бо ҳама кас ғоибона бохт фалак,
Ки кас набуд, ки дасте аз ин дағо бибарад.
Гузур бар зуламот аст Хизри роҳе ку?
Мабод, к-оташи маҳрумӣ оби мо бибарад.
Дили заифам аз он мекашад ба тарфи чаман,
Ки ҷон зи марг ба бемории сабо бибарад.
Табиби ишқ манам, бода дех, ки ин маъҷун
Фароғат ораду андешаи хато бибарад.
Бисӯхт Ҳофизу кас ҳоли ӯ ба ёр нагуфт,
Магар насим паёме Худойро бибарад.

Биё, ки турки фалак хони рӯза ғорат кард,
Ҳилоли ид ба даври қадаҳ ишорат кард.
Савоби рӯзаву ҳаҷчи қабул он кас бурд,
Ки хоки майкадаи ишқро зиёрат кард.
Мақоми аслии мо гӯшаи харобот аст,
Худош хайр диҳод он, ки ин иморат кард.
Баҳои бодаи чун лаъл чист? Ҷавҳари ақл!
Биё, ки суд касе бурд, к-ин тичорат кард.
Намоз дар хамаи он абрувони меҳробӣ
Касе кунад, ки ба хуни ҷигар таҳорат кард.
Фиғон, ки наргиси ҷаммоши шайхи шаҳр имрӯз,
Назар ба дурдкашон аз сари ҳақорат кард.

Ба рӯи ёр назар кун, зи дида миннат дор,
Ки кордида назар аз сари басорат кард.
Ҳадиси ишқ зи Ҳофиз шунав, на аз воиз,
Агарчи санъати бисёр дар иборат кард.

Ба оби равшани май орифе таҳорат кард,
Алассабоҳ, ки майхонаро зиёрат кард.
Ҳамин, ки соғари заррини хур ниҳон гардид,
Ҳилоли ид ба даври қадах ишорат кард.
Хушо намозу ниёзи касе, ки аз сари дард
Ба оби дидаву хуни чигар таҳорат кард.
Имоми хоҷа ки будаш сари намози дароз,
Ба хуни духтари раз хирқаро қасорат кард.
Дилам зи ҳалқаи зулфаш ба ҷон харид ошӯб,
Чӣ суд дид, надонам, ки ин тиҷорат кард?
Агар имоми ҷамоат талаб кунад имрӯз,
Хабар диҳед, ки Ҳофиз ба май таҳорат кард.

Сӯфӣ ниҳод дому сари ҳуққа боз кард,
Бунёди макр бо фалаки ҳуққабоз кард.
Бозии чарх бишқанадаш байза дар кулоҳ,
Зеро ки арзи шӯъбада бо аҳли роз кард.
Соқӣ, биё, ки шоҳиди раънои сӯфиён,
Дигар ба ҷилва омаду оғози ноз кард.
Ин мутриб аз кучост, ки сози Ироқ сохт
В-оҳанги бозгашт ба роҳи Ҳичоз кард.
Эй дил, биё, ки мо ба паноҳи Худо равем,
З-онч остини кӯтаҳу дасти дароз кард.
Санъат макун, ки ҳар кӣ муҳаббат на рост бохт,
Ишқаш ба рӯи дил дари маънӣ фароз кард.
Фардо, ки пешгоҳи ҳақиқат шавад падид,
Шарманда раҳраве, ки амал бар маҷоз кард.
Эй кабки хушхиром, кучо меравӣ? Биист!
Ғарра машав, ки гурбаи зоҳид намоз кард.

Ҳофиз, макун маломати риндон, ки дар азал
Моро Худо зи зӯҳду риё бениёз кард.

Булбуле хуни диле хӯрду гуле ҳосил кард,
Боди ғайрат ба садаш хор парешондил кард.
Тӯтиеро ба хаёли шакаре дил хуш буд,
Ногаҳаш сели фано нақши амал ботил кард.
Қурратулайни ман он меваи дил ёдаш бод,
Ки чӣ осон бишуду кори маро мушкил кард.
Сорбон, бори ман афтод, Худоро мададе,
Ки умеди карамам ҳамраҳи ин маҳмил кард.
Рӯи хокиву нами чашми маро хор мадор,
Чархи фирӯза тарабхона аз ин қаҳгил кард.
Оҳу фарёд, ки аз чашми ҳасуди маҳу меҳр,
Дар лаҳад моҳи камонабруи ман манзил кард.
Назадӣ шоҳи руху фавт шуд имкон, Ҳофиз,
Чӣ кунам, бозии айём маро ғофил кард.

Чу бод, азми сари кӯи ёр хоҳам кард,
Нафас ба бӯи хушаш мушкбор хоҳам кард.
Ба ҳарза бе маю маъшук, умр мегузарад,
Батолатам бас, аз имрӯз кор хоҳам кард.
Ҳар обрӯй, ки андӯхтаи зи донишу дин,
Нисори хоки раҳи он нигор хоҳам кард.
Чу шамъи субҳдамам шуд зи меҳри ӯ равшан,
Ки умр дар сари ин кору бор хоҳам кард.
Ба ёди чашми ту худро хароб хоҳам сохт,
Бинои аҳди қадим устувор хоҳам кард.
Сабо кучост, ки ин қони хунгирифта чу гул,
Фидои нақҳати гесуи ёр хоҳам кард.
Нифоқу зарқ набахшад сафои дил, Ҳофиз,
ТариКи риндиву ишқ ихтиёр хоҳам кард.

Даст дар ҳалқаи он зулфи дуто натвон кард,
Тақя бар аҳди туву боди сабо натвон кард.
Он чӣ саъяст ман андар талабат бинмоям,
Ин қадар ҳаст, ки тағйири қазо натвон кард.
Домани дӯст ба сад хуни дил афтод ба даст,
Ба фусӯсе, ки кунад ҳасм, раҳо натвон кард.
Оразшро ба масал моҳи фалак натвон гуфт,
Нисбати дӯст ба ҳар бесару по натвон кард.
Сарвболои ман он гаҳ, ки дарояд ба симоъ,
Чӣ маҳал ҷомаи ҷонро, ки қабо натвон кард.
Назари пок тавонад руҳи ҷонон дидан,
Ки дар оина назар ҷуз ба сафо натвон кард.
Мушкили ишқ на дар ҳавсалаи дониши мост,
Ҳалли ин нуқта ба ин фикри хато натвон кард.
Ғайратам кушт, ки маҳбуби ҷаҳонӣ, лекин
Рӯзу шаб арбада бо халқи Худо натвон кард.
Ман чӣ гӯям, ки туро нозукии табъи латиф
То ба ҳаддест, ки оҳиста дуо натвон кард.
Ба ҷуз абрӯи ту меҳроби дили Ҳофиз нест,
Тоати ғайри ту дар мазҳаби мо натвон кард.

Дил аз ман бурду рӯй аз ман ниҳон кард,
Худоро, бо кӣ ин бозӣ тавон кард?
Шаби танҳоиям дар қасди ҷон буд,
Хаёлаш лутфҳои бекарон кард.
Чаро чун лола хуниндил набошам,
Ки бо мо наргиси ӯ сар гарон кард.
Киро гӯям, ки бо ин дарди ҷонсӯз,
Табибам қасди ҷони нотавон кард?
Бад-он сон сӯхт чун шамъам, ки бар ман
Суроҳӣ гираву барбат фиғон кард.
Сабо, гар чора дорӣ, вақт вақт аст,
Ки дарди иштиёқам қасди ҷон кард.
Миёни меҳрубонон кай тавон гуфт,
Ки ёри мо ҷунин гуфту ҷунон кард?

Адӯ бо ҷони Ҳофиз он накардӣ,
Ки тири чашми он абрӯкамон кард.

Рӯ бар раҳаш ниҳодаму бар ман гузар накард,
Сад лутф чашм доштаму як назар накард.
Сели сиришки мо зи дилаш кин бадар набурд,
Дар санги хора қатраи борон асар накард.
Ё раб, ту он ҷавони диловар нигоҳ дор,
К-аз тири оҳи гӯшанишинон ҳазар накард.
Моҳиву мурғ дӯш зи афғони ман нахуфт,
В-он шӯҳдида бин, ки сар аз хоб бар накард.
Мехостам, ки мирамаш андар қадам, чу шамъ,
ӯ худ гузар ба мо чу насими саҳар накард.
Ҷоно, кадом сангдили бекифоят аст,
К-ӯ пеши захми теғи ту ҷонро сипар накард?
Килки забонбуридаи Ҳофиз дар анчуман
Бо кас нагуфт рози ту, то тарки сар накард.

Дилбар бирафту дилшудагонро хабар накард,
Ёди ҳарифи шахру рафиқи сафар накард.
Ё бахти ман тариқи мурувват фурӯ гузошт.
Ё ӯ ба шоҳроҳи тариқат гузар накард.
Гуфтам магар ба гиря дилаш меҳрубон кунам,
Чун саҳт буд, дар дили сангаш асар накард.
Шӯҳӣ макун, ки мурғи дили беқарори ман
Савдои хоми ошиқӣ аз сар бадар накард.
Ҳар кас, ки дид рӯи ту, бӯсид чашми ман,
Коре, ки кард дидаи ман, беназар накард.
Ман истода то кунамаш ҷон фидо чу шамъ
ӯ худ гузар ба мо чу насими саҳар накард.
Ҳофиз, ҳадиси нағзи ту аз бас, ки дилкаш аст
Нашнид кас, ки аз сари рағбат зи бар накард.

Дидӣ, эй дил, ки ғами ёр дигар бор чӣ кард?
Чун бишуд дилбару бо ёри вафодор чӣ кард?
Оҳ аз он наргиси ҷоду, ки чӣ бозӣ ангехт,
Оҳ аз он маст, ки бо мардуми хушёрр чӣ кард?
Ашки ман ранги шафақ ёфт зи бемехрии ёр,
Толеи бешафақат бин, ки дар ин кор чӣ кард?
Барқе аз манзили Лайлӣ бидурахшид саҳар,
Ваҳ, ки бо хирмани Маҷнуни дилафгор чӣ кард?
Соқие, ҷоми маям деҳ, ки нигорандаи ғайб,
Нест маълум, ки дар пардаи асрор чӣ кард?
Он, ки пурнақш зад ин доираи миной,
Кас надонист, ки дар гардиши паргор чӣ кард?
Фикри ишқ оташи ғам дар дили Ҳофиз заду сӯхт,
Ёри дерина бибинед, ки бо ёр чӣ кард?

Дӯстон духтари раз тавба зи мастурӣ кард,
Шуд сӯи мӯхтасибу кор ба дастурӣ кард.
Омад аз парда ба маҷлис, арақаш пок кунад,
То нагӯянд ҳарифон, ки чаро дурӣ кард?
Муждагонӣ бидеҳ эй дил, ки дигар мутриби ишқ,
Роҳи мастона заду чораи махмурӣ кард.
На ба ҳафт об, ки рангаш ба сад оташ наравад,
Он чӣ бо хирқайи зоҳид маи ангӯрӣ кард.
Ғунҷаи гулбуни васлам зи насимаш бишукуфт,
Мурғи хушхон тараб аз барги гули сурӣ кард.
Ҳофиз, афтодагӣ аз даст мадеҳ, з-он ки ҳасуд
Ирзу молу дилу ҷон дар сари мағрурӣ кард.

Солҳо дил талаби ҷоми Ҷам аз мо мекард,
В-он чӣ худ дошт, зи бегона таманно мекард.
Гавҳаре, к-аз садафи кавну макон берун аст,
Талаб аз гумшудагонн лаби дарё мекард.
Мушкили хеш бари пири муғон бурдам дӯш,
К-ӯ ба таъйиди назар ҳалли муаммо мекард.

Дидамаш хурраму хандон, қадаҳи бода ба даст,
В-андар он оина садгуна тамошо мекард.
Гуфтам: «Ин ҷоми ҷаҳонбин ба ту кай дод ҳақим?»
Гуфт: «Он рӯз, ки ин гунбади мино мекард».
Бедиле дар ҳама аҳвол Худо бо ӯ буд,
ӯ намедидашу аз дур, «Худоё», мекард.
Ин ҳама шӯъбадаи хеш, ки мекард ин чо,
Сомирӣ пеши асову яди байзо мекард.
Гуфт он ёр к-аз ӯ гашт сари дор баланд,
Ќурмаш ин буд, ки асрор хувайдо мекард.
Файзи рӯхулқудус ар боз мадад фармояд,
Дигарон ҳам бикунанд он чи Масеҳо мекард.
Гуфтамаш: «Силсилаи зулфи бутон аз паи чист?»
Гуфт: «Ҳофиз гилае аз дили шайдо мекард».

Ба сирри ҷоми Ҷам он гаҳ назар тавонӣ кард,
Ки хидматаш чу насими саҳар тавонӣ кард.
Мабош бе маю мутриб, ки зери тоКи сипеҳр,
Бад-ин тарона ғам аз дил бадар тавонӣ кард.
Гули муроди ту он гаҳ ниқоб бикшояд,
Ки хидматаш чу насими саҳар тавонӣ кард.
Гадоии дари майхона турфа иксирест,
Гар ин амал бикунӣ, хок зар тавонӣ кард.
Ба азми марҳалаи ишқ пеш неҳ қадаме,
Ки судҳо кунӣ, ар ин сафар тавонӣ кард.
Ту, к-аз сарои табиат намеравӣ берун,
Кучо ба кӯи ҳақиқат гузар тавонӣ кард?
Ҷамоли ёр надорад ниқобу парда, вале
Ғубори раҳ бинишон, то назар тавонӣ кард.
Биё, ки чораи завқи ҳузуру назми умур,
Ба файзбахшии аҳли назар тавонӣ кард.
Вале ту то лаби маъшуқу ҷоми май хоҳӣ,
Тамаъ мадор, ки кори дигар тавонӣ кард.
Дило, зи нури ҳидоят гар огаҳӣ ёбӣ,
Чу шамъ хандазанон тарки сар тавонӣ кард.

Гар ин насихати шоҳона бишнавай, Ҳофиз,
Ба шоҳроҳи тариқат гузар тавонӣ кард.

Ёд бод он, ки зи мо вақти сафар ёд накард,
Ба видое дили ғамдидаи мо шод накард.
Он ҷавонбахт, ки мезад рақами хайру қабул,
Бандаи пир, надонам, зи чӣ озод накард?
Коғазинҷома ба хуноб бишӯям, ки фалак
Раҳнамунем ба пои алами дод накард.
Дил ба уммеди садое, ки магар дар ту расад,
Нолаҳо кард дар ин кӯҳ, ки Фарҳод накард.
Соя то боз гирифтӣ зи чаман, мурғи саҳар,
Ошён дар шикани турраи шамшод накард.
Шояд, ар пайки сабо аз ту биёмӯзад кор,
З-он, ки чолоктар аз ин ҳаракат бод накард.
Килки машшотаи сунъаш накашад нақши мурод,
Ҳар кӣ иқрор бад-ин хусни худодод накард.
Мутрибо, парда бигардону бизан роҳи «Ироқ»,
Ки бад-ин роҳ бишуд ёру зи мо ёд накард.
Ғазалиёти Ироқист суруди Ҳофиз,
Кӣ шунид ин раҳи дилсӯз, ки фарёд накард!

Чӣ мастияст, надонам, ки рӯ ба мо овард?
Кӣ буд соқиву ин бода аз кучо овард?
Ту низ бода ба чанг ору роҳи саҳро гир,
Ки мурғи нағмасаро сози хушнаво овард.
Дило, чу ғунча шикоят зи кори баста макун,
Ки боди субҳ насими гиреҳкушо овард.
Расидани гули насрин ба хайру хубӣ бод,
Бунафша шоду каш омад, суман сафо овард.
Сабо ба хушхабарӣ худхудди Сулаймон аст,
Ки муждаи тараб аз гулшани Сабо овард.
Илоҷи заъфи дили мо карашмаи соқист,
Барор сар, ки табиб омаду даво овард.

Муриди пири муғонам, зи ман маранч, эй шайх,
Чаро, ки ваъда ту кардиву ӯ ба чо овард.
Ба тангчашмии он турки лашкарӣ нозам,
Ки ҳамла бар мани дарвешии якҷаббо овард.
Фалак ғуломии Ҳофиз кунун ба тавъ кунад,
Ки илтиҷо ба дари давлати шумо овард.

Сабо вақти саҳар бӯе зи зулфи ёр меовард,
Дили шӯридаи моро зи нав дар кор меовард.
Ман он шакли санавбарро зи боғи дида барқандам,
Ки ҳар гул к-аз ғамаш бишқуфт меҳнат, бор меовард.
Фурӯғи моҳ меидам зи боми қасри ӯ равшан,
Ки рӯ аз шарми он хуршед бар девор меовард.
Зи бими ғорати ишқаш дили пурхун раҳо кардам,
Вале мерехт хуну раҳ бад-он ҳанҷор меовард.
Ба қавли мутрибу соқӣ бурун рафтам гаҳу бегоҳ,
К-аз он роҳи гарон қосид хабар душвор меовард.
Саросар бахшиши ҷонон тариқи лутфу эҳсон буд,
Агар тасбеҳ мефармуд, агар зуннор меовард.
Афаллаҳ, чини абруяш агарчи нотавонам кард,
Ба ишва ҳам паёме бар сари бемор меовард.
Аҷаб медоштам дишаб зи Ҳофиз ҷому паймона,
Вале манъаш намекардам, ки сӯфивор меовард.

Насими боди сабо дӯшам огаҳӣ овард,
Ки рӯзи меҳнату ғам рӯ ба кӯтаҳӣ овард.
Ба мутрибони сабӯҳӣ диҳем ҷомаи чок
Бад-ин навид, ки боди саҳаргаҳӣ овард.
Биё, биё, ки ту ҳури биҳиштро Ризвон
Дар ин ҷаҳон зи барои дили раҳӣ овард.
Ҳамеравем ба Шероз бо инояти бахт,
Зиҳӣ рафиқ, ки бахтам ба ҳамраҳӣ овард,
Ба ҷабри хотири мо кӯш, к-ин қулоҳи намад
Басо шикаст, ки бо афсари шаҳӣ овард.

Чӣ нолаҳо, ки расид аз дилам ба хирмани мох,
Чу ёди орази он моҳи хиргаҳӣ овард.
Расонд рояти Мансур бар фалак Ҳофиз,
Ки илтиҷо ба ҷаноби шаҳаншаҳӣ овард.

Дилам ҷуз меҳри маҳруён, тариқе бар намегирад.
Зи ҳар дар медиҳам пандаш, валекин дарнамегирад.
Худоро, эй насиҳатгӯ, ҳадиси соғару май гӯ,
Ки нақше дар хаёли мо аз ин хуштар намегирад.
Биё, эй соқии гулрух, биёвар бодаи рангин,
Ки фикре дар даруни мо аз ин беҳтар намегирад.
Суроҳӣ мекашам пинҳону мардум дафтар ангоранд,
Аҷаб, гар оташи ин зарқ дар дафтар намегирад.
Ман ин далқи мураққаъро бихоҳам сӯхтан рӯзе,
Ки пири майфурушонаш ба ҷоме барнамегирад.
Аз он рӯ ҳаст ёронро сафоҳо бо маи лаълаш,
Ки ғайр аз ростӣ нақше дар он ҷавҳар намегирад.
Сару чашме чунин дилкаш, ту гӯй чашм аз ӯ бардӯз,
Бирав, к-ин ваъзи бемаънӣ маро дар сар намегирад.
Насиҳатгӯи риндонро, ки бо ҳукми қазо ҷанг аст,
Дилаш бас танг мебинам, магар соғар намегирад?
Миёни гиря меҳандам, ки чун шамъ андар ин маҷлис,
Забони оташинам ҳаст, лекин дарнамегирад.
Чӣ хуш сайди дилам кардӣ, бинозам чашми мастатро,
Ки кас мурғони ваҳширо аз ин хуштар намегирад.
Сухан дар эҳтиёҷи мову истиғнои маъшуқ аст,
Чӣ суд афсунгарӣ, эй дил, ки дар дилбар намегирад?
Ман он оинаро рӯзе ба даст орам Сикандарвор,
Агар мегирад ин оташ замоне в-ар намегирад.
Худоро, раҳме, эй мунъим, ки дарвешии сари кӯят,
Дари дигар намедонад, раҳи дигар намегирад.
Бад-ин шеъри тари ширин зи шоҳаншоҳ аҷаб дорам,
Ки сар то пои Ҳофизро чаро дар зар намегирад?

Соқӣ ар бода аз ин даст ба ҷом андозад,
Орифонро ҳама дар шурби мудом андозад.
В-ар чунин зери хамаи зулф ниҳад донаи хол,
Эй басо мурғи хирадро, ки ба дом андозад.
Эй хушо давлати он маст, ки дар пои ҳариф.
Сару дастор, надонад, ки кадом андозад?
Зоҳиди хом, ки инкори маю ҷом кунад,
Пухта гардад, чу назар бар маи хом андозад.
Рӯз дар касби ҳунар кӯш, ки май хӯрдани рӯз
Дили чун оина дар занги залом андозад.
Он замон вақти маи субҳфурӯғ аст, ки шаб
Гирди хиргоҳи уфуқ пардаи шом андозад.
Бода бо мӯхтасиби шаҳр нанӯшӣ, зинҳор,
Бихӯрад бодаату санг ба ҷом андозад.
Ҳофизо, сар зи кулаҳгӯшаи хуршед барор,
Бахтат ар қуръа бад-ин моҳи тамом андозад.

Даме бо ғам ба сар бурдан ҷаҳон яксар намеарзад,
Ба май бифрӯш далқи мо, к-аз ин беҳтар намеарзад.
Ба кӯи майфурӯшонаш ба ҷоме барнамегиранд,
Зиҳӣ сачҷодаи тақво, ки як соғар намеарзад.
Рақибам сарзанишҳо кард, к-аз ин боб рух бартоб,
Чӣ афтод ин сари моро, ки хоки дар намеарзад?
Шукӯҳи тоҷи султони, ки бими ҷон дар ӯ дарҷ аст,
Кулоҳе дилкаш аст, аммо ба тарки сар намеарзад.
Чӣ осон менамуд аввал ғами дарё ба бӯи суд,
Ғалат кардам, ки ин тӯфон ба сад гавҳар намеарзад.
Туро он беҳ, ки рӯи худ зи муштоқон бипӯшонӣ,
Ки шодии ҷаҳонгирӣ ғами лашкар намеарзад.
Чу Ҳофиз дар қаноат кӯшу аз дунёи дун бигзар,
Ки як ҷав миннати дунон дусад ман зар намеарзад.

Дар азал партави ҳуснат зи таҷалло дам зад,
Ишқ пайдо шуду оташ ба ҳама олам зад.

Ҷилвае кард рухат, дид малак ишқ надошт,
Айни оташ шуд аз ин ғайрату бар одам зад.
Ақл мехост, к-аз он шӯъла чароғ афрӯзад,
барқи ғайрат бидурахшиду чаҳон барҳам зад.
Муддаӣ хост, ки ояд ба тамошоғаҳи роз,
Дасти ғайб омаду бар синаи номахрам зад.
Дигарон қуръаи қисмат ҳама бар айш заданд,
Дили ғамдидаи мо буд, ки ҳам бар ғам зад.
Ҷони улвӣ ҳаваси чоҳи занаҳдони ту дошт,
Даст дар ҳалқаи он зулфи ҳам андар ҳам зад.
Ҳофиз он рӯз тарабномаи ишқи ту навишт,
Ки қалам бар сари асбоби дили хуррам зад.

Саҳар чун хусрави ховар алам бар куҳсорон зад,
Ба дасти марҳамат ёрам дасти уммедворон зад.
Ҷу пеши субҳ равшан шуд, ки ҳоли меҳри гардун чист?
Баромад хандаи хуш бар ғурури комгорон зад.
Нигорам дӯш дар маҷлис ба азми рақс чун бархост,
Гиреҳ бикшуд аз гесуву бар дилҳои ёрон зад.
Ман аз ранги салоҳ он дам ба хуни дил бишустам даст,
Ки чашми бодапаймояш сало бар хушёрон зад.
Кадам оҳандилаш омӯхт ин оини айёри,
К-аз аввал чун бурун омад, раҳи шабзиндадорон зад.
Ҳаёли шаҳсавори пухту шуд ногаҳ дили мискин,
Худовандо, ниғаҳ дораш, ки бар қалби саворон зад.
Дар обу ранги рухсораш чӣ чон додему хун хӯрдем
Ҷу нақшаш даст дод аввал, рақам бар ҷонсупорон зад,
Манаш бо ҳирқаи пашмин куҷо андар каман орам,
Зиреҳмӯе ки мижгонаш раҳи ханҷаргузорон зад.
Назар бар қуръаи тавфиқу юмни давлати шоҳ аст,
Бидеҳ коми дили Ҳофиз, ки фоли бахтёрон зад.
Шаҳаншоҳи музаффар, шучоъи мулку дин Мансур,
Ки ҷуди бедареғаш ханда бар абри баҳорон зад.
Аз он соат, ки ҷоми май ба дасти ӯ мушарраф шуд,
Замона соғари шодӣ ба ёди майгусорон зад.

Зи шамшери сарафшонаш зафар он рӯз бидрахшид,
Ки чун хуршеди анҷумсӯз танҳо бар ҳазорон зад,
Давоми умру мулки ӯ бихоҳ аз лутфи ҳақ эй дил,
Ки чарх ин сиккаи давлат ба даври рӯзгорон зад.

Роҳе бизан, ки оқе бар сози он тавон зад,
Шеъре бихон, ки бо ӯ ратли гарон тавон зад.
Бар остони ҷонон гар сар тавон ниҳодан,
Гулбонги сарбаландӣ бар осмон тавон зад.
Қадди хамидаи мо саҳлат намояд, аммо
Бар чашми душманон тир аз ин камон тавон зад.
Дар хонақаҳ нағунчад асрори ишқбозӣ,
Ҷоми ман муғона ҳам бо муғон тавон зад.
Дарвешро набошад барги сарои султон,
Моему кӯҳна далке, к-оташ дар он тавон зад.
Аҳли назар ду олам дар як назар бибозанд,
Ишқ асту дови аввал бар нақди ҷон тавон зад.
Гар давлати висолат хоҳад даре кушудан,
Сарҳо бад-ин тахайюл бар остон тавон зад.
Ишқу шабобу риндӣ маҷмӯаи мурод аст,
Чун ҷамъ шуд маонӣ, гӯи баён тавон зад.
Шуд раҳзани саломат зулфи ту в-ин аҷаб нест,
Гар роҳзан ту бошӣ, сад қорвон тавон зад.
Ҳофиз ба ҳаққи Қуръон, к-аз шайду зарқ боз ой,
Бошад, ки гӯи айше дар ин миён тавон зад.

Агар равам зи паяш, фитнаҳо барангезад,
В-ар аз талаб биншинам, ба кина бархезад.
В-агар ба раҳгузарӣ як дам аз вафодорӣ,
Чу гард дар паяш афтам, чу бод бигрезад..
В-агар кунам талаби ним бӯса, сад афсӯс,
Зи ҳуққайи даҳанаш чун шакар фурӯ резад.
Ман он фиреб, ки дар наргиси ту мебинам,
Бас обрӯй, ки бо хоки раҳ баромезад.

Фарозу шеби биёбони ишқ доми балост,
Кучост шердиле, к-аз бало напарҳезад?
Ту умр хоҳу сабури, Ки чархи шӯъбадабоз
Ҳазор бозӣ аз ин турфатар барангезад.
Бар остонаи таслим сар бинех, Ҳофиз,
Ки гар ситеза кунӣ, рӯзгор бистезад.

Агар зи кӯи ту бӯе ба ман расонад бод,
Ба мужда чони ҷаҳонро ба бод хоҳам дод.
Агарчи гард барангехтӣ зи ҳастии ман,
Ғуборе аз мани хокӣ ба доманат марасод!
Ту то ба рӯи ман, эй нури дида, дар бастӣ,
Дигар ҷаҳон дари шодӣ ба рӯи ман накушод.
Хаёли рӯи туам дида мекунад пурхун,
Ҳавои зулфи туам умр медиҳад бар бод.
На дар баробари чашмӣ, на ғоиб аз назарӣ,
На ёд мекунӣ аз мо, на меравӣ аз ёд.
Ба ҷои таъна агар теғ мезанад душман,
Зи дӯст даст надорем, ҳар чӣ бодо бод!
Зи дасти ишқи ту Ҳофиз намебарад ҷонро,
Ки ҷон зи меҳнати Ширин намебарад Фарҳод.

Ба ҳусну хулқу вафо кас ба ёри мо нарасад,
Туро дар ин суҳан инкори кори мо нарасад
Агарчи ҳуснфурӯшон ба ҷилва омадаанд,
Касе ба ҳусну малоҳат ба ёри мо нарасад.
Ба ҳаққи сӯҳбати дерин, ки ҳеч маҳрами роз
Ба ёри якҷиҳати ҳақгузори мо нарасад.
Ҳазор нақш барояд зи килки сунъу яке
Ба дилпазирии нақши нигори мо нарасад.
Ҳазор нақд ба бозори коинот оранд,
Яке ба сиқкаи соҳибиёри мо нарасад.
Дареғ қофилаи умр, к-он чунон рафтанд,
Ки гардашон ба ҳавои диёри мо нарасад.

Дило, зи таъни ҳасудон маранчу эмин бош,
Ки бад ба хотири уммедвори мо нарасад.
Бисӯхт Ҳофизу тарсам, ки шарҳи қиссаи ӯ
Ба самъи подшаҳи комгори мо нарасад.

Ҳар киро бо хати сабзат сари савдо бошад,
Пой аз ин доира берун наниҳад, то бошад.
Ман чу аз хоки лаҳад лоласифат бархезам.
Доғи савдои туам сирри сувайдо бошад.
Ту худ, эй гавҳари якдона, қучоӣ, охир,
К-аз ғамат дидаи мардум ҳама дарё бошад?
Аз буни ҳар мижаам об равон аст, биё,
Агарат майли лаби чӯву тамошо бошад.
Чун гулу май даме аз парда бурун ову даро,
Ки дигарбора мулоқот на пайдо бошад.
Зилли мамдуди хамаи зулфи туам бар сар бод,
К-андар он соя қарори дили шайдо бошад.
Чашмат аз ноз ба Ҳофиз накунад майл, оре.
Саргаронӣ сифати наргиси шаҳло бошад.

Ҳар киро хоки сари кӯи ту маскан бошад,
Пеши ӯ гулшани фирдавс чу гулхан бошад.
Гар ҷаҳон равшанӣ аз партави хуршед гирифт,
Чашми ушшоқ ба дидори ту равшан бошад.
Ёр чун лутфу мууроот кунад ёронро,
Дӯстонро чӣ ғам аз таънаи душман бошад?
Чун кунад ғамзаи қаттоли хушат даст ба теғ,
Зери пойи ту ҳазорон сари бетан бошад.
Бигзар аз ҳар чӣ ту дорӣ, ки ҳичобест азим,
Дар раҳи ӯ ҳама гар як сари сӯзан бошад.
Ҳоҷати хеш кунад арз дили ҳоҷатманд
Бо даҳони ту, агар ҳоҷати гуфтан бошад.
Мо чу зулфи ту напечем сар аз теғу синон,
Ғамзаи шӯхи туро гар сари куштан бошад.

Сӯхт гар хушку тари Ҳофизи Шероз, чӣ бок?
Ошиқи сӯхтадил сӯхтахирман бошад!

Ману инкори шароб? Ин чӣ ҳикоят бошад?
Ғолибан ин қадарам ақл кифоят бошад!
То ба ғоят раҳи майхона намедонистам,
Варна мастурии мо то ба чӣ ғоят бошад?
Зоҳиду уҷбу намозу ману мастиву ниёз,
То туро худ зи миён бо кӣ иноят бошад.
Зоҳид ар роҳ ба риндӣ набарад, маъзур аст,
Ишқ корест, ки мавқуфи ҳидоят бошад.
Ман, ки шабҳо раҳи тақво задаам бо дафу чанг,
Ин замон сар ба раҳ орам, чӣ ҳикоят бошад?
Бандаи пири муғонам, ки зи ҷаҳлам бираҳонд,
Пири мо ҳар чӣ кунад, айни иноят бошад.
Дӯш аз ин ғусса нахуфтам, ки рафиқе меғуфт:
«Ҳофиз ар маст бувад, ҷои шикоят бошад».

Ману салоҳу саломат? Кас ин гумон набарад,
Ки кас ба ринди харобот занни он набарад.
Ман ин мураққаъи пашмина баҳри он дорам,
Ки зери хирқа кашам май, кас ин гумон набарад.
Мабош ғарра ба илму амал, фақеҳ, мудом,
Ки ҳеч кас зи қазои Худой ҷон набарад.
Машав фирефтаи рангу бӯ, қадаҳ даркаш,
Ки занги ғам зи дилат ҷуз маи муғон набарад.
Агарчи дида бувад посбони ту, эй дил,
Ба хуш бош, ки нақди ту посбон набарад.
Сухан ба назди суҳандон адо макун, Ҳофиз,
Ки тӯҳфа кас дуру гавҳар ба баҳру кон набарад.

Нақди сӯфӣ на ҳама софии беғаш бошад,
Эй басо хирқа, ки муставҷиби оташ бошад.

Сӯфийи мо, ки зи вирди саҳарӣ маст шудӣ,
Шомгоҳаш нигарон бош, ки сархуш бошад.
Хуш бувад, гар маҳақи таҷриба ояд ба миён,
То сияхрӯй шавад ҳар кӣ дар ӯ ғаш бошад.
Хати соқӣ гар аз ин гуна занад нақш бар об,
Эй басо рух, ки ба хуноба мунаққаш бошад.
Нозпарварди танаъум набарад роҳ ба дӯст,
Ошиқӣ шеваи риндони балокаш бошад.
Ғами дунёи данӣ чанд хӯрӣ, бода бихӯр,
Ҳайф бошад дили доно, ки мушавваш бошад.
Далқу сачҷодаи Ҳофиз бибарад бодафурӯш,
Гар шаробаш зи кафи соқии маҳваш бошад.

Хуш аст хилват агар ёр ёри ман бошад,
На ман бисӯзаму ӯ шамъи анҷуман бошад.
Ман он нигини Сулаймон ба ҳеч настомам,
Ки гоҳ-гоҳ бар ӯ дасти аҳриман бошад.
Раво мадор, Худоро, ки дар ҳарими висол,
Рақиб маҳраму ҳирмон насиби ман бошад.
Хумой, гӯ, мафиган сояи шараф ҳаргиз,
Дар он диёр, ки тӯтӣ кам аз заған бошад.
Баёни шавқ чӣ ҳоҷат, ки сӯзи оташи дил,
Тавон шинохт зи сӯзе, ки дар сухан бошад.
Ҳавои кӯи ту аз сар намеравад, оре,
Ғарибро дили саргашта бо ватан бошад.
Ба сони савсан агар даҳзабон шавад Ҳофиз,
Чу ғунча пеши туаш мӯҳр бар даҳан бошад.

Додгаро, фалак туро ҷуръакаши пиёла бод!
Душмани дилсиёҳи ту ғарқа ба хун чу лола бод!
Зулфи сиёҳи пурҳамат чашми чароғи олам аст,
Ҷон зи насими давлаташ дар шикани кулола бод!
Эй маҳи бурҷи маъдалат, чашми чароғи оламӣ,
Бодаи соф доимат дар қадаҳу пиёла бод!
Чун ба ҳавои мидҳатат Зӯҳра шавад таронахон,

Ҳосидат аз симоъи он ҳамдами оҳу нола бод!
Нӯҳ табақи сипехру он қурсаи симу зар, ки ҳаст,
Бар лаби хони қисматат саҳлтарин навола бод!
Духтари фикри бикри ман маҳрами хилвати ту шуд,
Маҳр чунин арӯсро ҳам ба кафат ҳавола бод!
Зурваи кохи рафъатат рост зи фарти иртифоъ
Роҳравони ваҳро роҳи ҳазорсола бод!
Ҳофиз агар ба васли ту шод нашуд зи ҳар ғаме,
Дар ғами ҳаҷри рӯи ту мӯниси ғам чу лола бод!

Кай шеъри тар ангезад, хотир, ки ҳазин бошад,
Як нукта дар ин маънӣ гуфтему ҳамин бошад.
Аз лаъли ту гар ёбам ангуштариин зинҳор,
Сад мулки Сулаймонам дар зери нигин бошад.
Ғамнок набояд буд аз таъни ҳасуд, эй дил,
Шояд, ки чу вобинӣ, ҳайри ту дар ин бошад.
Ҳар, к-ӯ накунад фаҳме з-ин килки хаёлангез,
Нақшаш ба ҳаром, ар худ суратгари Чин бошад.
Ҷоми маю хуни дил ҳар як ба касе доданд,
Дар доираи қисмат, авзоъ чунин бошад.
Дар кори гулобу гул ҳукми азали ин буд,
К-ин шоҳиди бозорӣ в-он парданишин бошад.
Он нест, ки Ҳофизро риндӣ бишуд аз хотир,
К-ин собиқаи пешин то рӯзи пасин бошад.

Хуш омад гул в-аз он хуштар набошад,
Ки дар дастат ба ҷуз соғар набошад.
Замони хушдилӣ дарёбу дарёб,
Ки доим дар садаф гавҳар набошад.
Ғанимат дону май хӯр дар гулистон,
Ки гул то ҳафтаи дигар набошад.
Аё пурлаъл карда ҷоми заррин,
Бибахшо бар касе, к-аш зар набошад.
Биё, эй шайху аз хумхонаи мо,

Шаробе хӯр, ки дар кавсар набошад.
Бишӯй авроқ агар ҳамдарси мой,
Ки илми ишқ дар дафтар набошад.
Зи ман бинюшу дил дар шоҳиде банд,
Ки хуснаш бастаи зевар набошад.
Шаробе беҳуморам бахш, ё раб,
Ки бо вай ҳеч, дарди сар набошад.
Ман аз ҷон бандаи султон Увайсам,
Агарчи ёдаш аз чокар набошад.
Ба тоҷи оламорияш, ки хуршед
Чунин зебандаи афсар набошад.
Касе гирад хато дар назми Ҳофиз,
Ки ҳечаш лутф дар гавҳар набошад.

Гул бе рухи ёр хуш набошад,
Бе бода баҳор хуш набошад.
Тарфи чаману тавофи бустон
Бе лолаузор хуш набошад.
Рақсидани сарву ҳолати гул
Бе савти ҳазор хуш набошад.
Ҳар нақш, ки дасти ақл бандад,
Ҷуз нақши нигор хуш набошад.
Ҷон нақди муҳаққар аст, Ҳофиз,
Аз баҳри нисор хуш набошад.

Нафаси боди сабо мушкфишон хоҳад шуд,
Олами пир дигарбора ҷавон хоҳад шуд.
Арғавон ҷоми ақиқӣ ба суман хоҳад дод,
Чашми наргис ба шақоиқ нигарон хоҳад шуд.
Ин татовул, ки кашид аз ғами ҳичрон булбул,
То саропардаи гул наъразанон хоҳад шуд.
Гар зи масҷид ба харобот шудам, хурда магир,
Маҷлиси ваъз дароз асту замон хоҳад шуд.
Эй дил, ар ишрати имрӯз ба фардо фиганӣ,

Мояи нақди бақоро кӣ замон хоҳад шуд?
Моҳи шаъбон манеҳ аз даст қадаҳ, к-ин хуршед,
Аз назар то шаби иди рамазон хоҳад шуд.
Гул азиз аст ғанимат шумуредаш сӯҳбат,
Ки ба боғ омад аз ин роҳу аз он хоҳад шуд.
Мутрибо, маҷлиси унс аст ғазалхону суруд,
Чанд гӯй, ки чунин рафту чунон хоҳад шуд.
Ҳофиз аз баҳри ту омад сӯи иқлими вучуд,
Қадаме неҳ ба видоаш, ки равон хоҳад шуд.

Маро меҳри сиёҳчашмон зи сар берун нахоҳад шуд,
Қазои осмон аст ину дигаргун нахоҳад шуд.
Рақиб озорҳо фармуду ҷои оштӣ нағзошт,
Магар оҳи саҳархезон сӯи гардун нахоҳад шуд?
Маро рӯзи азал коре ба ҷуз риндӣ нафармуданд,
Ҳар он қисмат, ки он ҷо рафт, аз он афзун нахоҳад шуд.
Худоро, мӯхтасиб, моро ба фарёди дафу най бахш,
Ки сози шаръ аз ин афсона беқонун нахоҳад шуд.
Маҷоли ман ҳамин бошад, ки пинҳон меҳри ӯ варзам.
Қанори бўсу оғӯшаш чӣ гӯям, чун нахоҳад шуд?
Шароби лаълу ҷои амну ёри меҳрубон соқӣ,
Дило, кай беҳ шавад корат, агар акнун нахоҳад шуд?
Машӯй, эй дида, нақши ғам зи лавҳи синаи Ҳофиз,
Ки захми теги дилдор асту ранги хун нахоҳад шуд.

Рӯзи ҳичрону шаби фурқати ёр охир шуд,
Задам ин фолу гузашт ахтару кор охир шуд,
Он ҳама нозу танаъум, ки хазон мефармуд,
Оқибат дар қадами боди баҳор охир шуд.
Шукри эзид, ки ба иқболи қулаҳ гӯшаи гул
Навбати боди даю шавқати хор охир шуд.
Субҳи уммед, ки буд мӯътакифи пардаи ғайб,
Гӯ: бурун ой, ки кори шаби тор охир шуд.

Он парешонии шабҳои дарозу ғами дил,
Ҳама дар сояи гесуи нигор охир шуд.
Боварам нест зи бадахдӣи айём ҳанӯз
қиссаи ғусса, ки дар давлати ёр охир шуд.
Соқӣе, лутф намудӣ, қадаҳат пурмай бод,
Ки ба тадбири ту ташвиши хумор охир шуд.
Дар шумор арчи наёвард касе Ҳофизро,
Шукр, к-он меҳнати беҳадду шумор охир шуд.

Ситорае бидурахшиду моҳи маҷлис шуд,
Дили рамидаи моро рафиқу мӯнис шуд.
Нигори ман, ки ба мактаб нарафтӣ хат нанавишт,
Ба ғамза масъалаомӯзи сад мударрис шуд.
Ба бӯи ӯ дили бемори ошиқон чу сабо,
Фидои орази насрину чашми наргис шуд.
Ба садри мастабаам менишонад акнун дӯст,
Гадои шаҳр ниғаҳ кун, ки мири маҷлис шуд.
Хаёли оби Хизир басту чоми Искандар,
Ба чуръанӯшии Султон Абулфаворис шуд.
Тарабсарои муҳаббат кунун шавад маъмур,
Ки тоКи абруи ёри манаш муҳандис шуд.
Лаб аз тарашшуҳи май пок кун, барои Худо,
Ки хотирам ба ҳазорон гунаҳ мувасвис шуд.
Карашмаи ту шаробе ба ошиқон паймуд,
Ки илм беҳабар афтоду ақл беҳис шуд,
Чу зар азизвучуд аст назми ман, оре,
Қабули давлатиён кимиёи ин мис шуд,
Зи роҳи майкада, ёрон, инон бигардонед,
Чаро ки Ҳофиз аз ин роҳ рафту муфлис шуд.

Гудохт қон, ки шавад кори дил тамому нашуд,
Бисӯхтаму дар ин орзуи хому нашуд.
Ба лоба гуфт шабе: «Мири маҷлиси ту шавам»
Шудам ба рағбати хешаш камин ғулому нашуд.

Паём дод, ки «Хоҳам нишаст бо риндон».
Бишуд ба риндиву дурдикашем ному нашуд.
Равост, дар бар агар метапад кӯбатари дил,
Ки дида дар раҳи худ печутоби дому нашуд.
Бад-он ҳавас, ки ба мастӣ бибӯсам он лаби лаъл
Чӣ хун, ки дар дилам афтод ҳамчу чому нашуд.
Ба кӯи ишқ манеҳ бе далели роҳ қадам,
Ки ман ба хеш намудам сад эҳтимому нашуд.
Фигон, ки дар талаби ганҷномаи мақсуд,
Шудам хароби чаҳоне зи ғам тамому нашуд.
Дареғу дард, ки дар чустучӯи ганчи ҳузур
Басе шудам ба гадоӣ бари кирому нашуд.
Ҳазор ҳила барангехт Ҳофиз аз сари фикр
Дар он ҳавас, ки шавад он нигор рому нашуд.

Зоҳиди хилватнишин дӯш ба майхона шуд,
Аз сари паймон бирафт бо сари паймона шуд.
Сӯфии маҷлис, ки дӣ чому қадаҳ мешикаст,
Боз ба як чуръа май оқилу фарзона шуд.
Шоҳиди аҳди шабоб, омада будаш ба хоб,
Боз ба пиронасар ошиқу девона шуд.
Муғбачае мегузашт роҳзани дину дил,
Дар паи он ошно аз ҳама бегона шуд.
Оташи рухсори гул, хирмани булбул бисӯхт,
Чеҳраи хандони шамъ офати парвона шуд.
Гиряи шому саҳар, шукр, ки зоеъ нагашт,
Қатраи борони мо гавҳари яқдона шуд.
Наргиси соқӣ бихонд ояти афсунгарӣ,
Ҳалқаи авроди мо, маҷлиси афсона шуд.
Манзили Ҳофиз кунун борғаи подшост,
Дил бари дилдор рафт, чон бари чонона шуд.

Дӯш аз чаноби Осаф пайки башорат омад,
К-аз ҳазрати Сулаймон ишрат ишорат омад.

Хоки вучуди моро аз оби бода гил кун,
Вайронсарои дилро гоҳи иморат омад.
Ин шарҳи бениҳоят, к-аз зулфи ёр гуфтанд,
Ҳарфест аз ҳазорон, к-андар иборат омад.
Айбаш бипӯш зинҳор, эй хирқаи майолуд,
К-он ёри покдоман баҳри зиёрат омад.
Имрӯз ҷои ҳар кас пайдо шавад зи хубон,
К-он моҳи маҷлисафрӯз андар садорат омад.
Бар тахти Ҷам, ки тоҷаш меъроҷи осмон аст,
Ҳиммат нигар, ки мӯре бо он ҳақорат омад.
Аз чашми шӯхаш, эй дил, имони худ ниғаҳ дор,
К-он ҷодуи камонкаш бар азми ғорат омад.
Дарёст маҷлиси ӯ, дарёб вақт, дарёб,
Ҳон, эй зиёнрасида, вақти тигорат омад.
Олудай ту, Ҳофиз, файзе, зи шоҳ дархоҳ
К-он унсури самоҳат баҳри таҳорат омад.

Ишқи ту ниҳоли ҳайрат омад,
Васли ту камоли ҳайрат омад.
Бас ғарқаи ҳоли васл, к-охир,
Ҳам бар сари ҳоли ҳайрат омад,
На васл бимонаду на восил
Он ҷо, ки хаёли ҳайрат омад.
Аз ҳар тарафе, ки гӯш кардам,
Овози суоли ҳайрат омад.
Шуд мунҳазим аз қамоли иззат
Онро, ки ҷалоли ҳайрат омад.
Сар то қадами вучуди Ҳофиз
Дар ишқ ниҳоли ҳайрат омад.

Дар намозам хамаи абрӯи ту бо ёд омад,
Ҳолате рафт, ки меҳроб ба фарёд омад.
Аз ман акнун тамаи сабру дилу ҳуш мадор,
К-он таҷаммул, ки ту дидӣ, ҳама бар бод омад.

Бода софӣ шуду мурғони чаман маст шуданд,
Мавсими ошиқиву кор ба бунёд омад.
Бӯи беҳбуд зи авзои ҷаҳон мешунавам,
Шодӣ овард гулу боди сабо шод омад.
Эй арӯси хунар, аз бахт шикоят манамоӣ,
Ҳаҷлаи ҳусн биёрой, ки домод омад.
Дилфиребони наботӣ ҳама зевар бастанд,
Дилбари мост, ки бо ҳусни Худодод омад.
Зери боранд дарахтон, ки тааллуқ доранд,
Эй хушо сарв, ки аз бори ғам озод омад.
Мутриб, аз гуфтаи Ҳофиз ғазале нағз бихон,
То бигӯям, ки зи аҳди тарабам ёд омад.

Мужда, эй дил, ки дигар боди сабо бозомад,
Ҳудҳуди хушхабар аз тарфи Сабо бозомад.
Баркаш эй мурғи саҳар, нағмаи Довудӣ боз,
Ки Сулаймони гул аз боди сабо бозомад.
Орифе ку, ки кунад фаҳм забони савсан,
То бипурсад, ки чаро рафту чаро бозомад?
Мардумӣ карду карам бахти Худодод ба ман,
К-он бути сангдил аз роҳи вафо бозомад.
Лола бӯи маи нӯшин бишунид аз булбул,
Доғдил буду ба уммеди даво бозомад.
Чашми ман дар раҳи ин қофилаи роҳ бимонд,
То ба гӯши дилам овози «даро» бозомад.
Гарчи Ҳофиз дари ранҷиш заду паймон бишикаст,
Лутфи ӯ бин, ки ба сулҳ аз дари мо бозомад.

Мужда, эй дил, ки Масеҳонафасе меояд,
Ки зи анфоси хушаш бӯи касе меояд.
Аз ғами ҳичр макун нолаву фарёд, ки ман
Задаам фолеву фарёдрасе меояд.
3-оташи водии эмин на манам хурраму бас,
Мусӣ он ҷо ба умеди қабасе меояд.

Ҳеч кас нест, ки дар кӯи туаш коре нест,
Ҳар кас он чо ба тариқи ҳавасе меояд.
Кас надонист, ки манзилгаҳи мақсуд кучост,
Ин қадар хаст, ки бонги чарасе меояд.
Чуръае дех, ки ба майхонаи арбоби карам,
Ҳар ҳарифе зи паи мултамасе меояд.
Дӯстро гар сари пурсидани бемори ғам аст,
Гӯ, биё хуш, ки ҳанӯзаш нафасе меояд.
Хабар аз булбули ин боғ бипурсед, ки ман
Нолае мешунавам, к-аз қафасе меояд.
Ёр дорад сари сайди дили Ҳофиз, ёрон,
Шоҳбозе ба шикори магасе меояд.

Сабо ба таҳнияти пири майфурӯш омад,
Ки мавсими тарабу айшу нозу нӯш омад.
Ҳаво Масехнафас гашту бод нофакушой,
Дарахт сабз шуду мурғ дар хурӯш омад.
Танӯри лола чунон барфурӯхт боди баҳор,
Ки ғунча ғарқи арақ гашту гул ба чӯш омад.
Ба гӯши хуш ниюш аз ману ба ишрат кӯш,
Ки ин сухан саҳар аз хотифам ба гӯш омад;
«Зи фикри тафриқа боз ой, то шавӣ, маҷмӯъ,
Ба ҳукми он, ки чу шуд аҳраман, сурӯш омад».
Зи мурғи субҳ надонам, ки савсани озод,
Чӣ гӯш кард, ки бо даҳ забон хамӯш омад?
Чӣ ҷои сӯҳбати номаҳрам аст маҷлиси унс,
Сари пиёла бипӯшон, ки хирқапӯш омад.
Зи хонақоҳ ба майхона меравад Ҳофиз,
Магар зи мастии зӯҳду риё ба хуш омад?

Саҳарам давлати бедор ба болин омад,
Гуфт: «Бархез, ки он Хусрави Ширин омад.
Қадаҳе даркашу сархуш ба тамошо бихиром,
То бибинӣ, ки нигорат ба чӣ оин омад?

Муждагонӣ бидех, эй хилвати нофакушой,
Ки зи сахрои Хутан оҳуи мушкин омад».
Гиря обе ба рухи сӯхтагон бозовард,
Нола фарёдраси ошиқи мискин омад.
Мурғи дил боз ҳаводори камонабруест,
Эй кабутар, нигарон бош, ки шоҳин омад.
Соқие, май бидеху ғам махӯр аз душману дӯст,
Ки ба коми дили мо он бишуду ин омад.
Расми бадахлии айём чу дид абри баҳор,
Гиряш бар суману сунбулу насрин омад.
Чун сабо гуфтаи Ҳофиз бишунид аз булбул,
Анбарафшон ба тамошои раёҳин омад.

Сари савдои ту андар сари мо мегардад,
Бин, ки андар сари шӯрида чиҳо мегардад!
Ҳар кӣ дил дар хамаи чавғони сари зулфи ту баст,
Лочарам гӯйсифат бе сару по мегардад.
Гарчи бедоду ҷафо мекунад он дилбари мо,
Ҳамчунон дар паи ӯ дил ба вафо мегардад.
Аз ҷафои фалаку ғуссаи даврон сад бор,
Бар танам пираҳани сабр қабо мегардад.
Дар заифиву низорӣ тани бечораи ман
Чун ҳилолест, ки ангуштнамо мегардад.
Булбули табъи ман аз фурқати гулзори рухаш
Дергоҳест, ки бе баргу паво мегардад.
Ба ҳаводории он сарвқади лолаузур
Басе ошуфтаву саргашта чу мо мегардад.
Дили Ҳофиз чу сабо бар сари кӯи ту муқим,
Дардмандест ба уммеди даво мегардад.

На ҳар кӣ чехра барафрӯхт, дилбарӣ донад,
На ҳар кӣ оина созад, Сикандарӣ донад.
На ҳар кӣ тарфи кулаҳ қач ниҳоду тунд нишаст,
Кулоҳдориву оини сарварӣ донад.

Ту бандагӣ чу гадоён ба шарти музд макун,
Ки дӯст худ равиши бандарпарварӣ донад.
Ғуломи ҳиммати он ринди офиятсӯзам,
Ки дар гадосифатӣ кимиёгарӣ донад.
Вафову аҳд накӯ бошад, ар биёмӯзӣ,
Вагарна ҳар кӣ ту бинӣ, ситамгарӣ донад.
Бибохтам дили девонаву надонистам,
Ки одамибачае шеваи парӣ донад.
Ҳазор нуктаи бориқтар зи мӯ ин ҷост,
На ҳар кӣ сар битарошад, қаландарӣ донад.
Мадори нуктаи биниш зи холи туст маро,
Ки қадри гавҳари якдона гавҳарӣ донад.
Ба қадду чехра ҳар он кас, ки шоҳи хубон шуд,
Ҷаҳон бигирад, агар додгустарӣ донад.
Зи шеъри дилкаши Ҳофиз касе бувад огоҳ,
Ки лутфи табъу сухан гуфтани дарӣ донад.

Ҳар кӣ шуд маҳрами дил, дар ҳарами ёр бимонд,
В-он кӣ ин кор надонист, дар инкор бимонд.
Агар аз парда бурун шуд дили ман, айб макун,
Шукри эзид, ки на дар пардаи пиндор бимонд.
Сӯфиён воситаданд аз гарави май ҳама рахт,
Далқи мо буд, ки дар хонаи ҳаммор бимонд.
Мӯхтасиб шайх шуду фисқи худ аз ёд бибурд,
қиссаи мост, ки дар ҳар сари бозор бимонд.
Ҳар маи лаъл к-аз он дасти булӯрин ситадем,
Оби ҳасрат шуду дар чашми гуҳарбор бимонд.
Ҷуз дили ман, к-аз азал то ба абад ошиқи ўст,
Ҷовидон кас, нашунидам, ки дар ин кор бимонд.
Гашт бемор, ки чун чашми ту гардад наргис,
Шеваи ту нашудаш ҳосилу бемор бимонд.
Аз садои сухани ишқ надидам хуштар
Ёдгоре, ки дар ин гунбади даввор бимонд.
Доштам далқеву сад айби маро мепӯшид,
Хирқа раҳни маю мутриб шуду зуннор бимонд.

Бар ҷамоли ту чунон сурати Чин ҳайрон шуд,
Ки ҳадисаш ҳама ҷо бар дару девор бимонд.
Ба тамошогаҳи зулфаш дили Ҳофиз рӯзе
Шуд, ки бозояду ҷовид гирифтор бимонд.

Расид мужда, ки айёми ғам нахоҳад монд,
Чунон намонду чунин низ ҳам нахоҳад монд.
Ман арчи дар назари ёр хоксор шудам,
Рақиб низ чунин мӯхтарам нахоҳад монд.
Чу пардадор ба шамшер мезанад ҳамаро,
Касе муқими харими ҳарам нахоҳад монд.
Чӣ ҷои шукру шикоят зи нақши неку бад аст,
Чу бар саҳифаи ҳастӣ рақам нахоҳад монд.
Суруди маҷлиси Ҷамшед, гуфтаанд, ин буд,
Ки ҷоми бода биёвар, ки Ҷам нахоҳад монд.
Ғанимате шумур, эй шамъ, васли парвона,
Ки ин муомила то субҳдам нахоҳад монд.
Тавонгаро, дили дарвешӣ худ ба даст овар,
Ки махзани зару ганҷи дирам нахоҳад монд.
Бар ин равоқи забарҷад навиштаанд ба зар,
Ки ҷуз нақӯии аҳли қарам нахоҳад монд.
Зи меҳрубонии ҷонон тамаъ мабур, Ҳофиз,
Ки нақши ҷавру нишони ситам нахоҳад монд.

Эй пистаи ту ханда зада бар ҳадиси қанд,
Муштоқам, аз барои Худо, як шакар биханд!
Тӯбӣ зи қомати ту наёрад, ки дам занад,
3-ин қисса бигзарам, ки сухан мешавад баланд.
Хоҳӣ, ки барнахезадат аз дида рӯди хун,
Дил дар ҳавои сӯхбати рӯди касон мабанд.
Гар ҷилва менамоӣ вар таъна мезанӣ,
Мо нестем мӯбтақиди шайхи худписанд.
3-ошуфтагии ҳоли ман огоҳ, кай шавад.
Онро, ки дил нагашт гирифтори ин каманд?

Бозори шавқ гарм шуд, он сарвқад кучост?
То ҷони худ бар оташи рӯяш кунам сипанд.
Ҷое, ки ёри мо ба шакарханда дам занад,
Эй писта, кистӣ ту? Худоро, ба худ маханд!
Ҳофиз, чу тарки ғамзаи туркон намекунӣ,
Донӣ кучост ҷои ту? Хоразм ё Хучанд.

Баъд аз ин дасти ману домани он сарви баланд,
Ки ба болои чаман аз буну беҳам барқанд.
Ҳоҷати мутрибу май нест, ту бурқаъ бидушо,
Ки ба рақс оварадам оташи рӯят чу сипанд.
Ҳеч рӯе нашавад оинаи ҳаҷлаи бахт,
Магар он рӯй, ки моланд бар он сумми саманд,
Гуфтам: «Асрори ғамат ҳар чӣ бувад, гӯ: мебош!»,
Сабр аз ин беш надорам чӣ кунам то каю чанд?»
Макуш он оҳуи мушкини маро, эй сайёд,
Шарм аз он чашми сияҳ дору мабандаш ба каман.
Мани хокӣ, ки аз ин дар натавонам бархост,
Аз кучо бўса занам бар лаби он қасри баланд,
Бозмастон дил аз он гесуи мушкин, Ҳофиз
З-он, ки девона ҳамон беҳ, ки бувад андар банд.

Ҳасби ҳоле нанавиштиву шуд айёме чанд,
Маҳраме ку, ки фиристам ба ту пайғоме чанд?
Мо бад-он мақсади оӣ натавонем расид,
Ҳам магар пеш ниҳад лутфи шумо гоме чанд.
Чун май аз хум ба сабӯ рафту гул афганд ниқоб,
Фурсати айш ниғаҳ дору бизан ҷоме чанд.
Қанди омехта бо гул на илоҷи дили мост,
Бӯсае чанд баромез ба дашноме чанд.
Зоҳид, аз кӯчаи риндон ба саломат бигузар,
То харобат накунад сӯҳбати бадноме чанд.
Айби май ҷумла чу гуфтӣ, ҳунараш низ бигӯй,
Нафи ҳикмат макун аз баҳри дили оме чанд.

Эй гадоёни харобот, Худо ёри шумост,
Чашми инъом мадоред зи анъоме чанд.
Пири майхона чӣ хуш гуфт ба дурдикаши хеш,
Ки: «Мағӯ ҳоли дили сӯхта бо хоме чанд».
Ҳофиз аз шавқи рухи меҳрфурӯғи ту бисӯхт,
Комгоро, назаре кун сӯи нокоме чанд.

Дӯш вақти саҳар аз ғусса наҷотам доданд,
В-андар он зулмати шаб оби ҳаётам доданд.
Беҳуд аз шаъшааи партави зотам карданд,
Бода аз ҷоми таҷаллӣ ба сифотам доданд.
Чӣ муборак саҳаре буду чӣ фархунда шабе
Он шаби қадр, ки ин тоза баротам доданд.
Баъд аз ин рӯи ману оинаи васфи ҷамол,
Ки дар он ҷо хабар аз ҷилваи зотам доданд.
Ман агар комраво гаштаму хушдил, чӣ ачаб?
Мустаҳик, будаму инҳо ба закотам доданд.
Ҳотиф он рӯз ба ман муждаи ин давлат дод,
Ки бад-он чавру ҷафо сабру суботам доданд.
Ин ҳама шаҳду шакар, к-аз суханам мерезад,
Аҷри сабрест, к-аз он шохи наботам доданд.
Ҳиммати Ҳофизу анфоси саҳархезон буд,
Ки зи банди ғами айём наҷотам доданд.

Дӯш дидам, ки малоик дари майхона заданд,
Гили одам бисиританду ба паймона заданд.
Соқинони ҳарами сатру афофи малакут,
Ба мани роҳнишин бодаи мастона заданд.
Осмон бори амонат натавонист кашид,
Қуръаи кор ба номи мани девона заданд.
Ҷанги ҳафтоду ду миллат ҳамаро узр бинех,
Чун надиданд ҳақиқат, раҳи афсона заданд.
Шукри эзид, ки миёни ману ӯ сулҳ афтод,
Сӯфиён рақсунон соғари шукрона заданд.

Оташ он нест, ки аз шӯълаи ӯ хандад шамъ,
Оташ он аст, ки дар хирмани парвона заданд.
Кас чу Ҳофиз накушод аз рухи андеша ниқоб,
То сари зулфи суханро ба қалам шона заданд.

Нақдҳоро бувад оё, ки иёре гиранд,
То ҳама савмиадорон паи коре гиранд.
Маслиҳатдиди ман он аст, ки ёрон ҳама кор
Бигузоранду хама турраи ёре гиранд.
Хуш гирифтанд ҳарифон сари зулфи соқӣ,
Гар фалакшон бигузорад, ки қароре гиранд
Қуввати бозуи парҳез ба хубон мафурӯш,
К-андар ин хайл ҳисоре ба саворе гиранд.
Ё раб, ин баччаи туркон, чӣ далеранд ба хун,
Ки ба тири мижа ҳар лаҳза шикоре гиранд.
Рақс бар шеъри тару нолаи най хуш бошад,
Хоса рақсе, ки дар он дасти нигоре гиранд.
Ҳофиз, абнои замонро ғами мискинон нест,
З-ин миён гар битавон беҳ, ки каноре гиранд.

Гар майфурӯш ҳоҷати риндон раво кунад,
Эзид гунаҳ бибахшаду дафъи бало кунад.
Соқӣ, ба чоми адл бидеҳ бода, то гадо
Ғайрат наёварад, ки чаҳон пурмало кунад.
Ҳаққо, к-аз ин ғамон бирасад муждаи амон,
Гар солике ба аҳди амонат вафо кунад.
Гар ранҷ пеш ояду гар роҳат, эй ҳақим,
Нисбат макун ба ғайр, ки инҳо Худо кунад.
Дар корхонае, ки раҳи ақлу фазл нест,
Фаҳми заиф рои фузулӣ чаро кунад?
Мутриб, бисоз парда, ки кас беачал намурд,
В-он к-ӯ на ин тарона сарояд, хато кунад.
Моро, ки дарди ишқу балои хумор кушт,
Ё васли дӯст ё маи софӣ даво кунад.

Ҷон рафт дар сари маю Ҳофиз ба ишқ сӯхт,
Исодаме кучост, ки эҳёи мо кунад?

Дило, бисӯз, ки сӯзи ту корҳо бикунад,
Ниёзи нимшабӣ дафъи сад бало бикунад.
Итоби ёри паричеҳра ошиқона бикаш,
Ки як карашма талофии сад ҷафо бикунад.
Зи мулк то малакуташ ҳиҷоб бардоранд,
Ҳар он, ки хидмати ҷоми ҷаҳоннамо бикунад.
Табиби ишқ Масеҳодам асту мушфиқ, лек
Чу дард дар ту набинад, киро даво бикунад?
Ту бо Худои худ андоз кору дил хуш дор,
Ки раҳм агар накунад, муддаӣ, Худо бикунад.
Зи баҳти хуфта малулам, бувад, ки бедоре,
Ба вақти фотиҳаи субҳ як дуо бикунад.
Бисӯхт Ҳофизу бӯе ба зулфи ёр набурд,
Магар далолати ин давлаташ сабо бикунад.

Маро ба риндиву ишқ он фузул айб кунад,
Ки эътироз бар асрори илми ғайб кунад.
Камоли сирри муҳаббат бибин, на нуқси гуноҳ,
Ки ҳар кӣ беҳунар афтад, назар ба айб кунад.
Зи атри хури биҳишт он нафас барояд бӯӣ,
Ки хоки майкадаи мо абири ҷайб кунад.
Калиди ганҷи саодат қабули аҳли дил аст,
Мабод он, ки дар ин нуқта шакку райб кунад.
Шубони водии эмин гаҳе расад ба мурод,
Ки ҷанд сол ба ҷон хидмати Шуайб кунад.
Зи дида хун бичаконад фасонаи Ҳофиз,
Чу ёди вақти шабобу замони шайб кунад.

Маро ба васли ту гар з-он, ки дастрас бошад,
Дигар зи толеи хешам чӣ мултамас бошад?

Агар ба ҳар ду ҷаҳон як нафас занам бо дӯст,
Маро зи ҳар ду ҷаҳон ҳосил он нафас бошад.
Бар остони ту ғавғои ошиқон чӣ аҷаб?
Ки ҳар кучо шакарестон бувад, мағас бошад.
Чӣ ҳоҷат аст ба шамшери қатл ошиқро,
Ки ним ҷони маро як карашма бас бошад.
Аз ин сабаб, ки маро дасти бахт кӯтоҳ аст,
Каям ба сарви баланди ту дастрас бошад?
Раҳи халос кучо бошад он ғариқеро,
Ки сели меҳнати ишқаш зи пешу пас бошад?
Ҳазор бор шавам ошнову дигар бор
Маро бибинаду гӯяд, ки ин чӣ кас бошад?
Хуш аст бодаи рангину сӯҳбати ҷонон,
Мудом Ҳофизи мискин дар ин ҳавас бошад.

Тоири давлат агар боз гузоре бикунад,
Ёр боз ояду бо васл қароре бикунад.
Дидаро дастғаҳи дурру гуҳар гарчи намонд,
Бихӯрад хуневу тадбири нисоре бикунад.
Дӯш гуфтам: «Бикунад лаъли лабаш чораи ман»
Ҳотифи ғайб нидо дод, ки: «Оре бикунад».
Кас наёрад бари ӯ дам занад аз қиссаи мо,
Магараш боди сабо гӯшгузоре бикунад.
Додаам боз назарро ба тазарве парвоз,
Бозхонад магараш нақшу шикоре бикунад.
Шаҳр холист зи ушшоқ, бувад к-аз тарафе,
Марде аз хеш бурун ояду коре бикунад.
Ку кариме, ки зи базми тарабаш ғамзадае
Љуръае даракашаду дафъи хуморе бикунад?
Ё вафо ё хабари васли ту ё марги рақиб,
Бувад оё, ки фалак з-ин ду-се коре бикунад?
Ҳофизо, гар наравӣ аз дари ӯ, ҳам рӯзе
Гузаре бар сарат аз гӯша каноре бикунад.

Килки мушкини ту рӯзе, ки зи мо ёд кунад,
Бибарад ачри дусад банда, ки озод кунад,
Қосиди манзили Салмо, ки саломат бодаш,
Чӣ шавад гар ба саломе дили мо шод кунад?
Имтиҳон кун, ки бaсе ганчи муродат бидиҳанд,
Гар харобе чу маро лутфи ту обод кунад.
Ё раб, андар дили он Хусрави Ширин андоз,
Ки ба раҳмат назаре ҷониби Фарҳод кунад.
Шоҳро беҳ бувад аз тоати садсолаву зӯҳд
Қадри яксоата умре, ки дар ӯ дод кунад.
Ҳолиё шеваи нози ту зи бунёдам бурд,
То дигарбора ҳақимона чӣ бунёд кунад.
Гавҳари поки ту аз мидҳати мо мустағнист,
Фикри машшота чӣ бо ҳусни Худодод кунад?
Раҳ набурдем ба мақсуди худ андар Шероз,
Хуррам он рӯз, ки Ҳофиз раҳи Бағдод кунад.

Он кист к-аз рӯи карам бо мо вафодорӣ кунад,
Бар ҷои бадкоре, чу ман, як дам накӯкорӣ кунад.
Аввал ба бонги ною най орад ба дил пайғомн вай,
В-он гаҳ ба як паймона май бо ман вафодорӣ кунад.
Дилбар, ки ҷон фарсуд аз ӯ, коми дилам накшуд аз ӯ,
Навмед натвон буд аз ӯ, бошад, ки дилдорӣ кунад,
Гуфтам: «Гиреҳ накшудаам з-он турра то ман будаам».
Гуфто: «Манаш фармудаам, то бо ту таррорӣ кунад».
Пашминапӯши тундхӯ, к-аз ишқ нашнидаст бӯ,
Аз мастияш рамзе бигӯ, то тарки ҳушёррӣ кунад.
Чун ман гадои бенишон, мушкил бувад ёре чунон,
Султон кучо айши ниҳон бо ринди бозорӣ кунад.
З-он турраи пурпечу ҳам, сахл аст, агар бинам ситам,
Аз банду занҷираш чӣ ғам, ҳар кас, ки айёрӣ кунад?
Шуд лашкари ғам беадад аз бахт мехоҳам мадад,
То фаҳри дин Абдуссамад, бошад, ки ғамхорӣ кунад.
Бо чашми пурнайранги ӯ, Ҳофиз, макун оҳанги ӯ,
К-он турраи шабранги ӯ бисёр таррорӣ кунад.

Он май ки дӯш соқии мо дар пиёла кард,
Тадбири зӯҳди зоҳиди ҳафтодсола кард.
Бо ҷони ташнағони ғамат бодаи сабӯҳ
Кард он чӣ дӯш бо гули сероб жола кард.
Дар боғи даҳр ғунҷаи рӯи ту то шикуфт
Бас хуни дил, ки дар дили хунини лола кард.
Ҳаргиз ба сӯи мо нанавиштӣ ту номае
Бо он, ки дил ба номи ту чандин рисола кард.
Туғронависи ҳусн ба дорулқазои ишқ
Бе май нарафт, номи ту андар пиёла кард.
Бар ях навишт котиби девони оразат
Ҳар бӯсае, ки чашми ту моро ҳавола кард.
Хун гашт ҷони Ҳофизи мискини хастадил,
Аз бас, ки дар фироқи лабат оҳу нола кард.

Сарви чамони ман чаро майли чаман намекунад,
Ҳамдами гул намешавад, ёди суман намекунад?
Дӣ гилае зи туррааш кардаму аз сари фусӯс
Гуфт, ки: «Ин сиёҳи қач гӯш ба ман намекунад».
То дили ҳарзагарди ман, рафт ба чини зулфи ӯ,
3-он сафари дарози худ азми ватан намекунад.
Пеши камони абруяш лоба ҳамекунам, вале
Гӯшкашида аст, аз он гӯш ба ман намекунад.
Бо ҳама атфи доманат оядам аз сабо аҷаб,
К-аз гузари ту хокро мушки Хутан намекунад.
Чун зи насим мешавад зулфи бунафша пуршикан,
Ваҳ, ки дилам чӣ ёд аз он аҳдшикан намекунад.
Дил ба умеди рӯи ӯ ҳамдами ҷон намешавад,
Ҷон ба ҳавои кӯи ӯ хидмати тан намекунад.
Соқии симсоқи ман гар ҳама дурд медиҳад,
Кист, ки тан чу ҷоми май ҷумла даҳан намекунад.
Дастхуши ҷафо макун оби руҳаш, ки файзи абр,
Бе мадади сиришқи ман, дурри Адан намекунад.

Куштаи ғамзаи ту шуд Ҳофизи ношунидапанд,
Теғ сазост ҳар киро дарки сухан намекунад.

Дар назарбозии мо беҳабарон ҳайронанд.
Ман чунинам, ки намудам, дигар эшон донанд.
Оқилон нуқтаи паргори вучуданд, вале
Ишқ донад, ки дар ин доира саргардонанд.
Ҷилвагоҳи рухи ӯ дидаи ман танҳо нест,
Моҳу хуршед ҳамин оина мегардонанд.
Аҳди мо бо лаби шириндаҳанон баст Худо,
Мо ҳама бандаву ин қавм Худовандонанд.
Муфлисоне му ҳавои маю мутриб дорем,
Оҳ агар хирқаи пашмин ба гарав настонанд.
Васфи рухсораи хуршед зи хаффош мапурс,
Ки дар ин оина соҳибназарон ҳайронанд.
Лофи ишқу гила аз ёр, — зихӣ лофи дурӯғ,
Ишқбозони чунин мустаҳиқи ҳичронанд.
Магарам чашми сиёҳи ту биёмӯзад кор,
Варна мастуриву мастӣ ҳама кас натвонанд.
Гар ба нузҳатғаи арвоҳ барад бўи ту бод,
Ақду қон гавҳари ҳастӣ ба нисор афшонанд.
Гар шаванд оға аз андешаи мо муғбачагон,
Баъд аз ин хирқаи сӯфӣ ба гарав настонанд.
Зоҳид ар риндии Ҳофиз накунад фаҳм, чӣ бок?
Дев бигрезад аз он қавм, ки Қуръонхонанд.

Суманбӯён ғубори ғам, чу биншинанд, биншонанд,
Парирӯён қарор аз дил, чу бистезанд, бистонанд.
Ба фитроки қафо дилҳо чу барбанданд, барбанданд.
Зи зулфи анбарин қонҳо, чу бикшоянд, бифшонанд.
Ба умре як нафас, бо мо, чу биншинанд, бархезанд,
Ниҳоли шавқ дар хотир, чу бархезанд, биншонанд.
Сиришқи гӯшагиронро чу дарёбанд, дур ёбанд,
Рухи меҳр аз саҳархезон нагардонанд, агар донанд.

Зи чашмам лаъли руммонӣ, чу механданд, меборанд
Зи рӯям рози пинҳонӣ, чу мебинанд, мехонанд.
Давои дарди ошиқро касе, к-ӯ сахл пиндорад,
Зи фикр онон, ки дар тадбири дармонанд, дар монанд.
Дар ин ҳазрат чу муштоқон, ниёз оранд, ноз оранд,
Ки бо ин дард агар дар банди дармонанд, дармонанд.
Чу Мансур, аз мурод онон, ки бар доранд, бардоранд,
Бад-ин даргоҳ Ҳофизро чу мехонанд, меронанд.

Гуломи наргиси масти ту тоҷдоронанд,
Хароби бодаи лаъли ту хушёрронанд.
Туро сабову маро оби дида шуд ғаммоз
Вагарна ошиқу маъшуқ роздоронанд.
Зи зери зулфи дуто чун гузар кунӣ, бинигар,
Ки аз ямину ясорат чӣ беқароронанд.
Гузор кун, чу сабо, бар бунафшазору бибин,
Ки аз татовули зулфат чӣ сӯтворонанд.
Насиби мост биҳишт, эй Худошинос, бирав,
Ки мустаҳиққи каромат гунаҳгоронанд.
На ман бар он гули ораз ғазал сарояму бас,
Ки андалеби ту аз ҳар тараф ҳазоронанд.
Ту дастгир шав, эй Хизри пайхучаста, ки ман
Пиёда меравамӯ ҳамроҳон саворонанд.
Биё ба майкадаву чехра арғавонӣ кун,
Марав ба савмаа, к-он чо сиёҳкоронанд.
Халос Ҳофиз аз он зулфи тобдор мабод,
Ки бастағони каманди ту растагоронанд.

Онон, ки хокро ба назар кимиё кунанд,
Оё бувад, ки гӯшаи чашме ба мо кунанд?
Дардам ниҳуфта беҳ зи табибони муддаӣ,
Бошад, ки аз хазонаи ғайбам даво кунанд.
Маъшуқ чун ниқоб зи рух дарнамекашад,
Ҳар кас ҳикояте ба тасаввур чаро кунанд?

Чун ҳусни оқибат на ба риндиву зоҳидист,
Он беҳ, ки кори худ ба иноят раҳо кунанд.
Бе маърифат мабош, ки дар манязиди ишқ,
Аҳли назар муомила бо ошно кунанд.
Ҳоле даруни парда бәсе фитна меравад,
То он замон, ки парда барафтад, чиҳо кунанд?
Гар санг аз ин ҳадис бинолад, аҷаб мадор,
Соҳибдилон ҳикояти дил хуш адо кунанд.
Май хӯр, ки сад гуноҳ зи ағёр дар ҳичоб,
Беҳтар зи тоате, ки ба рӯву риё кунанд.
Пироҳане, ки ояд аз ӯ бӯи Юсуфам,
Тарсам, бародарони ғаюраш қабо кунанд.
Бигзар ба кӯи майкада, то зумраи ҳузур
Авқоти худ зи баҳри ту сарфи дуо кунанд.
Пинҳон зи ҳосидон ба худам хон, ки мунъимон,
Хайри ниҳон барои ризои Худо кунанд.
Ҳофиз, давоми васл муяссар намешавад,
Шоҳон кам илтифот ба ҳоли гадо кунанд.

Онро, ки чоми софии саҳбош медиҳанд,
Медон, ки дар ҳарими ҳарам ҷош медиҳанд.
Сӯфӣ, мабош мункири риндон, ки нақди ишқ,
Рӯзи азал ба мардуми қаллош медиҳанд.
Соқӣ, биёр бодаи гулранги мушкбӯй,
К-арбоби ақл заҳмати авбош медиҳанд.
Аз лаззати ҳаёт надорад таматтӯе
Имрӯз ҳар кӣ ваъда ба фардош медиҳанд.
Мутриб бисоз пардаи ушшоқи бенаво,
К-онро, ки бенавост, навоҳош медиҳанд.
Ҳофиз ба тарки ҷаннату фирдавс мекунад,
Гар дар ҳарими васли ту маъвош медиҳанд.

Шоҳидон гар дилбарӣ 3-ин сон кунанд,
Зоҳидонро раҳна дар имон кунанд.

Ҳар кучо он шохи наргис бишкуфад,
Гулрухонаш дида наргисдон кунанд.
Эй чавони сарвқад, гӯё бизан,
Пеш аз он, к-аз қоматат чавгон кунанд.
Ошиқонро бар сари худ ҳукм нест,
Ҳар чӣ фармони ту бошад, он кунанд.
Пеши чашмам камтар аст аз қатрае
Он ҳикоятҳо, ки аз тӯфон кунанд.
Ёри мо чун гирад оғози симоъ,
Қудсиён бар арш дастафшон кунанд.
Мардуми чашмам ба хун оғушта шуд,
Дар кучо ин зулм бар инсон кунанд?
Хуш баро бо ғусса, эй дил, к-аҳли роз
Айши хуш дар бутайи ҳичрон кунанд.
Сар мақаш, Ҳофиз, зи оҳи ними шаб,
То чу субҳат оина рахшон кунанд,

Гуфтам: «Каям даҳону лабат комрон кунанд?»
Гуфто: «Ба чашм, ҳар чӣ ту гӯӣ, чунон кунанд».
Гуфтам: «Хирочи Миср талаб мекунад лабат».
Гуфто: «Дар ин муомила камтар зиён кунанд».
Гуфтам: «Ба нуқтаи даҳанат худ кӣ бурд роҳ?»
Гуфт: «Ин ҳикоятест, ки бо нуқтадон кунанд».
Гуфтам: «Санампараст машав, бо самад нишин».
Гуфто: «Ба кӯи ишқ ҳам ину ҳам он кунанд».
Гуфтам: «Ҳавои майкада ғам мебарад зи дил».
Гуфто: «Хуш он касон, ки диле шодмон кунанд».
Гуфтам: «Шаробу хирқа на оини мазҳаб аст».
Гуфт: «Ин амал ба мазҳаби пири муғон кунанд».
Гуфтам: «Зи лаъли нӯшлабон пирро чӣ суд?»
Гуфто: «Ба бўсаи шакаринаш чавон кунанд».
Гуфтам, ки: «Ҳоҷа кай ба сари ҳаҷла меравад?»
Гуфт: «Он замон, ки Муштариву Маҳ Кирон кунанд».
Гуфтам: «Дуои давлати ту вирди Ҳофиз аст»,
Гуфт: «Ин дуо малоики ҳафт осмон кунанд».

Донӣ, ки чангу уд чӣ тақрир мекунанд?
Пинҳон хӯред бода, ки таъзир мекунанд.
Номуси ишқу равнақи ушшоқ мебаранд,
Айби ҷавону сарзаниши пир мекунанд.
Ҷуз қалби тира ҳеч нашуд ҳосилу ханӯз,
Ботин дар ин хаёл, ки иксир мекунанд.
Гӯянд рамзи ишқ мағӯеду машнавед,
Мушкил ҳикоятест, ки тақрир мекунанд.
Мо аз буруни дар шуда мағрури сад фиреб,
То худ даруни парда чӣ тадбир мекунанд.
Ташвиши вақти пири муғон медиҳанд боз,
Ин соликон нигар, ки чӣ бо пир мекунанд.
Сад мулки дил ба ними назар метавон харид,
Хубон дар ин муомила тақсир мекунанд.
Қавме ба ҷидду ҷаҳд ниҳоданд васли дӯст,
Қавме дигар ҳавола ба тақдир мекунанд.
Филҷумла эътимод макун бар суботи даҳр,
К-ин корхонаест, ки тағйир мекунанд.
Май хӯр, ки шайху Ҳофизу муфтиву мӯхтасиб,
Чун нек бингарӣ, ҳама тазвир мекунанд.

Шароби беғашу соқии хуш ду доми раҳанд,
Ки зиракони ҷаҳон аз камандашон нараҳанд.
Ман арчи ошиқаму ринду масту номасиёх,
Ҳазор шукр, ки ёрони шаҳр бегунаҳанд.
Ҷафо на пешаи дарवेशӣ асту роҳравӣ,
Биёр бода, ки ин соликон на марди раҳанд.
Мабин ҳақир гадоёни ишқро, к-ин қавм,
Шаҳони бекамару хусравони бекулаҳанд.
Ба хуш бош, ки ҳангоми боди истиғно
Ҳазор хирмани тоат ба ним ҷав наниҳанд.
Макун ки кавкабаи дилбарӣ шикаста шавад,
Чу бандагон бигурезанду чокарон бичаҳанд.

Гуломи ҳиммати дурдикашони якрангам,
На он гурӯҳ, ки азраклибосу дилсияҳанд.
Қадам манех ба харобот, чуз ба шарти адаб,
Ки соқинони дараш маҳрамони подшаҳанд.
Чаноби ишқ баланд- аст, ҳиммате, Ҳофиз,
Ки ошиқон раҳи беҳимматон ба худ надиханд.

Бувад оё, ки дари майкадаҳо бикшоянд,
Гирех аз кори фурӯбастаи мо бикшоянд?
Агар аз баҳри дили зоҳиди худбин бастанд,
Дил қавӣ дор, ки аз баҳри Худо бикшоянд.
Ба сафои дили риндони сабӯҳизадагон,
Бас дари баста ба мифтоҳи дуо бикшоянд.
Номаи таъзияти духтари раз бинвисед,
То ҳама муғбачагон зулфи дуто бикшоянд.
Гесуи чанг бибурред ба марги маи ноб,
То ҳарифон ҳама хун аз мижаҳо бикшоянд.
Дари майхона бибастанд, Худоё, маписанд,
Ки дари хонаи тазвиру риё бикшоянд.
Ҳофиз, ин хирқа, ки дорӣ, ту бибинӣ фардо,
Ки чӣ зуннор зи зераш ба дағо бикшоянд.

Солҳо дафтари мо дар гарави саҳбо буд,
РавнаКи майкада аз дарсу дуои мо буд.
Некии пири муғон бин, ки чу мо, бадмастон,
Ҳар чӣ кардем, ба чашми карамаш зебо буд.
Дафтари дониши мо ҷумла бишӯед ба май,
Ки фалак дидаму дар қасди дили доно буд.
Аз бутон он талаб, ар ҳусншиносӣ, эй дил,
К-ин касе гуфт, ки дар илми назар бино буд.
Дил чу паргор ба ҳар сӯ даваронӣ мекард.
В-андар он доира саргаштаи побарҷо буд.
Мутриб аз дарди муҳаббат амале мепардохт,
Ки ҳақимони ҷаҳонро мижа хунполо буд.

Мешукуфтам зи тараб з-он, ки чу гул бар лаби чӯй,
Бар сарам сояи он сарви сиҳиболо буд.
Пири гулранги ман андар ҳақи азракпӯшон,
Рухсати хубс надод, ар на ҳикоятҳо буд.
Қалби андудаи Ҳофиз бари ӯ харч нашуд,
К-ин муомил ба ҳама айби ниҳон бино буд.

Ёд бод он, ки ниҳонат назаре бо мо буд,
Рақами меҳри ту бар чехраи мо пайдо буд.
Ёд бод он, ки чу чашмат ба итобам мекушт,
Мӯъҷизи Исавият дар лаби шаккарҳо буд.
Ёд бод он, ки сабӯҳизада дар маҷлиси унс,
Љуз ману дӯст набудему Худо бо мо буд.
Ёд бод он, ки рухат шамъи тараб меафрӯхт
В-ин дили сӯхта парвонаи нопарво буд.
Ёд бод он, ки дар он базмгаҳи хулқу адаб
Он, ки ӯ хандаи мастона задӣ, сахбо буд.
Ёд бод он, ки чу ёқутқадаҳ ханда задӣ,
Дар миёни ману лаъли ту ҳикоятҳо буд.
Ёд бод он, ки нигорам чу камар барбастӣ,
Дар рикобаш маҳи нав пайки ҷаҳонпаймо буд.
Ёд бод он, ки хароботнишин будаму маст
В-он чӣ дар масҷидам имрӯз кам аст, он ҷо буд.
Ёд бод он, ки ба ислоҳи шумо мешуд рост,
Назми ҳар гавҳари носуфта, ки Ҳофизро буд.

То зи майхонаву май ному нишон хоҳад буд,
Сари мо хоки раҳи пири муғон хоҳад буд.
Ҳалкаи пири муғон аз азалам дар гӯш аст,
Бар ҳамонем, ки будему ҳамон хоҳад буд.
Бар сари турбати мо чун гузарӣ, ҳиммат хоҳ,
Ки зиёратгаҳи риндони ҷаҳон хоҳад буд.
Бирав, эй зоҳиди худбин, ки зи чашми ману ту,
Рози ин парда ниҳон асту ниҳон хоҳад буд.

Турки ошиққуши ман маст бурун рафт имрӯз,
То дигар хуни кӣ аз дида равон хоҳад буд.
Чашмам он дам, ки зи шавқи ту ниҳад сар ба лаҳад.
То дами субҳи Қиёмат нигарон хоҳад буд.
Бахти Ҳофиз гар аз ин гуна мадад фармояд,
Зулфи маъшуқа ба дасти дигарон хоҳад буд.

Пеш аз инат беш аз ин андешаи ушшоқ буд,
Меҳрварзии ту бо мо шӯҳраи офоқ буд.
Ёд бод он сӯҳбати шабҳо, ки бо нӯшинлабон,
Баҳси сирри ишқу зикри ҳалқаи ушшоқ буд.
Пеш аз ин, к-ин сақфи сабзу тоКи мино барқашанд,
Манзари чашми маро абрӯи чонон тоқ буд.
Аз дами субҳи азал то охири шоми абад,
Дӯстиву меҳр бар як аҳду як мисоқ буд.
Сояи маъшуқ агар афтод бар ошиқ чӣ шуд?
Мо ба ӯ мӯҳтоҷ будем, ӯ ба мо муштоқ буд.
Ҳусни маҳрӯёни маҷлис гарчи дил мебурду дин
Баҳси мо дар лутфи табъу хубии ахлоқ буд.
Бар дари шоҳам гадое нуқтае дар кор кард,
Гуфт: «Бар ҳар хон, ки биншастам, Худо раззоқ буд»,
Риштаи тасбеҳ агар бигсаст, маъзурам бидор,
Дастам андар домани соқии симинсоқ буд.
Дар шаби қадр ар сабуҳӣ кардаам, айбам макун,
Сархуш омад ёру чоме бар канори тоқ буд.
Шеъри Ҳофиз дар замони Одам андар боғи худ
Дафтари насрину гулро зинати авроқ буд.

Ёд бод он, ки сари кӯи туам манзил буд,
Дидаро равшанӣ аз хоки дарат ҳосил буд.
Рост чун савсану гул аз асари сӯҳбати пок,
Бар забон буд маро он чӣ туро дар дил буд.
Дил чу аз пири хирад нақли маонӣ мекард,
Ишқ мегуфт ба шарҳ он чӣ бар ӯ мушкил буд,

Оҳ аз ин ҷавру тазаллум, ки дар ин домгаҳ аст,
В-оҳ аз он айшу танаъум, ки дар он маҳфил буд.
Дар дилам буд, ки бедӯст набошам ҳаргиз,
Чӣ тавон кард, ки саъйи ману дил ботил буд.
Дӯш бар ёди ҳарифон ба харобот шудам,
Хуми май дидам хун дар дилу по дар гил буд.
Бас бигаштам, ки бипурсам сабаби дарди фироқ.
Муфтии ақл дар ин масъала лояқил буд.
Ростӣ, хотами фирӯзаи Бӯисҳоқӣ
Хуш дурахшид, вале давлати мустаъчил буд.
Дидӣ он қаҳқаҳаи кабки хиромон, Ҳофиз,
Ки зи сарпанҷаи шоҳини қазо ғофил буд.

Хастагонро чу талаб бошаду қувват набувад,
Гар ту бедод кунӣ, шарти мурувват набувад.
Мо ҷафо аз ту надидему ту худ напсандӣ
Он чӣ дар мазҳаби арбоби тариқат набувад.
Хира он дида, ки обаш набарад гиряи ишқ,
Тира он дил, ки дар ӯ шамъи муҳаббат набувад.
Давлат аз мурғи хумоюн талабу сояи ӯ,
З-он, ки бо зоғу заған шаҳпари давлат набувад.
Гар мадад хостам аз пири муғон, айб макун,
Шайхи мо гуфт, ки дар савмаа ҳиммат набувад.
Чун таҳорат набувад, Каъбаву бутхона якест,
Набувад хайр дар он хона, ки исмат набувад.
Ҳофизо, илму адаб варз, ки дар маҷлиси шоҳ
Ҳар киро нест адаб, лоиқи сӯҳбат набувад.

Қатли ин хаста ба шамшери ту тақдир набуд,
Варна ҳеҷ аз дили бераҳми ту тақсир набуд.
Мани девона чу зулфи ту раҳо мекардам,
Ҳеҷ лоиқтарам аз ҳалқаи занҷир набуд.
Ё раб, оинаи ҳусни ту чӣ ҷавҳар дорад,
Ки дар ӯ оҳи маро қуввати таъсир набуд?

Сар зи ҳасрат ба дари майкадаҳо барқардам,
Чун шиносои ту дар савмаа як пир набуд.
Нозанинтар зи қадат дар чамани ноз наруст,
Хуштар аз нақши ту дар олами тасвир набуд.
То магар ҳамчу сабо боз ба кӯи ту расам,
Ҳосилам дӯш ба ҷуз нолаи шабгир набуд.
Он кашидам зи ту, эй оташи ҳичрон, ки чу шамъ
Ҷуз фанои худам аз дасти ту тадбир набуд.
Ояте буд азоб андӯҳи Ҳофиз бе ту,
Ки бари ҳеч касаш ҳоҷати тафсир набуд.

Корам зи даври чарх ба сомон намерасад,
Хун шуд дилам зи дарду ба дармон намерасад,
Бо хоки роҳ рост шудам, лек ҳамчунон
То обрӯ намеравадам, нон намерасад.
Пайпорае намеқанам аз ҳеч устухон,
То сад ҳазор захм ба дандон намерасад.
Серам зи қони худ ба дили ростон, вале
Бечораро чӣ чора, чу фармон намерасад.
Аз орзуст гашта гаронбори ғам дилам,
Овах, ки орзуи ман арзон намерасад.
Яъқубро ду дида зи ҳасрат сафед шуд,
Овозае зи Миср ба Канъон намерасад.
Аз ҳашмат аҳли чаҳл ба Қайвон расидаанд,
Ҷуз оҳи аҳли фазл ба Қайвон намерасад.
Аз дастбурди ҷаври фалак аҳли фазлро
Ин ғусса бас, ки даст сӯи қон намерасад.
То сад ҳазор хор намерӯяд аз замин,
Аз гулбуне гуле ба гулистон намерасад.
Суфӣ, бишӯй занги дили худ ба оби май,
К-аз шустушӯи хирқаат ғуфрон намерасад.
Ҳофиз, сабур бош, ки дар роҳи ошиқӣ
Ҳар кас, ки қон надод, ба қонон намерасад.

Дӯш дар ҳалқаи мо қиссаи гесуи ту буд,
То дили шаб сухан аз силсилаи мӯи ту буд.
Дил, ки аз новаки мижғони ту дар хун мегашт,
Боз муштоқи камонхонаи абрӯи ту буд.
Ҳам афуллоҳ сабо к-аз ту паёме овард,
Варна дар кас нарасидем, ки аз кӯи ту буд.
Олам аз шӯру шари ишқ хабар ҳеҷ надошт,
Фитнаангези ҷаҳон ғамзаи ҷодуи ту буд.
Мани саргашта ҳам аз аҳли саломат будам,
Доми роҳам шикани турраи ҳиндуи ту буд.
Бикушо банди қабо, то бикушояд дили ман,
Ки кушоде, ки маро буд, зи паҳлуи ту буд.
Ба вафои ту, ки бар турбати Ҳофиз бигузар,
К-аз ҷаҳон мешуду дар орзуи рӯи ту буд.

Дӯш меомаду рухсора барафрӯхта буд,
То кучо боз дили ғамзадае сӯхта буд.
Расми ошиқкушиву шеваи шахрошӯбӣ
Ҷомае буд, ки бар қомати ӯ дӯхта буд.
Ҷони ушшоқ сипанди рухи худ медонист
В-оташи чеҳра бад-ин кор барафрӯхта буд.
Гарчи мегуфт, ки зорат бикушам, медидам,
Ки ниҳонаш назаре бо мани дилсӯхта буд.
Куфри зулфаш раҳи дин мезаду он сангиндил,
Дар паяш машғале аз чеҳра барафрӯхта буд.
Дил бәсе хун ба каф овард, вале дида бирехт,
Аллаҳ, аллаҳ, кӣ талаф карду кӣ андӯхта буд.
Ёр мафрӯш ба дунё, ки бәсе суд накард
Он, ки Юсуф ба зари носара бифрӯхта буд.
Гуфту хуш гуфт: «Бирав хирқа бисӯзон, Ҳофиз»
Ё раб ин, қалбшиносӣ зи кӣ омӯхта буд.

Як-ду ҷомам дӣ саҳаргаҳ иттифоқ афтода буд,
В-аз лаби соқӣ шаробам дар мазоқ афтода буд.

Аз сари масти дигар бо шоҳиди аҳди шабоб,
Раҷъате мехостам, лекин талоқ афтода буд.
Дар мақомоти тариқат ҳар кучо кардем сайр,
Офиятро бо назарбозӣ фироқ афтода буд.
Соқиё, чоми дамодам дех, ки дар сайри тарик
Ҳар кӣ ошиқваш наёмад, дар нифоқ афтода буд.
Эй муаббир, муждае фармо, ки дӯшам офтоб,
Дар шакархоби сабӯҳӣ ҳамвисоқ афтода буд.
Нақш мебастам, ки гирам гӯшае 3-он чашми маст,
Тоқату сабр аз ҳами абрӯш тоқ афтода буд,
Гар накардӣ Нусратуддин шоҳи Яҳё аз карам,
Кори мулку дин зи назму иттисоқ афтода буд.
Ҳофиз он соат, ки ин назми парешон менавишт,
Тоири фикраш ба доми иштиёқ афтода буд.

Гавҳари маҳзани асрор ҳамон аст, ки буд,
Ҳуққаи меҳр бад-он мӯҳру нишон аст, ки буд.
Ошиқон зумраи арбоби амонат бошанд,
Лоҷарам чашми гуҳарбор ҳамон аст, ки буд.
Аз сабо пурс, ки моро ҳама шаб то дами субҳ
Бӯи зулфи ту ҳамон мӯниси ҷон аст, ки буд.
Толиби лаълу гуҳар нест, вагарна хуршед
Ҳамчунон дар амали маъдану кон аст, ки буд.
Куштаи ғамзаи худро ба зиёрат дарёб,
3-он ки бечора ҳамон дилнигарон аст, ки буд.
Ранги хуни дили моро, ки ниҳон медорӣ,
Ҳамчунон дар лаби лаъли ту аён аст, ки буд.
Зулфи ҳиндуи ту гуфтам, ки дигар раҳ назанад,
Солҳо рафту бад-он сирату сон аст, ки буд.
Ҳофизо, бозиамо қиссаи хунобаи чашм,
Ки бар ин чашма ҳамон об равон аст, ки буд.

Лиллаҳулҳамд, ки ёрам зи сафар бозомад,
Шоду хуррам зи дари аҳли назар бозомад,

Ба аларрағми рақиб он, ки ҳама умри дароз,
Дур буд аз назари мо, ба назар бозомад.
Ёри берунии мо аз дари арбоби дарун,
Давлате буд, ки як бори дигар бозомад.
Аз фироқаш дили мо дар хатаре буд азим,
Ҳиммате дор, ки чонам зи хатар бозомад.
Ошиқи бедилу мискин, ки дилу қон шуд аз ӯ,
Дили ранҷур аз ин шаҳду шакар бозомад.
То гирифт аз лаби чун шаҳди ту қон чошнияш,
Гар ба по рафт, зи кӯи ту ба сар бозомад.
Сафари кӯи ту чун Ҳофизи пурдард гузид,
Аз ғами ғурбату аз ранҷи сафар бозомад.

Дидам ба хоби хуш, ки ба дастам пиёла буд,
Таъбир рафту кор ба давлат ҳавола буд.
Чил сол ранҷу ғусса кашидему оқибат
Тадбири мо ба дасти шароби дусола буд.
Он нофаи мурод, ки мехостам зи бахт,
Дар чини зулфи он бути мушкинкулола буд.
Аз даст бурда буд хумори ғамам саҳар,
Давлат мусоид омаду май дар пиёла буд.
Бар остони майкада хун мехӯрам мудом,
Рӯзии мо зи хони қадар ин навола буд.
Ҳар, к-ӯ накошт меҳру зи хубӣ гуле начид,
Дар раҳгузори бод ниғаҳбони лола буд.
Бар тарфи гулшанам гузар афтод вақти субҳ,
Он дам, ки кори мурғи саҳар оҳу нола буд.
Дидем шеъри дилкаши Ҳофиз ба мадҳи шоҳ,
Як байт аз он қасида беҳ аз сад рисола буд.
Он шоҳи тундҳамла, ки хуршеди шергир,
Пешаш ба рӯзи маърака камтар ғазола буд.

Ба кӯи майкада, ё раб, саҳар чӣ машғала буд?
Ки чӯши шоҳиду соқиву шамъу машғала буд.

Ҳадиси ишқ, ки аз ҳарфу савт мустағнист,
Ба нолаи дафу най дар хурӯшу валвала буд.
Мубоҳисе, ки дар он маҷлиси чунун мерафт,
Варои мадрасаву қолу Кили масъала буд.
Дил аз карашмаи соқӣ ба шукр буд, вале
Зи номусоидии бахташ андаке гила буд.
Қиёс кардаму он чашми ҷодувонаи маст
Ҳазор соҳири чун Сомиреш дар гала буд.
Бигуфтамаш: «Ба лабам бўсае ҳаволат кун».
Ба ҳаңда гуфт: «Каят бо ман ин муомила буд?»
Зи ахтарам назаре саъд дар раҳ аст, ки дӯш:
Миёни моху рухи ёри ман муқобила буд.
Даҳони ёр, ки дармони дарди Ҳофиз дошт,
Фиғон, ки вақти мурувват чӣ тангҳавсала буд.

Мусулмонон, маро вақте диле буд,
Ки бо вай гуфтамӣ, гар мушкиле буд.
Ба гирдобе чу меафтадам аз ғам,
Ба тадбираш умеди соҳиле буд.
Диле ҳамдарду ёре маслиҳатбин,
Ки истизҳори ҳар аҳли диле буд.
Зи ман зоеъ шуд аңдар кӯи ҷонон,
Чӣ домангир, ё раб, манзиле буд.
Ҳунар беайби ҳирмон нест, лекин
Зи ман маҳрумтар кай соиле буд?
Бар ин ҷони парешон раҳмат оред,
Ки вақте кордоне, комиле буд.
Маро то ишқ таълими сухан кард,
Ҳадисам нуктаи ҳар маҳфиле буд.
Мағӯ дигар, ки Ҳофиз нуктадон аст,
Ки мо дидему маҳкам ҷоҳиле буд.

Дар азал ҳар, к-ӯ ба файзи давлат арзонӣ бувад,
То абад ҷоми муродаш ҳамдами ҷонӣ бувад.

Ман ҳамон соат, ки аз май хостам шуд тавбакор,
Гуфтам ин шох ар диҳад боре, пушаймонӣ бувад.
Худ, гирифтам, к-афганам сачҷода чун савсан ба дӯш,
Ҳамчу гул бар хирқа ранги май мусулмонӣ бувад.
Бе чароғи чом дар хилват намеёрам нишаст,
З-он, ки кунҷи аҳли дил бояд, ки нуронӣ бувад.
Ҳиммати олий талаб, чоми мурассаъ, гӯ, мабош,
Риндро оби инаб ёқути руммонӣ бувад.
Гарчи бесомон намояд кори мо, саҳлаш мабин,
К-андар ин кишвар гадоӣ рашки султонӣ бувад.
Некномӣ хоҳӣ, эй дил, бо бадон сӯхбат мадор.
Худписандӣ, чоми ман, бурҳони нодонӣ бувад.
Маҷлиси унсу баҳору баҳси шеър андар миён,
Настадан, чоми май аз чонон, гаронҷонӣ бувад.
Дӣ азизе гуфт: «Ҳофиз меҳӯрад пинҳон шароб».
Эй азизи ман, гунаҳ он беҳ, ки пинҳонӣ бувад.

Кунун, ки дар чаман омад гул аз адам ба вучуд,
Бунафша дар қадами ӯ ниҳод сар ба сучуд.
Бинӯш чоми сабӯҳӣ ба нолаи дафу чанг,
Бибӯс ғабғаби соқӣ ба нағмаи наю уд.
Ба даври гул манишин бе шаробу шоҳиду чанг,
Ки ҳамчу рӯзи бақо ҳафтае бувад маъдуд.
Шуд аз фурӯғи раёҳин чу осмон равшан
Замин ба ахтари маймуну толеи масъуд.
Зи дасти шоҳиди симинузори Исодам
Шароб нӯшу раҳо кун ҳадиси Оду Самуд.
Чаҳон чу хулди барин шуд ба даври савсану гул,
Вале чӣ суд, ки дар вай на мумкин аст хулуд
Чу гул савор шавад бар ҳаво, Сулаймонвор,
Саҳар, ки мурғ дарояд ба нағмаи Довуд.
Ба боғ тоза кун оини дини зардуштӣ,
Кунун, ки лола барафрӯхт оташи Намруд.
Бихоҳ чоми сабӯҳӣ ба ёди Осафи аҳд,
Вазири мулки Сулаймон Имодидин Маҳмуд.

Бувад, ки маҷлиси Ҳофиз ба юмни тарбияташ,
Ҳар он чӣ металабад, ҷумла бошадаш мавҷуд.

Чу даст бар сари зулфаш занам, ба тоб равад
В-ар ошті талабам, бар сари итоб равад.
Чу моҳи нав раҳи наззорагони бечора
Занад ба гӯшаи абруву дар ниқоб равад.
Шаби шароб харобам кунад ба бедорӣ
Вагар ба рӯз шикоят кунам, ба хоб равад.
Тариқи ишқ, пурошӯбу фитнааст, эй дил,
Бияфтад он, ки дар ин роҳ бо шитоб равад.
Гадоии дари ҷонон ба салтанат мафурӯш,
Касе зи сояи ин дар ба офтоб равад.
Саводи номаи мӯи сиёҳ чун тай шуд,
Баёз кам нашавад, гар сад интиҳоб равад,
Ҳубобро чу фитад боди наҳват андар сар,
Кулоҳдорияш андар сари сароб равад.

Аз сари кӯи ту ҳар, к-ӯ ба малолат биравад,
Наравад корашу охир ба хичолат биравад.
Корвоне, ки бувад бадракааш ҳифзи Худо,
Ба таҷаммул бинишинад, ба ҷалолат биравад.
Солик аз нури ҳидоят бибарад роҳ ба дӯст,
Ки ба ҷое нарасад, гар ба залолат биравад.
Коми худ охири умр аз маю маъшуқ бигир,
Ҳайфи авқот, ки яксар ба батолат биравад,
Эй далели дили гумгашта, Худоро, мададе,
Ки ғариб ар набарад раҳ, ба далолат, биравад.
Ҳукми мастуриву мастӣ ҳама бар хотимат аст,
Кас надонист, ки охир ба чӣ ҳолат биравад.
Ҳофиз, аз чашмаи ҳикмат ба каф овар ҷоме,
Бу, ки аз лавҳи дилат нақши ҷаҳолат биравад.

Ҳаргизам нақши ту аз лавҳи дилу ҷон наравад,
Ҳаргиз аз ёди ман он сарви хиромон наравад.
Аз димоғи мани саргашта хаёли рухи дӯст,
Ба ҷафои фалаку ғуссаи даврон наравад.
Дар азал баст дилам бо сари зулфат пайванд,
То абад сар накашад в-аз сари паймон наравад.
Ҳар чӣ ҷуз бори ғамат бар дили мискини ман аст,
Биравад гар сари ман в-аз дили ман он наравад.
Ончунон меҳри туам дар дилу ҷон ҷой гирифт,
Ки агар сар биравад, аз дилу аз ҷон наравад.
Гар равад аз паи хубон дили ман, маъзур аст,
Дард дорад, чӣ кунад, к-аз паи дармон наравад?
Ҳар кӣ хоҳад, ки чу Ҳофиз нашавад саргардон,
Дил ба хубон надихад в-аз паи эшон наравад.

Хушо диле, ки мудом аз паи назар наравад,
Ба ҳар дараш, ки бихонанд, бе хабар наравад.
Тамаъ дар он лаби ширин накарданам авло,
Вале чӣ гуна магас аз паи шакар наравад?
Саводи дидаи ғамдидаам ба ашк машӯй,
Ки нақши холи туам ҳаргиз аз назар наравад.
Зи ман чу боди сабо бӯи худ дарег мадор,
Чаро, ки бе сари зулфи туам ба сар наравад.
Дило, мабош чунин ҳарзагарду ҳарҷой,
Ки ҳеч кор зи пешат бад-ин ҳунар наравад.
Мақун ба чашми ҳақорат нигоҳ дар мани маст,
Ки обрӯи шарият бад-ин қадар наравад.
Мани гадо ҳаваси сарвқомате дорам,
Ки даст дар камараш, ҷуз ба симу зар наравад.
Ту, к-аз макорими ахлоқи олами дигарӣ,
Вафои аҳди ман аз хотират бадар наравад.
Сиёҳноматар аз худ касе намебинам,
Чӣ гуна чун қаламам дуди дил ба сар наравад?
Ба тоҷи худҳудам аз раҳ мабар, ки бози сафед
Чу боша дар паи ҳар сайди мухтасар наравад.

Биёр бодаву аввал ба дасти Ҳофиз дех,
Ба шарти он, ки зи маҷлис сухан бадар наравад.

Соқӣ, ҳадиси сарву гулу лола меравад,
В-ин баҳс бо салосаи ғассола меравад.
Май дех, ки наварӯси чаман ҳадди ҳусн ёфт,
Кор ин замон зи санъати даллола меравад.
Тайи макон бибину замон дар сулуки шеър,
К-ин тифли якшаба раҳи яксола меравад.
Он чашми ҷодувонаи обидфиреб бин,
К-аш корвони сеҳр зи дунбола меравад,
Аз раҳ марав ба ишваи дунё, ки ин ачуз,
Маккора менишинаду мӯҳтола меравад.
Боди баҳор мезавад аз гулситони шоҳ
В-аз жола бода дар қадаҳи лола меравад.
Ҳофиз, зи шавқи маҷлиси султон Ғиёсиддин,
Ғофил машав, ки кори ту аз нола меравад.

Гарчи бар воизи шаҳр ин сухан осон нашавад,
То риё варзаду солус, мусулмон нашавад.
Риндӣ омӯзу карам кун, ки на чандон ҳунар аст,
Ҳаявоне, ки нанӯшад маю инсон нашавад.
Гавҳари пок бибояд, ки шавад қобили файз,
Варна ҳар сангу гиле лӯълӯву марҷон нашавад.
Исми аъзам бикунад кори худ, эй дил, хуш бош
Ки ба талбису ҳиял дев Сулаймон нашавад.
Ишқ меварзаму уммед, ки ин фанни шариф,
Чун ҳунарҳои дигар мӯҷиби хирмон нашавад.
Дӯш мегуфт, ки фардо бидиҳам коми дилат,
Сабабе соз, Худоё, ки пушаймон нашавад.
Ҳусни хулқе зи Худо металабам ҳӯи туро,
То дигар хотири мо аз ту парешон нашавад.
Зарраро то набувад ҳиммати оӣ, Ҳофиз,
Толиби чашмаи хуршеди дурахшон нашавад.

Гар ман аз боғи ту як мева бичинам, чӣ шавад?
Пеши пое ба чароғи ту бибинам, чӣ шавад?
Ё раб, андар канафи сояи он сарви баланд,
Гар мани сӯхта як дам бинишинам, чӣ шавад?
Охир, эй хотами Ҷамшеди ҳумоюносор,
Гар фитад акси ту бар нақши нигинам, чӣ шавад?
Воизи шаҳр чу меҳри малику шаҳна гузид,
Ман агар меҳри нигоре бигузинам, чӣ шавад?
Сарф шуд умри гаронмоя ба маъшуқаву май,
То аз онам чӣ ба пеш ояд, аз инам, чӣ шавад.
Хоҷа донист, ки ман ошиқаму ҳеҷ нагуфт,
Ҳофиз ар низ бидонад, ки чунинам, чӣ шавад?

Бахт аз даҳони дӯст нишонам намедихад,
Давлат хабар зи рози ниҳонам намедихад.
Аз баҳри бўсае зи лабаш қон ҳамедихам,
Инам ҳамеситонаду онам намедихад.
Мурдам дар ин фироқу дар он парда роҳ нест,
Ё ҳасту пардадор нишонам намедихад.
Зулфаш кашид боди сабо чархи сифла бин,
К-он ҷо маҷол боди вазонам намедихад.
Чандон, ки бар канор чу паргор мешудам,
Даврон чу нуқта раҳ ба миёнам намедихад.
Шаккар ба сабр даст диҳад оқибат, вале
Бадахдӣи замона амонам намедихад.
Гуфтам: «Равам ба хобу бибинам ҷамоли дӯст»,
Ҳофиз зи оҳу нола амонам намедихад.

Агар ба бодаи рангин дилам кашад, шояд,
Ки бўи хайр зи зӯҳди риё намеояд.
Ҷаҳониён ҳама гар манъи ман кунанд аз ишқ,
Ман он кунам, ки худованди кор фармояд.

Тамаъ зи файзи каромат мабур, ки хулқи карим
Гунаҳ бибахшаду бар ошиқон бибахшояд.
Муқими ҳалқаи зикр аст дил бад-он уммед,
Ки ҳалқае зи сари зулфи ёр бикшояд.
Туро, ки ҳусни Худодода ҳасту ҳаҷлаи бахт,
Чӣ ҳоҷат аст, ки машшотаат биёрояд?
Чаман хуш асту ҳаво дилкаш асту май беғаш,
Кунун ба ҷуз дили хуш ҳеҷ дарнамебояд.
Ҷамилаест арӯси ҷаҳон, вале хуш дор,
Ки ин муҳаддара дар ақди кас намеояд.
Ба ханда гуфт, ки: — Ҳофиз, Худойро маписанд,
Ки бўсаи ту рухи мохро биёлояд.

Гуфтам: «Ғами ту дорам», Гуфто: «Ғамат сар ояд».
Гуфтам, ки: «Моҳи ман шав!» Гуфто: «Агар барояд».
Гуфтам: «Зи меҳрварзон расми вафо биёмӯз!».
Гуфто: «Зи хубрӯён ин кор камтар ояд».
Гуфтам, ки: «Бар хаёлат роҳи назар бибандам»,
Гуфто, ки: «Шабрав аст ӯ, аз роҳи дигар ояд».
Гуфтам, ки: «Бӯи зулфат гумроҳи оламам кард».
Гуфто: «Агар бидонӣ, ҳам ӯт раҳбар ояд».
Гуфтам: «Хушо ҳавое, к-аз боди субҳ хезад».
Гуфто: «Хунук насиме, к-аз кӯи дилбар ояд».
Гуфтам, ки: «Нӯши лаълат моро ба орзу кушт».
Гуфто: «Ту бандагӣ кун, к-ӯ бандапарвар ояд».
Гуфтам: «Дили раҳимат кай азми сулҳ дорад?»
Гуфто: «Мағӯй бо кас, то вақти он дар-ояд».
Гуфтам: «Замони ишрат дидӣ, ки чун сар омад?»
Гуфто: «Хамӯш, Ҳофиз, к-ин ғусса ҳам сар ояд».

Гуфтам, ки: «Хато кардиву тадбир на ин буд»,
Гуфто: «Чӣ тавон кард, ки тақдир чунин буд».
Гуфтам, ки: «Басе хатти хато бар ту кашиданд»,
Гуфто: «Ҳама он буд, ки бар лавҳи ҷабин буд».

Гуфтам, ки: «Қарини бадат афганд бад-ин рӯз?»
Гуфто, ки: «Маро бахти бади хеш қарин буд».
Гуфтам: «Зи ман, эй моҳ, чаро меҳр буридӣ?»
Гуфто, ки: «Фалак бо мани бадмеҳр ба кин буд».
Гуфтам, ки: «Басе чоми тааб хӯрдӣ аз ин пеш?»
Гуфто, ки: «Шифо дар қадаҳи бозпасин буд».
Гуфтам, ки: «Ту, эй умр, чаро зуд бирафтӣ?»
Гуфто, ки: «Фалонӣ, чӣ кунам? Умр ҳамин буд».
Гуфтам, ки: «На вақти сафарат буд чунин зуд».
Гуфто, ки: «Магар маслиҳати вақт дар ин буд».

Бар сари онам, ки гар зи даст барояд,
Даст ба коре занам, ки ғусса сар ояд
Хилвати дил нест ҷои сӯхбати аздод,
Дев чу берун равад, фаришта дарояд.
Сӯхбати хуқком зулмати шаби ялдост,
Нур зи хуршед ҷӯй, бу, ки барояд.
Бар дари арбоби бемуруввати дунё,
Чанд нишинӣ, ки хоҷа кай бадар ояд?
Тарки гадоӣ мақун, ки ганҷ биёбӣ
Аз назари раҳраве, ки дар гузар ояд.
Солеҳу толеҳ матоъи хеш намуданд,
То кӣ қабул афтаду кӣ дар назар ояд?
Булбули ошиқ, ту умр хоҳ, ки охир
Боғ шавад сабзу шохи гул ба бар ояд
Ғафлати Ҳофиз дар ин сароча аҷаб нест,
Ҳар кӣ ба майхона рафт, беҳабар ояд.

Даст аз талаб надорам, то коми ман барояд,
Ё тан расад ба ҷонон ё ҷон зи тан барояд.
Бикшой турбатамро баъд аз вафоту бингар,
К-аз оташи дарунам дуд аз кафан барояд.
Бинмой рух, ки халқе вола шаванду ҳайрон,
Бикшой лаб, ки фарёд аз марду зан барояд.

Ҷон бар лаб асту ҳасрат дар дил, ки аз лабонаш,
Нагрифта ҳеч коме ҷон аз бадан барояд.
Аз ҳасрати даҳонаш омад ба танг ҷонам,
Худ коми тангдастон, кай з-он даҳан барояд?
Гӯянд зикри хайраш дар хайли ишқбозон,
Ҳар ҷо, ки номи Ҳофиз дар анҷуман барояд.

Чу офтоби май аз машриқи пиёла барояд,
Зи боғи орази соқӣ ҳазор лола барояд.
Насим дар сари гул бишқанад кулолаи сунбул,
Чу аз миёни чаман бўи он кулола барояд.
Ҳикояти шаби ҳичрон на он ҳикояти ҳолест,
Ки шаммае зи баёнаш ба сад рисола барояд.
Зи гарди хони нигуни фалак тамаъ натавон дошт,
Ки бе малолати сад ғусса як навола барояд.
Ба саъйи худ натавон бурд пай ба гавҳари мақсуд,
Хаёл бошад, к-ин кор бе ҳавола барояд.
Гарат чу Нӯҳи набӣ сабр ҳаст дар ғами тӯфон,
Бало бигардаду коми ҳазорсола барояд.
Насими зулфи ту чун бигзарад ба турбати Ҳофиз,
Зи хоки колбудаи сад ҳазор нола барояд.

Зиҳӣ хучаста замоне, ки ёр бозояд,
Ба коми ғамзадагон ғамгусор бозояд,
Ба пеши хайли хаёлаш кашадам аблақи чашм,
Бад-он умед, ки он шаҳсавор бозояд,
Агар на дар хамаи чавғони ӯ равад сари ман,
Зи сар нагӯяму сар худ чӣ кор бозояд.
Муқим бар сари роҳаш нишастаам чун гард
Бад-он ҳавас, ки бад-ин раҳгузор бозояд.
Диле, ки бо сари зулфайни ӯ қароре дод,
Гумон мабар, ки бад-он дил қарор бозояд.
Чӣ ҷаврҳо, ки кашиданд булбулон аз дай
Ба бўи он, ки дигар навбаҳор бозояд.

Зи нақшбанди қазо ҳаст умеди он, Ҳофиз,
Ки ҳамчу сарв ба дастам нигор бозояд.

Агар он тоири қудсӣ зи дарам бозояд,
Умри бигзашта ба пиронасарам бозояд.
Дорам уммед бар ин ашки чу борон, ки дигар
Барқи давлат, ки бирафт аз назарам, бозояд.
Он, ки тоҷи сари ман хоки кафи пояш буд,
Аз Худо металабам, то ба сарам бозояд.
Ҳоҳам андар ақибаш рафт ба ёрони азиз,
Шахсам ар боз наёяд, хабарам бозояд.
Гар нисори қадами ёри гиромӣ накунам,
Гавҳари ҷон ба ҷӣ кори дигарам бозояд?
Кӯси навдавлатӣ аз боми саодат бизанам,
Гар бибинам, ки маҳи навсафарам бозояд.
Монеаш ғулғули чанг асту шакархоби сабӯҳ,
Варна гар бишнавад оҳи сахарам, бозояд.
Орзуманди рухи шоҳи чу моҳам, Ҳофиз,
Ҳиммате, то ба саломат зи дарам бозояд.

Нафас баромаду ком аз ту барнамеояд,
Ғиғон, ки баҳти ман аз хоб дарнамеояд.
Сабо ба чашми ман андохт хоке аз кӯяш,
Ки оби зиндагиям дар назар намеояд.
Қади баланди туро то ба бар намегирам,
Дараҳти кому муродам ба бар намеояд.
Магар ба рӯи дилорои ёри мо вар не,
Ба ҳеҷ ваҷҳи дигар кор барнамеояд.
Муқими зулфи ту шуд дил, ки хуш саводе дид
В-аз он ғариби балокаш хабар намеояд.
Зи шасти сидқ кушодам ҳазор тири дуо,
Вале ҷӣ суд яке коргар намеояд.
Басам ҳикояти дил ҳаст бо насими сахар,
Вале ба баҳти ман имшаб сахар намеояд.

Дар ин хаёл ба сар шуд замони умру ҳанӯз
Балои зулфи сиёҳат, ба сар намеояд.
Зи баски шуд дили Ҳофиз рамида аз ҳама кас,
Кунун зи ҳалқаи зулфат бадар намеояд.

Ҷаҳон бар абруи ид аз ҳилол вусма кашид,
Ҳилоли ид дар абруи ёр бояд дид.
Шикаста гашт чу пушти ҳилол қомати ман,
Камони абруи ёрам чу вусма боз кашид.
Магар насими хатат субҳ дар чаман бигузашт,
Ки гул ба бӯи ту бар тан чу субҳ қома дарид.
Набуд чангу рубобу набиду уд, ки буд
Гили вучуди ман оғуштаи гулобу набид.
Биё, ки бо ту бигӯям ғами малолати дил,
Чаро, ки бе ту надорам маҷоли гуфтушунид.
Баҳои васли ту гар чон бувад, харидорам,
Ки ҷинси хуб мубассир ба ҳар чӣ дид, харид.
Чу моҳи рӯи ту дар шоми зулф медидам,
Шабам ба рӯи ту равшан чу рӯз мегардид.
Ба лаб расид маро қону барнаёмад ком,
Ба сар расид умеду талаб ба сар нарасид.
Зи шавқи рӯи ту Ҳофиз навишт ҳарфе чанд,
Бихон зи назмашу дар гӯш кун чу марворид.

Расид мужда, ки омад баҳору сабза дамид,
Вазифа гар бирасад, масрифаш гул асту набид.
Сафири мурғ баромад бати шароб кучост?
Фигон фитод ба булбул ниқоби гул кӣ кашид?
Зи меваҳои биҳишти чӣ завқ дарёбад
Ҳар он, ки себи занаҳдони шоҳиде нагазид?
Макун зи ғусса шикоят, ки дар тариқи талаб
Ба роҳате нарасид он, ки заҳмате накашид.
Зи рӯи соқии маҳваш гуле бичин имрӯз,
Ки гирди орази бўстон хати бунафша дамид.

Чунон карашмаи соқӣ дилам зи даст бибурд,
Ки бо касе дигарам нест барги гуфтушунид.
Ман ин мураққаи рангин чу гул бихоҳам сӯхт,
Ки пири бодафурӯшаш ба чуръае нахарид.
Баҳор мегузарад, додгустаро, дарёб,
Ки рафт мавсиму Ҳофиз ҳанӯз май начашид.

Абри озорӣ баромад, боди наврӯзӣ вазид,
Ваҷҳи май мехоҳаму мутриб, кӣ мегӯяд расид?
Шоҳидон дар чилваву ман шармсори кисаам,
Бори ишқу муфлисӣ саъб асту мебояд кашид.
Қаҳти ҷуд аст, обрӯи худ намебояд фурӯхт,
Бодаву гул аз баҳои хирқа мебояд харид.
Гӯиё хоҳад кушуд аз давлатам коре, ки дӯш
Ман ҳамекардам дуову субҳи содиқ медамид.
Бо лабеву сад ҳазорон ханда омад гул ба боғ
Аз кариме гӯиё дар гӯшае бӯе шунид.
Домане гар чок шуд дар олами риндӣ, чӣ бок?
Ҷомае дар некномӣ низ мебояд дарид.
Ин латоиф, к-аз лаби лаъли ту ман гуфтам кӣ гуфт?
В-ин татовул, к-аз сари зулфи ту ман дидам, кӣ дид?
Адли султон гар напурсад ҳоли мазлумони ишқ,
Гӯшагиронро аз осоиш тамаъ бояд бурид.
Тири ошиққуш, надонам, бар дили Ҳофиз кӣ зад?
Ин қадар донам, ки аз шеърӣ тараш хун мечакид.

Муоширон, зи ҳарифи шабона ёд оред,
Ҳуқуқи бандагии мухлисона ёд оред.
Ба вақти сархушӣ аз оҳу нолаи ушшоқ,
Ба савту нағмаи чангу чағона ёд оред.
Чу лутфи бода кунад чилва дар рухи соқӣ,
Зи ошиқон ба суруду тарона ёд оред.
Чу дар миёни мурод оваред дасти умед,
Зи аҳди сӯҳбати мо дар миёна ёд оред.

Саманди давлат агарчанд саркашида равад,
Зи ҳамраҳон ба сари тозиёна ёд оред.
Намехӯред замоне ғами вафодорон,
Зи бевафоии даври замона ёд оред.
Ба ваҷҳи марҳамат, эй сокинони садри чалол,
Зи рӯи Ҳофизу ин остона ёд оред.

Биё, ки рояти Мансури подшоҳ расид,
Навиди фатҳу башорат ба меҳру моҳ расид.
Ҷамоли бахт зи рӯи зафар ниқоб андохт,
Камоли адл ба фарёди додхоҳ расид.
Сипеҳр даври хуш акнун кунад, ки моҳ омад,
Ҷаҳон ба коми дил акнун расад, ки шоҳ расид.
Зи қотиони тариқ он замон шаванд эмин
Қавофили дилу дониш, ки марди роҳ расид.
Азизи Миср ба рағми бародарони ғаяур
Зи қаъри чоҳ баромад, ба авҷи моҳ расид.
Кучост сӯфии Дачҷолфеъли мулҳидшакл?
Бигӯ бисӯз, ки Маҳдии динпаноҳ расид.
Сабо, бигӯ ки чиҳо бар сарам дар ин ғами ишқ
Зи оташи дили сӯзону дуди оҳ расид?
Зи шавқи рӯи ту, шоҳо, бад ин асири фироқ
Ҳамон расид, к-аз оташ ба барги коҳ расид.
Марав ба ҳоб, ки Ҳофиз ба боргоҳи қабул
Зи вирди ними шабу дарси субҳгоҳ расид.

Бӯи хуши ту ҳар кӣ зи боди сабо шунид,
Аз ёри ошно сухани ошно шунид.
Эй шоҳи хусн, чашм ба ҳоли гадо фиған,
К-ин гӯш бас ҳикояти шоҳу гадо шунид.
Хуш мекунам ба бодаи мушкин машоми қон,
К-аз далқпӯши савмаа бӯи риё шунид.
Сирри Худо, ки орифи солиқ ба кас нагуфт,
Дар ҳайратам, ки бодафурӯш аз қучо шунид?

Ё раб, кучост маҳрами розе, ки як замон
Дил шарҳи он диҳад, ки чӣ гуфту чиҳо шунид?
Инам сазо набуд дили ҳақгузори ман,
К-аз ғамгусори худ сухани носазо шунид.
Маҳрум агар шудам зи сари кӯи ӯ, чӣ шуд?
Аз гулшани замона кӣ бӯи вафо шунид?
Соқӣ, биё, ки ишқ садо мекунад баланд,
К-он кас, ки гуфт қиссаи мо, ҳам зи мо шунид.
Мо бода зери хирқа на имрӯз мекашем,
Сад бор пири майкада ин мочаро шунид.
Мо май ба бонги чанг на имрӯз мехӯрем,
Бас давр шуд, ки гунбади чарх ин садо шунид.
Панди ҳақим маҳзи савоб асту айни хайр,
Фархунда он касе, ки ба самъи ризо шунид.
Ҳофиз, вазифаи ту дуо гуфтан асту бас,
Дар банди он мабош, ки нашнид ё шунид.

Бӯи мушки Хутан аз боди сабо меояд,
Ин чӣ бодест, к-аз ӯ бӯи шумо меояд?
Медиҳад мужда ба Яъқубн ҳазин аз Юсуф,
Ё навиде зи Сулаймон ба Сабо меояд.
Накҳати мушки Хутан медамад аз чайби насим,
Корвоне магар аз мулки Хито меояд?
Барнадорам дил аз ӯ, то наравад қон зи танам,
Гӯш кун, к-аз суханам бӯи вафо меояд.
Пеши тири ғамаш, эй дил, сипар аз сина масоз,
Дида барбанд, ки пайкон зи ҳаво меояд.
Ишқи қонсӯзи ту пайваста маро мепурсад,
Подшоҳест, ки ёдаш зи гадо меояд.
Баски аз ашки манат пой фурӯ рафта ба гил,
Мардуми чашми маро аз ту ҳаё меояд,
Ҳофиз, аз бода мапарҳез, ки гул боз ба боғ,
Аз паи айш ба сад баргу наво меояд.

Муоширон, гиреҳ аз зулфи ёр боз кунед,
Шабе хуш аст, бад-ин қиссааш дароз кунед.
Хузури хилвати унс асту дӯстон чамъанд,
Ва ин якод бихонеду дар фароз кунед.
Рубобу чанг ба бонги баланд мегӯянд,
Ки гӯши хуш ба пайғоми аҳли роз кунед.
Ба ҷони дӯст, ки ғам пардаи шумо надарад,
Гар эътимод бар алтофи корсоз кунед.
Миёни ошиқу маъшук фарқ бисёр аст,
Чу ёр ноз намояд, шумо ниёз кунед.
Нахуст мавъизаи пири сӯҳбат ин ҳарф аст,
Ки аз мусоҳиби ночинс эҳтироз кунед.
Ҳар он касе, ки дар ин ҳалқа нест зинда ба ишқ.
Бар ӯ, намурда ба фатвои ман намоз кунед.
В-агар талаб кунад инъоме аз шумо Ҳофиз
Ҳаволаташ ба лаби ёри дилнавоз кунед.

Ало, эй тӯтии гӯёи асрор,
Мабодо холият шаккар зи минқор!
Сарат сабзу дилат хуш бод ҷовид,
Ки хуш нақше намудӣ аз хати ёр.
Сухан сарбаста гуфтӣ бо ҳарифон,
Худоро, з-ин муаммо парда бардор!
Ба рӯи мо зан аз соғар гулобе
Ки хоболудаем, эй бахти бедор!
Чӣ раҳ буд ин, ки зад дар парда мутриб,
Ки мерақсанд бо ҳам масту хушёр?
Аз он афюн, ки соқӣ дар май афганд,
Ҳарифонро на сар монду на дастор.
Сикандарро намебахшанд обе,
Ба зӯру зар муяссар нест ин кор.
Биёву ҳоли аҳли дард бишнава,
Ба лафзи андаку маънии бисёр.
Бути чинӣ адуи дину дил ҳаст,
Худовандо, дилу динам ниғаҳ дор!

Ба мастурон мағӯ асрори мастӣ,
Ҳадиси ҷон мағӯ бо нақши девор!
Ба юмни давлати Мансуршоҳӣ —
Алам шуд Ҳофиз андар назми ашъор.
Худовандӣ ба ҷои бандагон кард,
Худовандо, аз офоташ ниғаҳ дор.

Ид асту охири гулу ёрон дар интизор,
Соқӣ, ба рӯи шоҳ бибин моҳу май биёр!
Дил баргирифта будам аз айёми гул, вале
Коре бикард ҳиммати покони рӯзгор.
Дил дар ҷаҳон мабанду ба мастӣ суол кун
Аз файзи ҷому қиссаи Ҷамшеди комгор.
Ҷуз нақди ҷон ба даст надорам, шароб ку,
К-он низ бар карашмаи соқӣ кунам нисор?
Хуш давлатест хурраму хуш хусрави карим,
Ё раб, зи захми чашми замонаш нигоҳ дор.
Май хӯр ба шеъри банда, ки зебе дигар диҳад,
Ҷоми мурассаи ту бад-ин дурри шоҳвор.
Гар фавт шуд саҳур, чӣ нуқсон? Сабух ҳаст,
Аз май шаванд рӯзакушо толибони ёр.
З-он ҷо, ки пардапӯшии афви карими туст,
Бар қалби мо бибахш, ки нақдест камиёр.
Тарсам, ки рӯзи ҳашр инон бар инон равад
Тасбеҳи шайху хирқаи ринди шаробхор.
Ҳофиз, чу рафт рӯзаву гул низ меравад,
Ночор бода нӯш, ки аз даст рафт кор.

Сабо, зи манзили ҷонон гузар дарег мадор
В-аз ӯ ба ошиқи бедил хабар дарег мадор.
Ба шукри он, ки шукуфтӣ ба коми бахт, эй гул,
Насими васл зи мурғи саҳар дарег мадор.
Ҳарифи ишқи ту будам, чу моҳи нав будӣ,
Кунун, ки моҳи тамомӣ, назар дарег мадор.

Ҷаҳону хар чӣ дар ӯ ҳаст, саҳлу мухтасар аст,
Зи аҳли маърифат ин мухтасар дарег мадор.
Кунун, ки чашмаи қанд аст лаъли нӯшинат,
Сухан бигӯву зи тӯти шакар дарег мадор.
Макорими ту ба офоқ мебарад шоир,
Аз ӯ вазифаву зоди сафар дарег мадор.
Ҷу зикри хайр талаб мекуни, сухан ин аст,
Ки дар баҳои сухан симу зар дарег мадор.
Ғубори ғам биравад, ҳол хуш шавад, Ҷофиз
Ту оби дида аз ин раҳгузар дарег мадор.

Эй сабо, накҳате аз кӯи фалонӣ ба ман ор,
Зору бемори ғамам, роҳати ҷоне ба ман ор!
Қалби беҳосили моро бизан иксири мурод,
Яъне аз хоки дари дӯст нишоне ба ман ор!
Дар камингоҳи назар бо дили хешам чанг аст,
3-абруи ғамзаи ӯ тире камоне ба ман ор!
Дар ғарибиву фиरोқу ғами дил пир шудам
Соғари май зи кафи тозаҷавоне ба ман ор!
Мункиронро ҳам аз ин май ду-се соғар бичашон,
Вагар эшон наситонанд, равоне ба ман ор!
Соқиё, ишрати имрӯз ба фардо мафиган,
Ё зи девони қазо хатти амонӣ ба ман ор!
Дилам аз даст бишуд дӯш, ки Ҷофиз меғуфт,
К: — Эй сабо, накҳате аз кӯи фалонӣ ба ман ор!

Эй сабо, накҳате аз хоки дари ёр биёр,
Бибар андӯҳи дилу муждаи дилдор биёр!
Нуктаи рӯҳфазо аз даҳани дӯст бигӯ,
Номаи хушхабар аз олами асрор биёр!
То муаттар кунам аз лутфи насими ту машом,
Шаммае аз нафаҳоти нафаси ёр биёр!
Ба вафои ту, ки хоки раҳи он ёри азиз
Бе ғуборе, ки падид ояд аз ағёр, биёр!

Гарде аз раҳгузари дӯст ба кӯрии рақиб
Баҳри осоиши ин дидаи хунбор биёр!
Хомиву содадилӣ шеваи ҷонбозон нест,
Хабаре аз бари он дилбари айёр биёр!
Шукри онро, ки ту дар ишратӣ, эй мурғи чаман,
Ба асирони қафас муждаи гулзор биёр!
Коми ҷон талх шуд аз сабр, ки қардам бе дӯст,
Ишвае з-он лаби ширини шакарбор биёр!
Рӯзгорест, ки дил чехраи мақсуд надид,
Соқиё, он қадаҳи оинакирдор биёр!
Далқи Ҳофиз ба чӣ арзад? Ба маяш рангин кун,
В-он гаҳаш масту хароб аз сари бозор биёр!

Рӯй бинмову вучуди худам аз ёд бибар,
Хирмани сӯхтагонро ҳама, гӯ, бод бибар!
Мо чу додем дилу дида ба тӯфони бало,
Гӯ, биё сели ғаму хона зи бунёд бибар.
Зулфи чун анбари хомаш кӣ бибӯяд, ҳайҳот,
Эй дили хомтамаъ, ин сухан аз ёд бибар.
Сина, гӯ, шӯълаи оташкадаи Форс бикуш,
Дида, гӯ, оби рухи Даҷлаи Бағдод бибар!
Давлати пири муғон бод, ки боқӣ саҳл аст,
Дигаре, гӯ, бираву номи ман аз ёд бибар!
Саъй нокарда дар ин роҳ бо ҷое нарасӣ,
Музд агар металабӣ, тоати устод бибар!
Рӯзи маргам нафасе ваъдаи дидор бидеҳ
В-он гаҳам то ба лаҳад фориғу озод бибар!
Дӯш мегуфт: «Ба мижғони дарозат бикушам»,
Ё раб, аз хотираш андешаи бедод бибар.
Ҳофиз андеша кун аз нозукии хогири ёр,
Бирав аз даргаҳаш, ин нолаву фарёд бибар!

Шаби васл асту тай шуд номаи ҳаҷр,
Саломун фия ҳатто матлаъ-ул фаҷр.

Дило, дар ошиқӣ собитқадам бош,
Ки дар ин раҳ набошад кори бе аҷр.
Ман аз риндӣ нахоҳам кард тавба,
Валав озитанӣ билҳачр валҳачр,
Баро, эй субҳи равшандил, Худоро,
Ки бас торик мебинам шаби ҳаҷр.
Дилам рафту надидам рӯи дилдор,
Фиғон аз ин татовул, оҳ аз ин заҷр.
Вафо хоҳӣ, ҷафокаш бош, Ҳофиз
Ҷаиннал рабҳа вал ҳисрона филтаҷр.

Гар бувад умр, ба майхона расам бори дигар,
Ба ҷуз аз хидмати риндон накунам кори дигар.
Хуррам он рӯз, ки бо дидаи гирён биравам.
То занам об дари майкада як бори дигар,
Маърифат нест дар ин қавм, Худоро, сабабе,
То барам гавҳари худро ба харидори дигар.
Ёр агар рафту ҳақи сӯхбати дерин нашинохт,
Ҳошалилаҳ, ки равам ман зи паи ёри дигар!
Гар мусоид шавадам доираи чархи кабуд,
Ҳам ба даст оварамаш боз ба паргори дигар.
Офият металабад хотирам, ар бигзорад
Ғамзаи шӯхашу он турраи таррои дигар.
Рози сарбастаи мо бин, ки ба дастон гуфтанд
Ҳар замон бо дафу най бар сари бозори дигар.
Ҳар дам аз дард бинолам, ки фалак ҳар соат.
Кунадам қасди дили реш ба озори дигар,
Бозгӯям: на дар ин воқиа Ҳофиз танҳост,
Ғарқа гаштанд дар ин бодия бисёри дигар.

Эй хуррам аз фурӯғи рухат лолазори умр,
Бозо, ки рехт бе гули рӯят баҳори умр.
Аз дида гар сиришк чу борон равад, равост,
К-андар ғамат чу барқ бишуд рӯзгори умр.

Ин як-ду дам, ки мӯҳлати дидор мумкин аст,
Дарёб кори мо ки на пайдост кори умр.
То кай маи сабӯху шакархоби бомдод?
Хушёр гард, ҳон, ки гузашт ихтиёри умр.
Дӣ дар гузор буду назар сӯи мо накард,
Бечора дил, ки ҳеч надид аз гузори умр.
Андеша аз муҳити фано нест ҳар киро
Бар нуқтаи даҳони ту бошад мадори умр.
Дар ҳар тараф зи хайли ҳаводис камингаҳест,
3-он рӯ инон гусиста давонад савори умр.
Бе умр зиндаам ману 3-ин бас аҷаб мадор,
Рӯзи фиروقро кӣ ниҳад дар шумори умр?
Ҳофиз, суҳан бигӯй, ки бар сафҳаи ҷаҳон.
Ин нақш монад аз қаламат ёдгори умр.

Юсуфи гумгашта боз ояд ба Канъон, ғам махӯр
Кулбаи эҳзон шавад рӯзе гулистон, ғам махӯр!
Эй дили ғамдида ҳолат беҳ шавад, дил бад макун,
В-ин сари шӯрида бозояд ба сомон, ғам махӯр!
Гар баҳори умр бошад, боз бар тахти чаман
Чатри гул дар сар кашӣ, эй мурғи хушхон, ғам махӯр
Даври гардун гар ду рӯзе бар муроди мо нарафт,
Доим яксон намонад ҳоли даврон, ғам махӯр!
Ҳон машав навмед, чун воқиф най аз сирри ғайб,
Бошад андар парда бозиҳои пинҳон, ғам махӯр!
Эй дил, ар сели фано бунёди ҳастӣ барканад,
Чун туро Нӯҳ аст киштибон, зи тӯфон, ғам махӯр.
Дар биёбон гар ба шавқи Каъба хоҳӣ зад қадам,
Сарзанишҳо гар кунад хори муғелон, ғам махӯр!
Гарчи манзил бас хатарнок асту мақсад бас баид,
Ҳеч роҳе нест, к-онро нест поён, ғам махӯр!
Ҳоли мо дар фурқати чонону иброми рақиб,
Чумла медонад Худои ҳолгардон, ғам махӯр!
Ҳофизо, дар кунҷи фақру хилвати шабҳои тор,
То бувад вирдат дуову дарс Қуръон, ғам махӯр!

Насиҳате кунамат, бишнаву баҳона магир,
Ҳар он чӣ носеҳи мушфиқ бигӯядат, бипазир,
Зи васли рӯи ҷавонон таматтуе бардор,
Ки дар камингаҳи умр аст макри олами пир.
Наими ҳар ду ҷаҳон пеши ошиқон ба ҷаве
Ки ин матои қалил асту он атои касир.
Муошире хушу рӯде ба соз мехоҳам,
Ки дарди хеш бигӯям ба нолаи баму зер.
Бар он сарам, ки нанӯшам маю гунаҳ накунам,
Агар мувофиқи тадбири ман шавад тақдир.
Чу қисмати азали бе ҳузури мо карданд,
Гар андаке на ба вақфи ризост, хурда магир.
Чу лола дар қадаҳам рез, соқиё, маю мушк,
Ки нақши холи нигорам намеравад зи замир,
Биёр соғари дурри хушоб, эй соқӣ,
Ҳасуд гӯ: карами осафӣ бибину бимир!
Ба азми тавба ниҳодам қадаҳ зи каф сад бор,
Вале карашмаи соқӣ намекунад тақсир.
Маи дусолаву маҳбуби чордаҳсола,
Ҳамин бас аст маро сӯҳбати сағиру кабир.
Дили рамидаи моро кӣ пеш мегирад?
Хабар дихед ба Мачнуни хаста аз занчир.
Ҳадиси тавба дар ин базмгаҳ магӯ, Ҳофиз,
Ки соқиёни камонабрӯят зананд ба тир.

Рӯй бинмову маро гӯ, ки дил аз ҷон баргир,
Пеши шамъ оташи парвона ба ҷон, гӯ, даргир!
Дар лаби ташнаи ман бину мадор об дареғ!
Бар сари куштаи хеш ову зи хокаш баргир.
Тарки дарвеш магир, ар набувад симу зараш,
Дар ғамат сим шумур ашқу рухащро зар гир!
Чанг бинвозу бисоз, ар набувад уд, чӣ бок?
Оташам ишқу дилам уду танам маҷмар гир!

Дар самоъ ову зи сар хирқа барандозу бирақс,
В-арна бо гӯша раву хирқаи мо дар сар гир!
Суф баркаш зи сару бодаи софӣ даркаш,
Сим дарбозу ба зар симбаре дар бар гир!
Дӯст, гӯ, ёр шаву ҳар ду ҷаҳон душман бош!
Бахт, гӯ, пушт макун, рӯи замин лашкар гир!
Майли рафтан макун, эй дӯст, даме бо мо бош,
Бар лаби ҷӯй тараб ҷӯву ба каф соғар гир.
Рафта гир аз бараму з-оташу оби дилу чашм
Гунаам зарду лабам хушку канорам тар гир!
Ҳофиз, ороста кун базму бигӯ воизро,
Ки бибин маҷлисаму тарки сари минбар гир!

Ҳазор шукр, ки дидам ба коми хештан боз,
Зи рӯи сидқу сафо гашта бо дилам дамсоз.
Равандағони тариқат раҳи бало сипаранд,
Рафиқи ишқ чӣ ғам дорад аз нишебу фароз?
Ғами ҳабиб ниҳон беҳ, зи гуфтугӯи рақиб,
Ки нест синаи арбоби кина маҳрами роз.
Агарчи ҳусни ту аз ишқи ғайр мустағнист,
Ман он наям, ки аз ин ишқбозӣ оям боз.
Чӣ гӯямат, ки зи сӯзи дарун чӣ мебинам,
Зи ашк пурс ҳикоят, ки ман наям ғаммоз.
Чӣ фитна буд, ки машшотаи қазо ангехт,
Ки кард наргиси масташ сияҳ ба сурмаи ноз?
Бад-ин сипос, ки маҷлис мунаввар, аст ба дӯст,
Гарат чу шамъ ҷафое расад, бисӯзу бисоз!
Ғараз карашмаи ҳусн аст варна ҳоҷат нест
Ҷамоли давлати Маҳмудро ба зулфи Аёз.
Ғазалсароии Ноҳид сарфае набарад,
Дар он мақом, ки Ҳофиз бароварад овоз.

Манам, ки дида ба дидори дӯст кардам боз,
Чн шукр гӯямат эй корсози банданавоз?

Ниёзманди бало, гӯ, рух аз ғубор машӯй,
Ки кимиёи мурод аст хоки кӯи ниёз.
Зи мушкилоти тариқат инон матоб, эй дил,
Ки марди роҳ наяндешад аз нишебу фароз.
Таҳорат ар на ба хуни чигар кунад ошиқ,
Ба қавли муфтии ишқаш дуруст нест намоз.
Дар ин мақоми маҷозӣ ба ҷуз пиёла магир,
Дар ин сарочаи бозича ғайри ишқ мабоз.
Ба ними бӯса дуо бихар зи аҳли диле,
Ки қайди душманат аз ҷону ҷисм дорад боз.
Фиганд замзамаи ишқ дар Ҳичозу Ироқ
Навои бонги ғазалҳои Ҳофиз аз Шероз.

Эй сарви нози ҳусн, ки хуш меравӣ ба ноз,
Ушшоқро ба нози ту ҳар лаҳза сад ниёз.
Фархунда бод талъати хубат, ки дар азал,
Бубридаанд бар қади сарват қабои ноз!
Онро ки бӯи анбари зулфи ту орзуст,
Чун уд, гӯ, бар оташи савдо бисӯзу соз.
Парвонаро зи шамъ бувад сӯзи дил, вале
Бе шамъи орази ту диламро бувад гудоз.
Сӯфӣ, ки бе ту тавба зи май карда буд дӯш,
Бишкаст аҳд, чун дари майхона дид боз.
Аз таънаи рақиб нагардад иёри ман,
Чун зар агар баранд маро дар даҳони гоз.
Дил, к-аз тавофи Қаббаи кӯят вуқуф ёфт,
Аз шавқи он ҳарим надорад сари Ҳичоз.
Чун бода боз бар сари хум рафт кафзанон,
Ҳофиз, ки дӯш аз лаби соқӣ шунид роз.

Даро, ки дар дили хаста тавон дарояд боз,
Биё, ки дар тани мурда равон дарояд боз.
Биё, ки фурқати ту чашми ман чунон дарбаст,
Ки фатҳи боби висолат магар кушояд боз.

Ғаме, ки чун сипаҳи Занг мулки дил бигирифт,
Зи хайли шодии Руми рухат зудояд боз.
Ба пеши оинаи дил ҳар он чӣ медорам,
Ба ҷуз хаёли ҷамолат наменамояд боз.
Бад-он масал, ки шаб обастан аст, рӯз аз ту,
Ситора мешумарам, то ки шаб чӣ зояд боз?
Биё, ки булбули матбуи хотири Ҳофиз,
Ба бӯи гулбуни васли ту месарояд боз!

Ҳоли хуниңдилон кӣ гӯяд боз,
В-аз фалак хуни Ҷам кӣ чӯяд боз?
Шармаш аз чашми майпарастон бод,
Наргиси маст агар бирӯяд боз.
Ҷуз фалотуни хумнишини шароб,
Сирри ҳикмат ба мо кӣ гӯяд боз?
Ҳар кӣ чун лола косагардон шуд,
З-ин ҷафо рух ба хун бишӯяд боз.
Накушояд дилам чу ғунча агар,
Соғаре аз лабаш набӯяд боз.
Баски дар парда чанг гуфт сухан.
Бибураш мӯй, то намӯяд боз.
Гирди байтулҳароми хум Ҳофиз,
Гар намирад, ба сар бипӯяд боз.

Хуш он шабе, ки дарой ба сад карашмаву ноз,
Кунӣ ту ноз ба шӯхиву ман кашам ба ниёз,
Чу ғунча сирри дарунаш кучо ниҳон монад
Дили маро, ки насими сабост маҳрами роз.
Чӣ ҳалқаҳо, ки задам бар дари дил аз сари сӯз,
Ба бӯи субҳи висоли ту дар шабони дароз.
На ин замон мани шӯридадил ниҳодам рӯй,
Бар остони ту, к-андар азал ба сӯзу ниёз.
Дило, манол зи шоме, ки субҳ дар паи ўст,
Кн нешу нӯш ба ҳам бошаду нишебу фароз.

Ба як-ду қатра, ки исор кардӣ, эй хоҷа,
Басо, ки бар рухи давлат кунӣ карашмаву ноз,
Губори хотири мо чашми хасм кӯр кунад,
Ту рух ба хок бинех, Ҳофизо, бисӯзу бисоз!

Биёву киштии мо дар шати шароб андоз,
Хурӯшу валвала дар қони шайху шоб андоз!
Маро ба киштии бода дарафган, эй соқӣ,
Ки гуфтаанд: «накӯй куну дар об андоз»!
Зи кӯи майкада баргаштаам зи рохи хато,
Маро дигар зи карам дар раҳи савоб андоз!
Биёр з-он маи гулранги мушкбӯ ҷоме,
Шарори рашку ҳасад дар дили гулоб андоз.
Агарчи масту харобам, ту низ лутфе кун,
Назар бар ин дили саргаштаи хароб андоз!
Ба ними шаб агарат офтоб мебояд,
Зи рӯи духтари гулчеҳри раз ниқоб андоз!
Маҳил, ки рӯзи вафотам ба хок биспоранд,
Маро ба майкада бар, дар хуми шароб андоз!
Зи ҷаври чарх чу Ҳофиз, ба қон расид дилат,
Ба сӯи деви миҳан новаки шаҳоб андоз!

Хезу дар косаи зар оби тарабнок андоз
Пештар з-он, ки шавад косаи сар хокандоз.
Оқибат манзили мо водии хомӯшон аст,
Ҳолиё ғулғула дар гунбади афлок андоз!
Чашми олуданазар аз рухи қонон дур аст,
Бар рухи ӯ назар аз оинаи пок андоз!
Ба сари сабзи ту, эй сарв, ки чун хок шавам,
Ноз аз сар биниҳу соя бар он хок андоз!
Дили моро, ки зи мори сари зулфи ту бихаст,
Аз лаби худ ба шифохонаи тарёк андоз!
Мулки ин мазраа донӣ, ки суботе надихад,
Оташе аз ҷигари ҷом дар амлок андоз!

Ғул дар ашк задам, к-аҳли тариқат ғӯянд,
Пок шав аввалу пас дида бар он пок андоз!
Ё раб, он зоҳиди худбин, ки ба чуз айб надид,
Дуди оҳеш дар оинаи идрок андоз!
Чун гул аз накҳати ӯ чома қабо кун, Ҳофиз
В-он қабо дар раҳи он қомати чолок андоз!

Барнаёмад аз таманнои лабат комам ҳанӯз,
Бар умеди чоми лаълат дурдошомам ҳанӯз.
Рӯзи аввал рафт динам дар сари зулфайни ту,
То чӣ хоҳад шуд дар ин савдо саранҷомам ҳанӯз.
Соқие, як чуръае з-он оби оташгун, ки ман,
Дар миёни пухтағони ишқи ӯ хомам ҳанӯз.
Аз хато гуфтам шабе зулфи туро мушки Хутан,
Мезанад ҳар лаҳза теғи мӯ бар андомам ҳанӯз.
Партави рӯи ту то дар хилватам дид офтоб,
Медавад чун соя ҳар дам бар дару бомам ҳанӯз.
Номи ман рафтаст рӯзе бар лаби чонон ба сахв,
Аҳли дилро бӯи чонон меояд аз номам ҳанӯз.
Дар азал додаст моро соқии лаъли лабат,
Чуръае чома, ки ман мадҳуши он чомам ҳанӯз.
Эй, ки гуфтӣ чонон бидех, то бошадат ороми чонон,
Чонон ба ғамҳоят супурдам, нест оромам ҳанӯз.
Дар қалам овард Ҳофиз қиссаи лаъли лабат,
Оби ҳайвон меравад ҳар дам зи ақломам ҳанӯз.

Дилам рамидаи лӯливашест шӯрангез,
Дурӯғваъдаву қаттолвазъу рангомез.
Фидои пирохани чоки моҳрӯён бод
Ҳазор чомаи тақвову хирқаи парҳез
Хаёли холи ту бо худ ба хок хоҳам бурд,
Ки то зи холи ту хокам шавад абиромез.
Фаришта ишқ надонад, ки чист, эй соқӣ,
Бихоҳ чома гулобе ба хоки одам рез!

Пиёла бар кафанам банд, то саҳаргаҳи ҳашр
Ба май зи дил бибарам ҳавли рӯзи растохез.
Фақиру хаста ба даргоҳат омадам, раҳме,
Ки чуз вилои туам нест ҳеч дастовез.
Биё, ки хотифи майхона дӯш бо ман гуфт,
Ки дар мақоми ризо бошу аз қазо магурез!
Миёни ошику маъшуқ ҳеч ҳоил нест,
Ту худ ҳичоби худӣ, Ҳофиз, аз миён бархез.

Сабо ба мақдами гул роҳи рӯҳ бахшад боз,
Кучост булбули хушгӯй, гӯ, барор овоз!
Дило зи ҳаҷр макун нола з-он, ки дар олам
Ғам асту шодиву хору гулу нишебу фароз.
Танам зи ҳаҷри ту чашм аз ҷаҳон фуру медӯхт,
Умеди давлати васли ту дод ҷонам боз.
Ба ҳеч дар наравам баъд аз ин зи ҳазрати дӯст,
Чу Қазба ёфтам, оям зи бутпарастӣ боз.
Маро чӣ фикр зи ҷаври туву ҷафои рақиб,
Асири ишқ надорад ғам аз балои дароз.
Шабе чунин ба саҳаргаҳ зи бахт хостаам,
Ки бо ту шарҳи саранҷоми худ кунам оғоз.
Ғубори хотири мо чашми хасм кӯр кунад,
Ту рух ба хок неҳ, эй Ҳофизу бисӯзу бисоз.

Эй сабо, гар бигзарӣ бар соҳили руди Арас,
Бӯса зан бар хоки он водиву мушкин кун нафас.
Манзили Салмо, ки бодаш ҳар дам аз мо сад салом,
Пурсадои сорбонон биниву бонги ҷарас.
Маҳмили ҷонон бибӯс, он гаҳ ба зорӣ арза дор,
К-аз фироқат сӯхтам, эй меҳрубон, фарёд рас!
Ман, ки қавли носеҳонро хондамӣ қавли рубоб,
Гушмоле дидам аз ҳичрон, ки инам панд бас.
Ишрати шабгир кун, май нӯш, к-андар роҳи ишқ
Шабравонро ошноихост бо мири асас.

Ишқбозӣ кори бозӣ нест, эй дил, сар бисоз,
3-он, ки гӯи ишқ натвон зад ба чавғони ҳавас.
Дил ба рағбат месупорад ҷон ба чашми масти ёр,
Гарчи хушёрон надоранд ихтиёри худ ба кас.
Тӯтиён дар шаккаристон комронӣ мекунанд,
В-аз таҳассур даст бар сар мезанад мискин магас.
Номи Ҳофиз гар барояд бар забони килки дӯст,
Аз ҷаноби хазрати шоҳам бас аст ин мултамас.

Гулузоре зи гулистони ҷаҳон моро бас,
3-ин чаман сояи он сарви равон моро бас.
Ману ҳамсӯҳбати аҳли риё? Дурам бод!
Аз гаронони ҷаҳон ратли гарон моро бас!
Касри фирдавс ба подоши амал мебахшанд,
Мо, ки риндему гадо, дайри муғон моро бас.
Бинишин бар лаби ҷӯву гузари умр бибин,
К-ин ишорат зи ҷаҳони гузарон моро бас.
Нақди бозори ҷаҳон бингару озори ҷаҳон,
Гар шуморо на бас ин суду зиён, моро бас.
Ёр бо мост, чӣ ҳоҷат, ки зиёдат талабем?
Давлати сӯҳбати он муниси ҷон моро бас!
Аз дари хеш, худоро, ба бихиштам мафирист,
Ки сари кӯи ту аз кавну макон моро бас.
Ҳофиз, аз машраби қисмат гила ноинсофист,
Табъи чун обу ғазалҳои равон моро бас!

Дило, рафиқи сафар бахти некхоҳат бас,
Насими равзаи Шероз пайки роҳат бас.
Дигар зи манзили ҷонон сафар макун, дарвеш,
Ки сайри маънавиву кунҷи хонақоҳат бас.
В-агар камин бикӯшояд ғаме зи гӯшаи дил,
Ҳарими дарғаҳи пири муғон паноҳат бас.
Ба садри мастаба биншину соғари май нӯш,
Ки ин қадар зи ҷаҳон касби молу ҷоҳат бас.

Зиёдатӣ маталаб, кор бар худ осон кун,
Суроҳии маи лаълу бути чу моҳат бас.
Фалак ба мардуми нодон диҳад зимомии мурод,
Ту аҳли фазливу дониш, ҳамин гуноҳат бас.
Ҳавои маскани маълуфу аҳди ёри қадим,
Зи роҳравони сафаркарда узрхоҳат бас.
Ба миннати дигарон хӯ мақун, ки дар ду ҷаҳон
Ризои эзиду инъоми подшоҳат бас.
Ба ҳеҷ вирди дигар нест ҳоҷат, эй Ҳофиз,
Дуои ними шабу дарси субҳгоҳат бас.

Дарди ишқе кашидаам, ки мапурс,
Заҳри ҳаҷре чашидаам, ки мапурс.
Гаштаам дар ҷаҳону охири кор
Дилбаре баргузидаам, ки мапурс.
Он чунон дар ҳавои хоки дараш
Меравад оби дидаам, ки мапурс.
Ман ба гӯши худ аз даҳонаш дӯш
Суханоне шунидаам, ки мапурс.
Сӯи ман лаб чӣ мегазӣ, ки магӯй?
Лаби лаъле газидаам, ки мапурс!
Бе ту дар кулбаи гадоии хеш
Ранҷхое кашидаам, ки мапурс.
Ҳамчу Ҳофиз ғариб дар раҳи ишқ,
Ба мақоме расидаам, ки мапурс!

Дорам аз зулфи сиёҳаш гила чандон, ки мапурс.
Ки чунон з-ӯ шудаам бе сару сомон, ки мапурс.
Кас ба уммеди вафо тарки дилу дин мақунод,
Ки чунонам ман аз ин карда пушаймон, ки мапурс!
Ба яке чуръа, ки озори касаш дар пай нест,
Заҳмате мекашам аз мардуми нодон, ки мапурс.
Зоҳид, аз мо ба саломат бигузар к-ин маи лаъл,
Дилу дин мебарад аз даст бад-он сон, ки мапурс.

Гуфтугӯҳост дар ин роҳ ки ҷон бигдозад,
Ҳар касе арбадае ин, ки мабин, он, ки мапурс.
Порсоиву саломат ҳавасам буд, вале
Шевае мекунад он наргиси фатгон, ки мапурс.
Гуфтам: «Аз гӯи фалак сурати ҳолаш пурсам»
Гуфт: «Он мекашам андар хамаи ҷавгон, ки мапурс!»
Гуфтамаш: «Зулф ба хуни кӣ шикастӣ?» Гуфто:
«Ҳофиз, ин қисса дароз аст, ба Қуръон, ки мапурс!»

Бозову дили танги маро мӯниси ҷон бош
В-ин сӯхтаро маҳрамаи асрори ниҳон бош!
З-он бода, ки дар майқадаи ишқ фурушанд,
Моро ду-се соғар бидеху гӯ: рамазон бош!
Дар хирқа чу оташ задӣ, эй орифи солиқ,
Ҷаҳде куну сарҳалқаи риндони ҷаҳон бош!
Дилдор, ки гуфто: ба туам дил нигарон аст.
Гӯ, мерасам инак ба саломат, нигарон бош!
Хун шуд дилам аз ҳасрати он лаъли равонбахш,
Эй дурчи муҳаббат, ба ҳамон мӯҳру нишон бош!
То дар дилаш аз ғусса ғуборе нанишинад,
Эй сели сиришқ, аз ақибии нома равон бош!
Ҳофиз, ки ҳавас мекунадаш ҷоми ҷаҳонбин,
Гӯ: дар назари Осафи Ҷамшед макон бош!

Агар рафиқи шафиқӣ, дурустпаймон бош!
Ҳарифи хонаву гармобаву гулистон бош!
Шиканҷи зулфи парешон ба дасти бод мадеҳ,
Магӯ, ки хотири ушшоқ, гӯ, парешон бош!
Гарат ҳавост, ки бо Хизр ҳамнишин бошӣ,
Ниҳон зи чашми Сикандар чу оби ҳайвон бош!
Румузи ишқнавозӣ на кори ҳар мурғест,
Биёву навгули ин булбули ғазалхон бош!
Тариқи хидмату оини бандагӣ кардан,
Худойро, ки раҳо кун ба мову султон бош!

Дигар ба сайди ҳарам теғ бармакаш зинҳор,
В-аз он чӣ бо дили мо кардай, пушаймон бош!
Ту шамъи анҷуманӣ, якзабону якдил шав,
Хаёлу кӯшиши парвона бину хандон бош!
Камоли дилбариву хусн дар назарбозист,
Ба шеваи назар аз нозирони даврон бош!
Хамӯш, Ҳофизу аз ҷаври ёр нола макун,
Туро кӣ гуфт, ки дар рӯи хуб ҳайрон бош?

Эй дил, ғуломи шоҳи ҷаҳон бошу шоҳ бош,
Пайваста дар ҳимояти лутфи илоҳ бош!
Аз хоричӣ ҳазор ба як ҷав намехаранд,
Гӯ кӯҳ то ба кӯҳи мунофиқ сипоҳ бош!
Чун Аҳмадам шафеъ бувад рӯзи растахез,
Гӯ, ин тани балокаши ман пургуноҳ бош!
Онро, ки дӯстии Алӣ нест, кофир аст,
Гӯ, зоҳиди замонаву гӯ, шайхи роҳ бош!
Имрӯз зиндаам ба валои ту, ё Алӣ,
Фардо ба рӯҳи поки имомон гувоҳ бош!
Қабри имоми ҳаштуми султони дин Ризо,
Аз ҷон бибӯсу бар дари он боргоҳ бош!
Дастат намерасад, ки бичинӣ гуле зи шох,
Боре ба пой гулбуни эшон гиёҳ бош!
Марди худошинос ки тақво талаб кунад,
Хоҳӣ сапедҷомаву хоҳӣ сиёҳ бош!
Ҳофиз, тариқи бандагии шоҳ пеша кун,
В-он гоҳ дар тариқ чу мардони роҳ бош!

Ба даври лола қадаҳ гиру бериё мебош!
Ба бӯи гул нафасе ҳамдами сабо мебош!
Нагӯямат, ки ҳамасола майпарастӣ кун,
Се моҳ май хӯру нӯҳ моҳ порсо мебош!
Чу пири солики ишқат ба май ҳавола кунад,
Бинӯшу мунтазири раҳмати худо мебош!

Гарат ҳавост, ки чун Ҷам ба сирри ғайб расӣ,
Биёву ҳамдами чоми ҷаҳоннамо мебош!
Чу ғунча гарчи фурӯбастагист кори ҷаҳон,
Ту ҳамчу боди баҳорӣ гиреҳкушо мебош!
Вафо маҷӯй зи кас, в-ар сухан намешунавӣ,
Ба ҳарза толиби симурғу кимиё мебош!
Муриди тоати бегонагон машав, Ҳофиз,
Вале муошири риндони порсо мабош!

Бас харобам зи ғами ёри хароботии хеш,
Мезанад ғамзаи ӯ новаки ғам бар дили реш.
Ба ту пайвастаму аз ғайри ту дил бибридам,
Ошнои ту надорад сари бегонаву хеш.
Ба иноят назаре кун, ки мани дилшударо
Наравад бе мадади лутфи ту коре аз пеш.
Охир, эй подшаҳи мулки вачоҳат, чӣ шавад,
Гар лаби лаъли ту резад намаке бар дили реш.
Хирмани сабри мани сӯхтадил дода ба бод,
Чашми масти ту, ки бикшод камин аз пасу пеш.
Гар чалипои сари зулф зи ҳам бикшой.
Бас мусулмон, ки шавад куштаи он кофаркеш.
Паси зону манишину ғами беҳуда махӯр,
Ки зи ғам хӯрдани ту ризқ нагардад каму беш.
Чунки ин кӯшиши бефоида суде надихад,
Пас, маёзор дили худ зи ғам, эй дурандеш,
Пурсиши Ҳофизи дилсӯхта кун, баҳри худо,
Нест аз шоҳ аҷаб, гар бинавозад дарвеш.

Суфӣ, гуле бичину мураққаъ ба хор бахш
В-ин зӯҳди хушкро ба маи хушгубор бахш!
Томоту шатҳ дар раҳи оҳанги чанг неҳ,
Тасбеҳу тайласон ба маю майгусор бахш!
Зӯҳди гарон, ки шоҳиду соқӣ намехаранд,
Дар ҳалқаи чаман ба насими баҳор бахш!

Роҳам шароби лаъл зад, эй мири ошиқон,
Хуни маро ба чоҳи занаҳдони ёр бахш!
Ё раб, ба вақти гул гунаҳи банда афв кун
В-ин моҷаро ба сарви лаби чӯйбор бахш!
Эй он, ки раҳ ба машраби мақсуд бурдай,
З-ин баҳр қатрае ба мани хоксор бахш!
Шукронаро, ки чашми ту рӯи бутон надид,
Моро ба авфу лутфи худовандгор бахш!
Соқӣ, чу шоҳ нӯш кунад бодаи сабӯҳ,
Гӯ: қоми зар ба Ҳофизи шабзиндадор бахш!

Боғбон гар панҷ рӯзе сӯхбати гул боядаш,
Бар ҷафои хори ҳичрон сабри булбул боядаш.
Эй дил андар банди зулфаш аз парешонӣ манол,
Мурғи зирак чун ба дом афтад, таҳаммул боядаш.
Ринди оламсӯзро бо маслиҳатбинӣ чӣ кор?
Кори мулк аст он, ки тадбиру тааммул боядаш,
Тақя бар тақвину дониш дар тариқат кофирист,
Роҳрав гар сад ҳунар дорад, таваққул боядаш.
Бо чунин зулфу руҳаш бодо назарбозӣ ҳаром,
Ҳар кӣ рӯи ёсамину ҷаъди сунбул боядаш.
Нозҳо з-он нарғиси мастонааш бояд кашид,
Ин дили шӯрида то он ҷаъди кокул боядаш.
Соқие, дар гардиши соғар тааллул то ба чанд?
Давр чун бо ошиқон афтад, тасалсул боядаш!
Кист, Ҳофиз, то нанӯшад бода бе овози рӯд,
Ошиқи мискин чаро чандин таҷаммул боядаш?

Шароби талх мехоҳам, ки мардафган бувад зӯраш,
Ки то як дам биёсоям зи дунёву шару шӯраш.
Симоти даҳри дунпарвар надорад шаҳди осоиш,
Мазоқи ҳирсу оз, эй дил, бишӯй аз талху аз шӯраш.
Биёвар май, ки натвон шуд зи макри осмон эмин
Зи лаъби Зӯҳраи чангиву Миррихи силаҳшӯраш.

Каманди сайди Баҳромӣ бияфган, чоми Чам бардор,
Ки ман паймудам ин сахро на Баҳром асту на гӯраш
Биё, то дар маи софит рози даҳр бинмоям,
Ба шарти он, ки нанмой ба качтабъони дилкӯраш.
Назар кардан ба дарвешон, мунофии бузургӣ нест,
Сулаймон бо чунон ҳашмат назарҳо буд бо мӯраш.
Камони абрӯи ҷонон намепечад сар аз Ҳофиз,
Валекин ханда меояд бад-ин бозуи безӯраш.

Хушо Шерозу вазъи бемисолаш,
Худовандо, ниғаҳ дор аз заволаш.
Зи Рукнободи мо сад лавҳашаллоҳ
Ки умри Хизр мебахшад зулолаш.
Миёни Чаъфарободу Мусалло,
Абиромез меояд шамолаш.
Ба Шероз ову файзи рӯҳи қудсӣ
Бичӯй аз мардуми соҳибкамолаш.
Кӣ номи қанди Мисрӣ бурд он чо,
Ки ширинон надоданд инфиолаш?.
Сабо з-он лӯлии шангули сармаст,
Чӣ дорӣ оғаҳӣ, чун аст, ҳолаш?
Гар он ширинписар хунам бирезад,
Дило, чун шири модар кун ҳалолаш!
Макун аз хоб бедорам, худоро,
Ки дорам хилвате хуш бо хаёлаш.
Чаро, Ҳофиз, ту метарсидӣ аз ҳаҷр,
Накардӣ шукри айёми висолаш?

Чу баршикаст сабо зулфи анбарафшонаш,
Ба ҳар шикаста, ки пайваст, тоза шуд ҷонаш.
Кучост ҳамнафасе, то ба шарҳ арза диҳам,
Ки дил чӣ мекашад аз рӯзгори ҳичронаш?
Замона аз варақи гул мисоли рӯи ту баст,
Вале зи шарми ту дар ғунча кард пинҳонаш.

Ту хуфтаиву нашуд ишқро карона надид,
Таборакаллаҳ аз ин раҳ, ки нест поёнаш.
Чамоли Каъба магар узри раҳравон хоҳад,
Ки ҷони зиндадилон сӯхт дар биёбонаш?
Бад-ин шикастаи байтулҳазан кӣ меорад,
Нишони Юсуфи дил аз чаҳи занаҳдонаш?
Бигирам он сари зулфу ба дасти хоҷа диҳам,
Ки сӯхт Ҳофизи бедил зи макру дастонаш.

Ё раб, ин навгули хандон, ки супурдӣ ба манаш,
Месупорам ба ту аз чашми ҳасуди чаманаш.
Гарчи аз кӯи вафо гашт ба сад марҳала дур,
Дур бод офати даври фалак аз ҷону танаш!
Гар ба манзилғаҳи Салмо расӣ, эй боди сабо,
Чашмдорам, ки саломе бирасонӣ зи манаш.
Ба адаб нофакушой кун аз он зулфи сиёҳ,
Ҷои дилҳои азиз аст, ба ҳам бармазанаш!
Гӯ, дилам ҳаққи вафо бо хату холат дорад,
Мӯхтарам дор дар он турраи анбаршиканаш.
Дар мақоме, ки ба ёди лаби ӯ май нӯшанд,
Сифла он маст, ки бошад хабар аз хештанаш.
Ирзу мол аз дари майхона нашояд андӯхт,
Ҳар кӣ ин об хӯрад, рахт ба дарё фиганаш.
Ҳар кӣ тарсад зи малол, андӯҳи ишқаш на ҳалол,
Сари мову қадамаш ё лаби мову даҳанаш.
Шеъри Ҳофиз ҳама байтулғазали маърифат аст,
Офарин бар нафаси дилкашу лутфи суханаш!

Бибурд аз ман қарору тоқату хуш
Бути сангиндили симинбаногӯш.
Нигоре, чобуке, шанге, кулаҳдор.
Зарифе, маҳваше, турке, қабопӯш.
Зи тоби оташи савдои ишқаш
Ба сони дег доим мезанам чӯш.

Чу пирохан шавам осудахотир
Гараш ҳамчун қабо гирам дар оғӯш.
Агар пӯсида гардад устухонам,
Нагардад меҳраш аз чонам фаромӯш.
Дилу динам, дилу динам бибурдаст
Бару дӯшаш, бару дӯшаш, бару дӯш.
Давои ту, давои туст, Ҳофиз,
Лаби нӯшаш, лаби нӯшаш, лаби нӯш.

Ба чидду чаҳд чу коре намеравад аз пеш,
Ба кирдигор раҳокарда беҳ масолеҳи хеш.
Ба подшоҳии олам фурӯ наёрад сар,
Агар зи сирри қаноат хабар шавад дарвеш.
Зи санги тафриқа хоҳӣ, ки мунҳанӣ нашавӣ,
Машав ба сони тарозу ту дар паи каму беш.
Риёи зоҳиди солус чони ман фарсуд,
Қадаҳ биёру бинех марҳаме бар ин дили реш!
Бинӯш бода, ки қассоми сунъ қисмат кард,
Дар офариниш аз анвоъ нӯшдоруву неш.
Риё ҳалол шуморанду чоми бода ҳаром.
Зиҳӣ тариқату миллат, зиҳӣ шариату кеш!
Ба дилрабой агар худ саромадӣ, чӣ ачаб,
Ки нури ҳусни ту буд аз асоси олам беш.
Даҳони танги ту дилхоҳи чони Ҳофиз шуд,
Ба чон бувад хатарам з-ин дили муҳоландеш.

Саҳар зи ҳотифи ғайбам расид мужда ба гӯш,
Ки даври шоҳ Шучоъ аст, май далер бинӯш.
Шуд он, ки аҳли назар бар канора мерафтанд,
Ҳазор гуна сухан дар даҳону лаб хомӯш.
Ба савти чанг бигӯем он ҳикоятҳо
Ки аз нухуфтани он деги сина мезад чӯш.
Шароби хонагии тарси мӯҳтасиб хӯрда
Ба рӯи ёр бинӯшему бонги нӯшонӯш.

Зи кӯи майкада дӯшаш ба дӯш мебурданд,
Имоми шаҳр, ки сачҷода мекашид ба дӯш.
Дило, далолати хайрат кунам ба роҳи начот,
Макун ба фисқ мубоҳоту зӯҳд ҳам мафурӯш.
Маҳалли нури таҷаллист рои анвари шоҳ,
Чу қурби ӯ талабӣ, дар сафои нийят кӯш!
Ба чуз санои ҷалолаш масоз вирди замир
Ки ҳаст гӯши дилаш маҳраи паёми сурӯш.
Румузи маслиҳати мулк хусравон донанд,
Гадои гӯшанишинӣ ту, Ҳофизо, махурӯш!

Ҳотифе аз гӯшаи майхона дӯш,
Гуфт:— «Бибахшанд гунаҳ, май бинӯш!»
Лутфи илоҳӣ бикунанд кори хеш,
Муждаи раҳмат бирасонад сурӯш.
Ин хиради хом ба майхона бар,
То маи лаъл оварадаш хун ба чӯш,
Гарчи висолаш на ба кӯшиш диҳанд,
Ҳар қадар, эй дил, ки тавонӣ бикӯш.
Лутфи худо бештар аз чурми мост,
Нуктаи сарбаста чӣ донӣ, хамӯш!
Гӯши ману ҳалқаи гесуи ёр,
Рӯи ману хоки дари майфурӯш!
Риндии Ҳофиз на гуноҳест саъб
Бо карами подшаҳи айбпӯш.
Довари дин шоҳ Шучоъ, он, ки кард,
Рӯҳқудус ҳалқаи амраш ба гӯш.
Эй малик-ул-арш муродаш бидех
В-аз хатари чашми бадаш дор гӯш.

Дар аҳди подшоҳи хатобаҳши чурмпӯш
Ҳофиз қаробақаш шуду муфтӣ пиёланӯш.
Сӯфӣ зи кунҷи савмаа бо пои хум нишаст,
То дид мӯҳтасиб, ки сабӯ мекашад ба дӯш.

Аҳволи шайху қозиву шарб-ал-яхудашон,
Кардам суол субҳдам аз пири майфурӯш,
Гуфто: — Нагуфтанист сухан, гарчи маҳрамӣ,
Даркаш забону парда ниғаҳ дору май бинӯш!
Соқӣ, баҳор мерасаду вачҳи май намонд,
Фикре бикун, ки хуни дил омад зи ғам ба чӯш,
Ишқ асту муфлисиву ҷавониву навбаҳор,
Узрам пазиру чурм ба зайли карам бипӯш!
То чанд ҳамчу шамъ забоноварӣ кунӣ?
Парвонаи мурод расад, эй муҳиб, хамӯш!
Эй подшоҳи сурату маънӣ, ки мисли ту,
Нодида ҳеҷ дидаву нашнида ҳеҷ гӯш,
Чандон бимон, ки хирқаи азрақ кунад қабул,
Бахти ҷавонат аз фалаки пири жандапӯш!

Дӯш бо ман гуфт пинҳон роздоне тезхуш,
Аз шумо пинҳон нашоёд кард сирри майфурӯш.
Гуфт: — Осон гир бар худ корҳо, к-аз рӯи табъ
Сахт мегирад ҷаҳон бар мардумони сахткӯш.
В-он гаҳам дардод ҷома, к-аз фурӯғаш бар фалак
Зӯҳра дар рақс омаду барбатзанон мегуфт: — нӯш!
Бо дили хунин лаби хандон биёвар ҳамчу ҷом,
Не гарат захме расад, ой чу чанг андар хурӯш.
То нагардӣ ошно, з-ин парда рамзе нашнави,
Гӯши номаҳрам набошад ҷои пайғоми сурӯш.
Гӯш кун панд, эй писар в-аз баҳри дунё ғам махӯр,
Гуфтамат чун дур ҳадисе, гар тавонӣ, дор гӯш,
Дар ҳарими ишқ натвон зад дам аз гуфтушунид,
З-он, ки он ҷо ҷумла аъзо чашм бояд буду гӯш,
Бар бисоти нуктадонон худфурӯшӣ шарт нест,
Ё сухан доништа гӯ, эй марди оқил, ё хамӯш!
Соқие, май дех, ки риндиҳои Ҳофиз, фаҳм кард
Хусрави соҳибқирони чурмбаҳши айбпӯш.

Эй ҳама шакли ту матбӯъу ҳама ҷои ту хуш,
Дилам аз ишваи ширини шакарҳои ту хуш.
Ҳамчу гулбарги таре ҳаст вучуди ту латиф,
Ҳамчу сарви чамани худд саропои ту хуш.
Шеваву нози ту ширин, хату холи ту малех,
Чашму абруи ту зебо, қаду болои ту хуш.
Ҳам гулистони хаёлам зи ту пурнақшу нигор,
Ҳам машоми дилам аз зулфи сумансои ту хуш.
Дар раҳи ишқ, ки аз сели бало нест гузор,
Кардаам хотири худро ба таманнои ту хуш.
Шукри чашми ту чӣ гӯям, ки бад-он беморӣ,
Мекунад дарди маро аз рухи зебои ту хуш.
Дар биёбони талаб гарчи зи ҳар сӯ хатар аст,
Меравад Ҳофизи бедил ба таваллои ту хуш.

Канори обу пой беду табъи шеърӯ ёре хуш,
Муошир дилбаре ширину соқӣ гулӯзоре хуш.
Ало, эй давлати толеъ, ки қадри вақт медонӣ,
Гуворо бодат ин ишрат, ки дорӣ рӯзгоре хуш.
Ҳар он касро, ки дар хотир зи ишқи дилбаре борест,
Сипанде, гӯ бар оташ неҳ ки дорад қору боре хуш.
Арӯси табъро зевар зи фикри бикр мебандам,
Бувад, к-аз дасти айёмам ба даст афтад нигоре хуш.
Шаби сӯхбат ғанимат дону доди хушдилӣ бистон,
Ки маҳтобе дилафрӯз асту тарфи лолазоре хуш.
Мае дар косаи чашм аст соқиро баномэзад,
Ки мастӣ мекунад бо ақлу мебахшад хуморе хуш.
Ба ғафлат умр шуд, Ҳофиз, биё бо мо ба майхона,
Ки шангӯлони сармастат биёмӯзанд коре хуш.

Гарам қабул кунӣ в-ар биронӣ аз дари хеш,
Нагардам аз ту ҷудо в-ар фидо кунам сари хеш.
Ба ишқи рӯи ту гуфтам, ки ҷон барафшонам,
Дигар ба шарм дарафтодам аз муҳаққари хеш.

Ту донӣ, ар бинавозӣ вагар биранҷонӣ,
Чунон, ки дар дилат ояд, ба рои анвари хеш.
Маро насиҳати бегона манфиат накунад,
Чу розиям, ки ҷафо бинам аз ситамгари хеш.
Агар баробари хешам ба ҳукм бигзорӣ,
Хаёли рӯи ту нагзорам аз баробари хеш.
Ҳадиси сабри ман аз рӯи ту ҳамон масал аст,
Ки сабри тифл ба шир аз канори модари хеш.
Назар ба ҷониби мо кун, ки миннат асту савоб,
Ки ҳеч халқ набинӣ ба ҳусни манзари хеш.
Чӣ бар сар омадам аз шавқ, ғолибо, донӣ,
Ҳамон, ки мӯрчаро бар сар омад аз пари хеш.
Ту сар ба сӯҳбати Ҳофиз дароварӣ, ҳайҳот,
Зихӣ хаёл, ки ман кардаам мусаввари хеш!

Маҷмаи хубиву лутф аст узори чу маҳаш,
Лекинаш меҳру вафо нест, худоё, бидеҳаш!
Дилбарам шоҳиди тифл асту ба бозӣ рӯзе
Бикушад зораму дар шаръ набошад гунаҳаш.
Мап ҳамон беҳ, ки аз ӯ нек ниғаҳ дорам дил,
Ки баду нек надидасту надорад ниғаҳаш.
Бӯи шир аз лаби ҳамчун шакараш меояд,
Гарчи хун мечакад аз шеваи чашми сияҳаш.
Чордахсола буте чобуки ширин дорам,
Ки ба ҷон ҳалқа ба гӯш аст маҳи чордахаш.
Аз пай он гули навруста дили ман, ё раб,
Худ кучо шуд, ки надидем дар ин чанд гаҳаш?
Ёри дилдори ман ар қалб бад-ин сон шиканад,
Бибарад зуд ба ҷондории худ подшаҳаш.
Ҷон ба шукрона кунам сарф, гар он донаи дур
Садафи синаи Ҳофиз бувад оромгаҳаш.

Маро корест мушкил бо дили хеш,
Ки гуфтан менаёрам мушкили хеш.

Хаёлат донаду чони ман аз ғам,
Ки ҳар шаб дар чӣ қорам бо дили хеш.
Зи вопасмондагон ёде кун охир,
Чӣ ронӣ тунд, чоно, маҳмили хеш?
Басе гаштам чу Маҷнун кӯҳу саҳро,
Магар ёбам суроғ аз манзили хеш?
Маро дар аввали манзил раҳ афтод,
Кай омад киштиям бар соҳили хеш?
Чӣ фурсатҳо, ки гум кардам дар ин роҳ.
Зи бахти хобноки ғофили хеш!
Бикун ҷавлоне, охир дар, раҳи мо,
Чу Ҳофиз хок кард обу гили хеш.

Дилам рамида шуду ғофилам мани дарвеш,
Ки он шикории саргаштаро чӣ омад пеш?
Чу бед бар сари имони хеш меларзам,
Ки дил ба дасти камонабрӯест кофиркеш.
Хаёли ҳавсалаи баҳр мепазад, ҳайҳот,
Чихост дар сари ин қатраи муҳоландеш?
Бинозам он сияҳи шӯҳи офиятқушро,
Ки мавҷ мезанадаш оби нӯш бар сари неш.
Зи остини табибон ҳазор хун бичакад,
Гарам ба таҷриба дасте ниҳанд бар дили реш.
Ба кӯи майкада гирёну сарфиганда равам,
Чаро, ки шарм ҳамеоядам зи ҳосили хеш.
На умри Хизр бимонад, на мулки Искандар,
Низоъ бар сари дунёи дун макун, дарвеш!
Бад-он камар нарасад дасти ҳар гадо, Ҳофиз,
Хазонае ба каф овар зи ганҷи Корун беш!

Мо озмудаем дар ин шаҳр бахти хеш,
Берун кашид бояд аз ин варта раҳти хеш.
Азбаски даст мегазаму оҳ мекашам,
Оташ задам чу гул ба тани лахт-лахти хеш.

Дӯшам зи булбуле чӣ хуш омад, ки месуруд,
Гул гӯш паҳн карда зи шохи дарахти хеш,
К-эӣ дил, ту шод бош, ки он ёри тундхӯ,
Бисёр тундхӯӣ нишинад зи бахти хеш.
Хоҳӣ, ки сахту сусти ҷаҳон бар ту бигзарад,
Бигзар зи аҳди сусти суҳанҳои сахти хеш!
Вақт аст, к-аз фироқи туву сӯзи андарун
Оташ дарафканам ба ҳама рахту пахти хеш.
Эӣ Ҳофиз, ар мурод муяссар шудӣ мудом,
Ҷамшед низ дур намондӣ зи тахти хеш.

Аз рақибат дилам наёфт халос,
З-он, ки «Ал-қосу ло юҳиббу-л-қос».
Мӯҳтасиб хум шикасту ман сари ӯ,
Синна би-с-синна ва-л-ҷуруҳу қасос.
Ҳамчу Исост ҷоми май, ки мудом,
Мурдари зинда мекунад ба хавос.
Мутриби ман, раҳе бизан, ки ба чарх
Муштарӣ Зӯҳраваш шавад раққос,
Гавҳар аз баҳр кай бурун орад,
Тарки сар то намекунад ғаввос.
Нақде аз ишқ ҷӯӣ, не аз ақл,
То ки холис шавӣ, чу зарри халос.
Ҳофиз аз дил зи мусҳафи руҳи дӯст
Хонд Алҳамду сураи Ихлос.

Нест касро зи каманди сари зулфи ту халос,
Мекушӣ ошиқи мискину натарсӣ зи қасос.
Ошиқи сӯхтадил то ба биёбони фано
Наравад дар ҳарами ҷон, нашавад хосалхос.
Ҷон ниҳода ба миён шамъсифат аз сари сидқ,
Кардам исор тани хеш зи рӯи ихлос.
Ба ҳаводориву ихлос чу парвона зи шавқ
То насӯзӣ, ту наёбӣ зи ғами ишқ халос.

Кимиёи ғами ишқи ту тани хокии ман
Зари холис кунад, арчанд бувад ҳам чу расос.
Оташе дар дили девонаи мо афкандӣ,
Ки чу гардем ҳамеша ба ҳавоят раққос.
Қимати дурри гаронмоя надонанд авом,
Ҳофизо, гавҳари якдона мадеҳ чуз ба хавос.

Биё, ки мешунавам бӯи ҷон аз он ораз,
Ки ёфтаи дили худро нишон аз он ораз.
Маоние, ки зи хуре ба шарҳ мегӯянд,
Зи хусну лутф бикурс ин баён аз он ораз.
Ба гил бимонда қади сарви ноз аз он қомат,
Хичил шудааст гули гулситон аз он ораз.
Ба шарм монда тани ёсамин аз он гесӯ,
Ба хун нишаста дили арғавон аз он ораз.
Гирифта нофаи Чин бӯи мушк аз он гесӯ,
Гулӯб ёфта бӯи ҷинон аз он ораз.
Зи меҳри рӯи ту хуршед гашта ғарқи арақ,
Низор монда маҳи осмон аз он ораз.
Зи назми дилкаши Ҳофиз чакид оби ҳаёт,
Чунон ки хун шуда, ҷоно, чакон аз он ораз.

Хусну ҷамоли ту ҷаҳон ҷумла гирифта тӯлу арз,
Шамси фалак хичил шуда, аз рухи хуби моҳи арз.
Дидани хусну хубият бар ҳама халқ вочиб аст,
Сачдаи дарғаҳи ту бар ҷумла малоик аст фарз
Аз рухи туст муқтабис хур зи ҷаҳорум осмон,
Ҳамчу замини ҳафтумин монда ба зери бори карз,
Ҷон, ки фидои ӯ нашуд, мурдаи ҷовидон бувад,
Тан, ки асири ту нашуд, лоиқи ӯст қатъу фарз.
Бӯса ба хоки пойи ӯ даст кучо диҳад туро?
Қиссаи шавқ, Ҳофизо, бод расонадаш ба арз.

Қасам ба ҳашмату ҷоҳу ҷалоли шоҳ Шучоъ,
Ки нест бо касам аз баҳри молу ҷоҳ низоъ.
Шароби хонагиям бас, маи муғона биёр,
Ҳарифи бода расид, эй рафиқи тавба, видоъ.
Худойро, ба маям шустушӯи хирқа кунед,
Ки ман намешунавам бўи хайр аз ин авзоъ.
Бибин, ки рақсунон меравад ба нолаи ҷанг
Қасе, ки рухса нафармудӣ истимои самоъ.
Ба ошиқон назаре кун ба шукри ин неъмат,
Ки ман ғуломи мутеам, ту подшоҳи мутоъ.
Ба файзи ҷуръаи чоми ту ташнаем вале
Намекунем далерӣ, намедиҳем судоъ.
Ҷабину чехраи Ҳофиз худо ҷудо макунод,
Зи хоки борғаҳи кибриёи шоҳ Шучоъ.

Бомдодон, ки зи хилватғаҳи коҳи ибдоъ,
Шамъи ховар фиғанад бар ҳама атроф шуоъ.
Баркашад оина аз ҷайби уфуқ чарху дар он
Бинамояд руҳи гетӣ ба ҳазорон анвоъ.
Дар завоёи тарабхонаи Ҷамшеди фалак
Арғунун соз кунад Зӯҳра ба оҳанги самоъ.
Ҷанг дар ғулғула ояд, ки кучо шуд мункир?
Ҷом дар қаҳқаҳа ояд, ки кучо шуд манноъ?
Вазъи даврон бинигар, соғари ишрат баргир,
Ки ба ҳар ҳолате ин аст беҳиин авзоъ.
Турраи шоҳиди дунё ҳама банд асту фиреб,
Орифон бар сари ин ришта наҷӯянд низоъ.
Умри Хусрав талаб, ар нафъи ҷаҳон мехоҳӣ,
Ки вучудест атобахши қарими наффоъ.
Мазҳари лутфи азал равшании чашми амал.
Ҷомеи илму амал, ҷони ҷаҳон шоҳ Шучоъ.

Ба фарри давлати гетифурӯзи шоҳ Шучоъ,
Ки ҳаст дар назари ман ҷаҳон ҳақир матоъ.

Биёр май, ки чу хуршед машғал афрӯзад,
Расад ба кулбаи дарвеш низ файзи шуоъ.
Суроҳиеву ҳарифи хушам зи дунё бас,
Ки ғайр аз ин ҳама асбоби тафриқасту судоъ.
Бирав адибу насиҳат мағӯ, ки дигар ту
Набиниям пас аз ин ҳеч гаҳ ба кунҷи биқоъ.
Зи зӯҳди Ҳофизу томоти ӯ малул шудам,
Ба сози руду ғазал гӯй бо суруди самоъ.

Саҳар ба бўи гулистон даме шудам дар боғ,
Ки то чу булбули бедил кунам илоҷи димоғ.
Ба чилваи гули сурӣ нигоҳ мекардам,
Ки буд дар шаби тира ба равшанӣ, чу чароғ.
Чунон ба ҳусну ҷавонии хештан мағрур,
Ки дошт аз дили булбул ҳазор гуна фароғ.
Кушода нарғиси раъно зи ҳасрат об аз чашм,
Ниҳода лола зи савдо ба ҷону дил сад доғ.
Забон кашида чу теғе ба сарзаниш савсан,
Даҳон кушода шакоик чу мардуми иғоғ.
Яке чу бодапарастон суроҳӣ андар даст,
Яке чу соқии мастон ба каф гирифта аёғ.
Нишоту айшу ҷавонӣ чу гул ғанимат дон,
Ки, Ҳофизо, набувад бар расул ғайри балоғ.

Толеъ агар мадад кунад, доманаш оварам ба каф,
Гар бикашам, зиҳӣ тараб, в-ар бикӯшад, зиҳӣ шараф!
Тарфи карам зи кас набаст ин дили пурумеди ман,
Гарчи сухан ҳамебарад қиссаи ман ба ҳар тараф.
Аз хамаи абруи туам ҳеч кушоише нашуд,
Ваҳ, ки дар ин хаёли қач умри азиз шуд талаф.
Абруи дӯст кай шавад дасткаши хаёли ман,
Кас назадаст аз ин камон тири мурод бар ҳадаф.
Чанд ба ноз парварам меҳри бутони сангдил,
Ёди падар намекунад ин писарони нохалаф.

Ман ба хаёли зоҳидӣ гӯшанишину турфа он-к,
Муғбачае зи ҳар тараф мезанадам ба чангу даф.
Бехабаранд зоҳидон, нақш бихону лотақил.
Масти риёст мӯхтасиб, бода бидеху лотахаф.
Сӯфии шаҳр бин, ки чун луқмаи шубҳа мехӯрад,
Пордумаш дароз бод он ҳаявони хушалаф.
Ҳофиз, агар қадам занӣ, дар раҳи хонадон ба сидқ,
Бадрақои раҳат шавад ҳиммати шаҳнаи Наҷаф.

Забони хома надорад сари баёни фироқ
Вагарна шарҳ диҳам бо ту достони фироқ.
Дареғи муддати умрам, ки бар умеди висол
Ба сар расиду наёмад ба сар замони фироқ.
Саре ки бар сари гардун ба фаҳр месудам,
Ба ростон, ки ниҳодам бар остони фироқ.
Чӣ гуна боз кунам бол дар ҳавои висол,
Ки рехт мурғи дилам пар дар ошёнӣ фироқ?
Кунун чӣ чора, ки дар баҳри ғам ба гирдобе,
Фитод заврақи сабрам зи бодбони фироқ?
Басе намонд, ки киштии умр ғарқа шавад
Зи мавҷи шавқи ту дар баҳри бекарони фироқ,
Агар ба дасти ман афтад, фироқро бидушам,
Ки рӯзи ҳаҷр сияҳ боду хонумони фироқ!
Рафиқи хайли хаёлему ҳамнишини шикеб,
Карини оташи ҳичрону ҳамқирони фироқ.
Чӣ гуна даъвии васлат кунам ба ҷон, ки шудааст,
Танам вакили қазову дилам замони фироқ.
Зи сӯзи шавқ дилам шуд кабоб дур аз ёр,
Мудом хуни ҷигар мехӯрам зи хони фироқ.
Фалак чу дид сарамро асири чанбари ишқ,
Бибаст гардани сабрам ба ресмони фироқ.
Ба пои шавқ агар ин раҳ, ба сар шудӣ, Ҳофиз,
Ба дасти ҳаҷр надодӣ касе инони фироқ.

Мабод кас чу мани хаста мубталои фироқ,
Ки умри ман ҳама бигзашт дар балои фироқ.
Ғарибу ошиқу бедил фақиру саргардон,
Кашида меҳнати айёму доғҳои фироқ.
Кучо равам, чӣ кунам, ҳоли дил киро гӯям,
Ки доди ман биситонад, диҳад ҷазои фироқ?
Фироқро ба фироқи ту мубтало созам,
Чунон, ки хун бичаконам зи дидаҳои фироқ.
Ман аз кучову фироқ аз кучову ғам зи кучо,
Магар бизод маро модар аз барои фироқ?
Зи дарди ҳаҷру фироқам даме халосӣ нест,
Худойро, биситон доду деҳ сазои фироқ!
Ба доғи ишқи ту Ҳофиз чу булбули саҳарӣ,
Занад ба рӯзу шабон хунфишон навои фироқ.

Мақоми амну маи беғашу рафиқи шафиқ,
Гарат мудом муяссар шавад, зиҳи тавфиқ.
Ҷаҳону кори ҷаҳон ҷумла ҳеч дар ҳеч аст,
Ҳазор бор ман ин нуқта кардаам таҳқиқ.
Дареғу дард, ки то ин замон надонистам,
Ки кимиёи саодат рафиқ буд, рафиқ!
Ба маъмане раву фурсат шумур ғанимати вақт,
Ки дар камингаҳи умранд қотиғони тариқ.
Биё, ки тавба зи лаъли нигору хандаи ҷом
Ҳикоятест, ки ақлаш намекунад тасдиқ.
Агарчи мӯи миёнат ба чун мане нарасад,
Хуш аст хотирам аз фикри ин хаёли дақиқ.
Ҳаловате, ки туро дар чаҳи занаҳдон аст,
Ба кунҳи он нарасад сад хазор фикри амиқ.
Агар ба ранги ақиқе шуд ашки ман, чӣ аҷаб,
Ки мӯҳри хотами лаъли ту ҳаст, ҳамчу ақиқ.
Ба ханда гуфт, ки, Ҳофиз, ғуломи табъи туям,
Бибин, ки то ба чӣ ҳаддам ҳамекунад таҳмиқ.

Агар шароб хӯрӣ, чуръае фишон бар хок,
Аз он гуноҳ, ки нафъе расад ба ғайр, чӣ бок?
Бирав, ҳар он чӣ ту дорӣ, бихӯр, дарег махӯр,
Ки бедарег занад рӯзгор теги ҳалок.
Ба хоки пои ту, эй сарви нозпарвари ман,
Ки рӯзи воқеа по вомагирам аз сари хок.
Чи дӯзахӣ, чи биҳиштӣ, чи одамӣ, чи парӣ,
Ба мазҳаби ҳама қуфри тариқат аст имсоқ.
Муҳандиси фалакӣ роҳи дайри шашҷиҳатӣ
Чунон бибаст, ки раҳ нест зери дайри мағок.
Фиреби духтари раз турфа мезанад раҳи ақд,
Мабод то ба қиёмат хароб торуми ток.
Ба роҳи майкада, Ҳофиз, хуш аз ҷаҳон рафтӣ,
Дуои аҳли дилат бод мӯниси дили пок.

Ҳазор душманам ар мекунанд қасди ҳалок,
Гарам ту дӯстӣ, аз душманон надорам бок!
Маро умеди висоли ту зинда медорад,
Вагарна ҳар дамам аз ҳаҷри туст бими ҳалок.
Нафас-нафас агар аз бод бишнавам бўят,
Замон-замон чу гул аз ғам кунам гиребон чок.
Равад ба хоб ду чашм аз хаёли ту, ҳайҳот,
Бувад сабур дил андар фироқи ту хошок
Агар ту захм занӣ беҳ, ки дигаре маҳрам,
В-агар ту захр диҳӣ, беҳ, ки дигаре тарёк.
Би зарби сайфика қатло ҳаётуно абадан,
Лианна рӯҳӣ қад тоба ан якуна фидок.
Инон мапеч, ки гар мезанӣ ба шамшерам,
Сипар кунам сару дастат надорам аз фитрок.
Туро чунон, ки тӯй, ҳар назар кучо бинад,
Ба қадри дониши худ ҳар касе кунад идрок.
Ба чашми халқ азизи ҷаҳон шавад Ҳофиз,
Ки бар дари ту ниҳад рӯи масканат бар хок.

Эй дили реши маро бо лаби ту ҳаққи намак,
Ҳақ нигаҳ дор, ки ман меравам, аллоҳ маак.
Туй он гавҳари покиза, ки дар олами қудс
Зикри хайри ту бувад ҳосили тасбеҳи малак.
Дар хулуси манат ар ҳаст шаке, таҷриба кун,
Кас иёри зари холис нашиносад чу маҳак.
Гуфта будӣ, ки шавам масту ду бўсат бидиҳам,
Ваъда аз ҳад бишуду мо на ду дидему на як.
Бикушо пистаи хандону шакаррезӣ кун,
Халқро аз даҳани хеш маяндоз ба шак.
Чарх барҳам занам ар ғайри муродам гардад,
Ман на онам, ки забунӣ кашам аз чархи фалак.
Чун бари Ҳофизи хешаш нагузорӣ боре,
Эй рақиб, аз бари ӯ як-ду қадам дуртарак!

Хушхабар бош, эй насими шамол,
Ки ба мо мерасад замони висол!
Қиссат-ул-ишқи ла-инфисома лаҳо,
Фусимат ҳо ҳуно лисон-ул-қол.
Мо ли Салмо ва ман би зӣ Салмин,
Айна ҷиронуно ва кайфа-л-ҳол?
Афати-д-дору баъда офиятин,
Фасъалу ҳолаҳо ани-л-атлол.
Фӣ ҷамол-ил-камоли нилта мунан,
Сараф-аллоҳу анка айна камол.
Ё барид-ул-ҳамӣ, ҳамокаллоҳ
Марҳабан, марҳабан! Таола таол!
Арсаи базмгоҳ холӣ монд,
Аз ҳарифону ҷоми молломол.
Соя афқанд ҳолиё шаби ҳаҷр,
То чӣ бозанд шабравони хаёл.
Турки мо сӯи кас наменигарад,
Оҳ аз ин кибриёву чоҳу ҷалол!
Ҳофизо, ишқу собирӣ то чанд?
Нолаи ошиқон хуш аст, бинол!

Шамамту рӯҳа видодин ва шимту барқа висол,
Биё, ки бӯи туро мирам, эй насими шамол!
Уҳодиян ба ҷамол-ил-ҳабиби қиф ва-нзил,
Ки нест сабри ҷамилам зи иштиёқи ҷамол.
Ҳикояти шаби ҳичрон фурӯ гузошта беҳ,
Ба шукри он, ки барафганд парда рӯзи висол.
Биё, ки пардаи гулрези ҳафт хонаи чашм
Кашидаем ба таҳрири коргоҳи хаёл.
Чу ёр бар сари сулҳ асту узр металабад,
Тавон гузашт зи ҷаври рақиб дар ҳама ҳол.
Ба ҷуз хаёли даҳони ту нест дар дили танг,
Ки кас мабод чу ман дар паи хаёли муҳол.
Қатили ишқи ту шуд Ҳофизи ғариб, вале
Ба хоки мо гузаре кун, ки хуни мот ҳалол!

Дорои ҷаҳон, нусрати дин, хусрави комил,
Яҳё бинни Музаффар малики олиму одил.
Эй, дарғаҳи ислом паноҳи ту кушода,
Бар рӯи замин равзанаи ҷону дари дил.
Таъзими ту бар ҷону хирад вочибу лозим,
Инъоми ту бар кавну макон фоизу шомил.
Рӯзи азал аз килки ту як қатра сиёҳӣ
Бар рӯи маҳ афтод, ки шуд ҳалли масоил.
Хуршед чу он холи сияҳ дид, ба дил гуфт:
Эй коҷ ки ман будамӣ он ҳиндуи муқбил.
Шоҳо, фалак аз базми ту дар рақсу самоъ аст,
Дастии тараб аз домани ин замзама магсил.
Май нӯшу ҷаҳон бахш, ки аз зулфи камандат
Шуд гардани бадхоҳ гирифтори салосил.
Даври фалакӣ яксара бар минҳачи адл аст,
Хуш бош, ки золим набарад роҳ ба манзил.
Ҳофиз, қалами шоҳи ҷаҳон мақсади ризқ аст,
Аз баҳри маишат макун андешаи ботил.

Ба вақти гул шудам аз тавбаи шароб хичил
Ки кас мабод зи кирдори носавоб хичил!
Салоҳи мо ҳама доми раҳ асту ман з-ин баҳо.
Наям зи шоҳиду соқӣ ба ҳеҷ боб хичил.
Бувад, ки ёр наранҷад зи мо ба хулқи карим,
Ки аз суол малулему аз ҷавоб хичил.
Зи хун, ки рафт шаби дӯш дар сарочаи чашм,
Шудем дар назари раҳравони хоб хичил.
Равост наргиси маст, ар фиғанд сар дар пеш,
Ки шуд зи шеваи он чашми пуритоб хичил.
Туй, ки хубтарӣ з-офтобу шукри худо,
Ки нестам зи ту дар рӯи офтоб хичил.
Ҳичоби зулмат аз он баст оби Хизр, ки гашт
Зи шеъри Ҳофизу он табъи ҳамчу об хичил.

Агар ба кӯи ту бошад маро маҷоли вусул,
Расад ба давлати васли ту кори ман ба усул.
Қарор бурда зи ман он ду наргиси раъно,
Фароғ бурда зи ман он ду ҷодуи макхул.
Чу бар дари ту мани бенавои безару зӯр,
Ба ҳеҷ боб надорам раҳи хуручу духул.
Қучо равам, чӣ кунам, чора аз қучо чӯям,
Ки гаштаам зи ғаму ҷаври рӯзгор малул?
Мани шикастаи бадҳол зиндагӣ ёбам,
Дар он замон, ки ба теғи ғамат шавам мақтул.
Харобтар зи дили ман ғами ту ҷой наёфт,
Ки сохт дар дили тангам қароргоҳи нузул.
Дил аз ҷавоҳири меҳрат чу сайқале дорад,
Бувад зи занги ҳаводис ҳар оина масқул,
Чӣ чурм кардаам, эй ҷону дил, ба ҳазрати ту,
Ки тоати мани бедил намешавад мақбул?
Ба дарди ишқ бисозу хамӯш кун, Ҳофиз,
Румузи ишқ макун фош пеши аҳли уқул.

Ҳар кас, ки надорад ба ҷаҳон меҳри ту дар дил,
Ҳаққо, ки бувад тоати ӯ зоеу ботил.
Бардоштан аз ишқи ту дил фикри муҳолест,
Аз ҷони худ осон бувад, аз ишқи ту мушкил.
Аз ишқи ту носеҳ чу маро манъ намояд,
Эй дӯст, магар ҳам ту кунӣ ҳалли масоил.
Гаштем ҷаҳонро, ки бубинему надидем
Ҳамчун ту касе зебо дар шаклу шамоил.
Эй зоҳиди худбин, ба дари майкада бигзар,
Он дилбари ман бин, ки бувад мири қабоил.
Аз васли ту шустанд рақибон зи тамаъ даст,
Чун гашт маро коми дил аз лаъли ту ҳосил.
Ҳофиз, ту бирав бандагии пири муғон кун,
Бар домани ӯ даст зану аз ҳама бигсил.

Ҳар нуқтае, ки гуфтам дар васфи он шамоил,
Ҳар к-ӯ шунид гуфто: «Лиллоҳи дурри қоил».
Таҳсили ишқу риндӣ осон намуд аввал,
Охир бисӯхт ҷонам, дар касби ин фазоил.
Ҳаллоҷ бар сари дор ин нуқта хуш сарояд:
«Аз шофей мапурсед амсоли ин масоил».
Гуфтам, ки кай бибахшӣ бар ҷони нотавонам?
Гуфт: он замон, ки набвад ҷон дар миёна ҳоил.
Дил додаам ба ёре, шӯхе, каше, нигоре,
Мурзият-ус-саҷоё, маҳмудат-ул-хасоил.
Дар айни гӯшагирӣ, будам чу чашми мастат,
В-акнун шудам чу мастон бар абруи ту моил.
Аз оби дида сад раҳ тӯфони Нӯҳ дидам,
В-аз лавҳи сина ҳаргиз нақшат нагашт зоил.
Эй дӯст, дасти Ҳофиз таъвизи захми чашмаст,
Ё раб, бибинам онро дар гарданат ҳамоил!

Эй рухат чун худду лаълат салсабил,
Салсабилят карда чону дил сабил.
Сабзпӯшони хатат бар гирди лаб,
Ҳамчу мӯҳронанд гирди Салсабил.
Новаки чашми ту дар ҳар гӯшае,
Ҳамчу ман афтода дорад сад қатил.
Ё раб, ин оташ, ки дар чони ман аст,
Сард кун з-он сон, ки кардӣ бар Халил.
Ман намеёбам маҷол, эй дӯстон,
Гарчи дорад ӯ ҷамоле бас ҷамил.
Пои мо ланг асту манзил бас дароз,
Дасти мо кӯтоҳу хурмо бар нахил.
Шоҳи оламро бақову иззу ноз
Боду ҳар чизе, ки бошад з-ин қабил.
Ҳофиз аз сарпанҷаи ишқи нигор
Ҳамчу мӯр афтода шуд дар пои пил.

Ишқбозиву ҷавониву шароби лаълфом,
Маҷлиси унсу ҳарифи ҳамдаму шурби мудом,
Соқии шаккардаҳону мутриби ширинсухан,
Ҳамнишине неқкирдору надиме неқном,
Шоҳиде аз лутфу покӣ рашки оби зиндагӣ,
Дилбаре дар ҳусну ҳубӣ ғайрати моҳи тамом,
Базмгоҳи дилнишин чун қасри фирдавси барин,
Гулшане пироманаш чун равзаи доруссалом,
Сафнишинон неқхоҳу пешкорон боадаб,
Дӯстдорон соҳибасрору ҳарифон дӯстком,
Бодаи гулранги талхи тези хушхори сабук,
Нуқлаш аз лаъли нигору нақлаш аз ёқути хом,
Ғамзаи соқӣ ба яғмои хирад оҳихта теғ,
Зулфи чонон аз барои сайди дил густурда дом,
Нуктадоне базлагӯ чун Ҳофизи ширинсухан,
Бахшишомӯзе чаҳонафрӯз чун Ҳочӣ Қавом,
Ҳар кӣ ин ишрат нахоҳад, хушдилий бар вай табоҳ,
В-он ки ин маҷлис начӯяд, зиндагӣ бар вай ҳаром.

Марҳабо, тоири фаррухпаи фархундапаём,
Хайра мақдам, чӣ хабар, дӯст кучо, роҳ қадом?
Ё раб, ин қофиларо лутфи азал бадрақа бод,
Ки аз ӯ хасм ба дом омаду маъшуқа ба ком.
Мочарои ману маъшуқи маро поён нест,
Ҳар чӣ оғоз надорад, напазирад анҷом.
Гул зи ҳад бурд танаъум, нафасе рух бинамо,
Сарв менозаду хуш нест, худоро, бихиром!
Зулфи дилдор чу зуннор ҳамефармояд,
Бирав, эй шайх, ки шуд бар тани мо хирқа ҳаром!
Мурғи рӯҳам, ки ҳамезад зи сари сидра сафир,
Оқибат донаи холи ту фиғандаш дар дом.
Чашми бемори маро хоб на дархӯр бошад,
Ман лаҳу яқтулу доун данафун кайфа яном.
Ту тараҳхум накуни бар мани мухлис, гуфтам:
Зока даъвои ва ҳо анта ва тилка-л-айём.
Ҳофиз ар майл ба абрӯи ту дорад, шояд,
Ҷой дар гӯшаи меҳроб кунанд аҳли калом.

Ошиқи рӯи ҷавоне хушу навхостаам
В-аз худо давлати ин ғам ба дуо хостаам.
Ошиқу ринду назарбозаму мегӯям фош,
То бидонӣ, ки ба чандин хунар оростаам.
Шармам аз хирқаи олудаи худ меояд,
Ки бар ӯ васла ба сад шӯъбада перостаам
Хуш бисӯз аз ғамаш, эй шамъ, ки инак ман низ
Ҳам бад-ин кор камар баставу бархостаам.
Бо чунин ҳайратам аз даст бишуд сарфаи кор,
Дар ғам афзудаам он ч-аз дилу ҷон костаам.
Ҳамчу Ҳофиз ба харобот равам чомақабо,
Бу, ки дар бар кашад он дилбари навхостаам.

Бушро, из-ис-саломату ҳаллат би эй салам,
Лиллоҳи ҳамду мӯътарафи ғоят-ин-ниам.
Он хушхабар кучост, ки ин фатҳи мужда дод,
То ҷон фишонамаш чу зару сим дар қадам.
Аз бозгашти шоҳ дар ин турфа манзил аст,
Оҳанги хасми ӯ ба саропардаи адам.
Паймоншикан ҳар оина гардад шикастаҳол,
Инна-л-буҳда инда малик-ин-наҳйӣ зима
Меҷуст аз саҳоби амал раҳмате, вале
Ҷуз дидаам муоина берун надод нам.
Дар нили ғам фитод, сипеҳраш ба танз гуфт:
Алона қад надамта ва мо янфаъу-н-надам.
Соқӣ, чу ёр маҳруху аз аҳли роз буд,
Ҳофиз бихӯрд бодаву шайху фақеҳ ҳам.

Бозой, соқӣё, ки ҳавохоҳи хидматам,
Муштоқи бандагиву дуоғӯи давлатам.
З-он ҷо, ки файзи ҷоми саодатфурӯғи туст,
Берун шудӣ, намоӣ зи зулмоти ҳайратам.
Ҳарчанд ғарқи баҳри гуноҳам зи сад ҷиҳат,
То ошноӣ ишқ шудам, з-аҳли раҳматам.
Айбам макун ба риндиву бадномӣ, эй ҳақим,
К-ин буд сарнавишт зи девони қисматам.
Май хӯр, ки ошиқӣ на ба касб асту ихтиёр,
Ин мавҳибат расид зи мероси фитратам.
Ман, к-аз ватан сафар нагузидам ба умри хеш,
Дар ишқи дидани ту ҳавохоҳи ғурбатам.
Дарёву кӯҳ дар раҳу ман хаставу заиф,
Эй Хизри пайхучаста, мадад кун ба ҳимматам!
Дурам ба сурат аз дари давлатсарои ту,
Лекин ба ҷону дил зи муқимони ҳазратам.
Ҳофиз ба пеши чашми ту хоҳад супурд ҷон,
Дар ин хаёлам, ар бидихад умр мӯҳлатам.

Дӯш бемории чашми ту бибурд аз дастам,
Лек аз лутфи лабат сурати ҷон мебастам.
Ишқи ман бо хати мушкини ту имрӯзӣ нест,
Дергоҳест, к-аз ин ҷоми ҳилолӣ мастам.
Аз суботи худам ин нуқта хуш омад, ки ба ҷавр
Дар сари кӯи ту аз пои талаб наншастам.
Офият чашм мадор аз мани майхонанишин,
Ки дам аз хидмати риндон задаам, то ҳастам.
Дар раҳи ишқ аз он сӯи фано сад хатар аст,
То нагӯӣ, ки чу умрам ба сар омад, растам.
Баъд аз инам чӣ ғам аз тири қачандозӣ ҳасуд,
Чун ба маҳбуби камонабруи худ пайвастам.
Бӯса бар дурчи ақиқи ту ҳалол аст маро,
Ки ба афсӯсу ҷафо мӯҳри вафо нашкастам.
Санами лашкариям ғорати дил карду бирафт,
Оҳ агар отифати шоҳ нагирад дастам!
Рутбати дониши Ҳофиз ба фалак бар шуда буд,
Кард ғамхории шамшоди баландат пастам.

Ба ғайр аз он, ки бишуд дину дониш аз дастам,
Биё, бигӯ, ки зи ишқат чӣ тарф барбастам?
Агарчи хирмани умрам ғами ту дод ба бод,
Ба хоки пои азизат, ки аҳд нашкастам.
Чу зарра гарчи ҳақирам, бибин ба давлати ишқ.
Ки дар ҳавои рухат чун ба меҳр пайвастам.
Биёр бода, ки умрест, то ман аз сари амн,
Ба кунҷи офият аз баҳри айш наншастам.
Агар зи мардуми ҳушёрӣ, эй насихатгӯӣ,
Сухан ба хок маяфган, чаро, ки ман мастам.
Чӣ гуна сар зи хиҷолат бароварам бари дӯст,
Ки хидмате ба сазо барнаёмад аз дастам.
Бисӯхт Ҳофизу он ёри дилнавоз нагуфт,
Ки марҳаме бифиристам, чу хотираш хастам.

Зулф бар бод мадеҳ то надихӣ барбодам,
Ноз бунёд макун, то накани бунёдам.
Май махӯр бо ҳама кас, то нахӯрам хуни чигар,
Сар макаш, то накашад сар ба фалак фарёдам.
Зулфро ҳалқа макун, то накунӣ дар бандам,
Турраро тоб мадеҳ то надихӣ барбодам.
Ёри бегона машав, то набурӣ аз хешам,
Ғами ағёр махӯр, то накунӣ ношодам.
Рух барафрӯз, ки фориғ кунӣ аз барги гулам,
Қад барафроз, ки аз сарв кунӣ озодам.
Шамъи ҳар чамъ машав, в-арна бисӯзӣ моро,
Ёди ҳар қавм макун, то наравӣ аз ёдам.
Шӯҳраи шаҳр машав, то наниҳам сар дар кӯҳ,
Шӯри Ширин манамо, то накунӣ Фарҳодам.
Раҳм кун бар мани мискину ба фарёдам рас,
То ба хоки дари Осаф нарасад фарёдам.
Ҳофиз аз ҷаври ту ҳошо, ки бигардонад рӯй,
«Ман аз он рӯз, ки дар банди туам, озодам».

Фош мегӯяму аз гуфтаи худ дилшодам,
Бандаи ишқаму аз ҳар ду ҷаҳон озодам.
Тоири гулшани қудсам, чӣ диҳам шарҳи фироқ,
Ки дар ин домғаҳи ҳодиса чун афтодам?
Ман малак будаму фирдавси барин чоям буд,
Одам овард дар ин дайри харобободам.
Сояи тубиву дилҷӯии ҳуру лаби ҳавз,
Ба ҳавои сари кӯи ту бирафт аз ёдам.
Нест бар лавҳи дилам ҷуз алифи қомати ёр,
Чӣ кунам, ҳарфи дигар ёд надод устодам.
Кавкаби бахти маро ҳеч мунаҷҷим нашинохт,
Ё раб, аз модари гетӣ ба чӣ толеъ зодам?
То шудам ҳалқабағӯши дари майхонаи ишқ,
Ҳар дам ояд ғаме аз нав ба муборакбодам.
Мехӯрад хуни дилам мардумаки дида, сазост,
Ки чаро дил ба чигаргӯшаи мардум додам?

Пок кун чехраи Ҳофиз ба сари зулф зи ашк,
В-арна ин сели дамодам бибарад бунёдам.

Маро мебиниву ҳар дам зиёдат мекуни дардам,
Туро мебинаму майлам зиёдат мешавад ҳар дам.
Зи сомонам намекурсӣ, намедонам чӣ сир дорӣ,
Ба дармонам намекушӣ, намедонӣ магар дардам?
На роҳаст ин, ки бигзорӣ маро бар хоку бигрезӣ,
Гузорам ору бозам пурс, то хоки раҳат гардам.
Надорам дастат аз доман, ба чуз дар хоку он дам ҳам,
Чу бар хокам равон гардӣ, бигирад доманат гардам.
Фурӯ рафт аз ғами ишқат дамам, дам медиҳӣ то кай?
Димор аз ман баровардӣ намегӯӣ баровардам.
Шабе дилро ба торикӣ зи зулфат боз меҷустам,
Рухат медидаму чоми ҳилолӣ боз меҳӯрдам.
Кашидам дар барат ногоҳу шуд дар тоб гесӯят,
Ниҳодам бар лабат лаброву қону дил фидо кардам.
Ту хуш мебош бо Ҳофиз бирав, гӯ, хасм қон медеҳ,
Чу гармӣ аз ту мебинам чӣ бок аз хасми дамсардам.

Солҳо пайравии мазҳаби риндон кардам,
То ба фатвои хирад ҳирс ба зиндон кардам.
Ман ба сарманзили анқо на ба худ бурдам роҳ
Қатъи ин марҳала бо мурғи Сулаймон кардам.
Соҷе бар дили решаи фиған, эй ганҷи мурод,
Ки ман ин хона ба савдои ту вайрон кардам.
Тавба кардам, ки набӯсам лаби соқиву кунун,
Мегазам лаб, ки чаро гӯш ба нодон кардам?
Дар хилофомади одат биталаб ком, ки ман
Касби чамъият аз он зулфи парешон кардам.
Нақши мастуриву мастӣ на ба дасти ману туст.
Он чӣ султони азал гуфт: Бикун! — он кардам.
Дорам аз лутфи азал қаннати фирдавс тамаъ,
Гарчи дарбонии майхона фаровон кардам.

Ин, ки пиронасарам сӯҳбати Юсуф бинавохт,
Аҷри сабрест, ки дар кулбаи эҳзон кардам.
Гар ба девони ғазал садрнишинам, чӣ аҷаб?
Солҳо бандагии соҳиби девон кардам.
Субҳ хезиву саломат талабӣ, чун Ҳофиз,
Ҳар чӣ кардам, ҳама аз давлати Қуръон кардам.

Дишаб ба сели ашк раҳи хоб мезадам,
Нақше ба ёди хатти ту бар об мезадам.
Абруи ёр дар назару хирқа сӯхта,
Ҷоме ба ёди гӯшаи меҳроб мезадам.
Ҳар мурғи фикр, к-аз сари шохи сухан бичаст,
Бозаш зи турраи ту ба мизроб мезадам.
Рӯи нигор дар назарам чилва менамуд
В-аз дур бӯса бар рухи маҳтоб мезадам.
Чашмам ба рӯи соқиву гӯшам ба қавли чанг,
Фоле ба чашму гӯш дар ин боб мезадам.
Нақши хаёли рӯи ту то вақти субҳдам
Бар коргоҳи дидаи беҳоб мезадам.
Соқӣ ба савти ин ғазалам коса мегирифт,
Меғуфтам ин суруду маи ноб мезадам.
Хуш бод вақти Ҳофизу фоли муроди ком
Бар номи умру давлати аҳбоб мезадам.

Заррасон то дар ҳавои меҳри рухсори туам,
Нест як соат қарор аз шавқи дидори туам.
Ҷони ширин дар ғамат додам, вале бахшид боз
Тоза ҷоне, хандаи лаъли шакарбори туам.
Инчунин моил, ки бо ағёр мебинам туро,
Кай кунам бовар, агар гӯӣ, ки: «Ман ёри гуам».
Бар сари онам, ки гар афтад туро коре ба ман,
Рӯ натолам, гар шавад сар дар сари кори туам.
Ту кашӣ ҳар лаҳза теғу ман сар андозам ба пеш,
Чун кунам, шармандаи алтофи бисёри туам.

Доштам умре чу Ҳофиз бар даҳан мӯҳри сулук,
Оқибат дар гуфтугӯ овард гуфтори туам.

Ҳарчанд пиру хастадилу нотавон шудам,
Ҳар гаҳ, ки ёди рӯи ту кардам, ҷавон шудам.
Шукри худо, ки ҳар чӣ талаб кардам аз худо,
Бар мунтаҳои ҳиммати худ комрон шудам.
Эй гулбуни ҷавон бари давлат бихӯр, ки ман
Дар сояи ту булбули боғи ҷинон шудам.
Аввал зи таҳту ғавқи вучудам хабар набуд,
Дар мактаби ғами ту чунин нуктадои шудам.
Қисмат ҳаволатам ба харобот мекунад,
Ҳарчанд, к-инчунин шудаму ончунон шудам.
Он рӯз бар дилам дари маънӣ кушуда шуд,
К-аз сокинони дарғаҳи пири муғон шудам.
Дар шоҳроҳи давлати сармад ба тахти бахт
Бо ҷоми май ба коми дили дӯстон шудам.
Аз он замон, ки фитнаи чашмат ба ман расид,
Эмин зи шарри фитнаи охирзамон шудам.
Ман пири солу моҳ наям, ёр бевафост,
Бар ман чу умр мегузарад, пир аз он шудам.
Дӯшам навид дод иноят, ки Ҳофизо,
Бозо, ки ман ба афви гуноҳат замон шудам.

Ҳамин на қиссаи он шӯҳи бевафо гӯям,
Ки боз чун бирасад, боз аз ибтидо гӯям,
Худойро, ки бубин, эй рафиқ мислиҳате,
Ки ҳоли хеш бигӯям ба ёр, то гӯям.
Шабе ба он маҳ агар сӯҳбат иттифоқ афтад,
Зи ман фасона агар бишнавад, чиҳо гӯям?
Гиреҳ-гиреҳ шуда хун дар дилам, вале зи касе
Чу кори ман накушояд, аз он чаро гӯям?
Кунам ҳикояти ӯ бо хаёли ӯ ҳама шаб,
Зи ошно сухане пеши ошно гӯям,

Ба як сухан нанавозӣ аз он лабам, Ҳофиз,
Ту худ бигӯй, ки ман ин сухан кучо гӯям?
Магӯ: «Давои худ аз дигарон талаб, Ҳофиз!»
Кучо равам, чӣ кунам, дарди худ киро гӯям?

Хаёли рӯи ту дар коргоҳи дида кашидам.
Ба сурати ту нигоре надидаму нашунидам.
Умеди хоҷагиям буд, бандагии ту ҷустам,
Ҳавои салтанатам буд, хидмати ту гузидам.
Агарчи дар талабат ҳаминаи боди шамолам,
Ба гарди сарви хиромони қоматат нарасидам.
Ба шавқи чашмаи нӯшат чӣ қатраҳо, ки фишонда
Зи лаъли бодафурӯшат, чӣ ишваҳо, ки харидам.
Зи ғамза бар дили решам чӣ тирҳо, ки кушодӣ,
Зи ғусса бар сари кӯят чӣ борҳо, ки кашидам.
Зи кӯи ёр биёр, эй насими субҳ ғуборе,
Ки бӯи хуни дили реш аз он туроб шунидам.
Гуноҳи чашми сиёҳи ту буду гардани дилхоҳ,
Ки ман чу оҳуи ваҳшӣ зи одамӣ бирамидам.
Чу ғунча бар сарам аз кӯи ӯ гузашт насиме,
Ки парда бар дили хунин ба бӯи ӯ бидаридам.
Ба хоки пойи ту савганду нури дидаи Ҳофиз,
Ки бе руҳи ту фурӯғ аз чароғи дида надидам.

Зи дасти кӯтаҳи худ зери борам,
Ки аз болобаландон шармсорам.
Магар занҷири мӯе гирадам даст
Вагарна сар ба шайдой барорам.
Зи чашми ман бипурс авзои гардун,
Ки шаб то рӯз ахтар мешуморам.
Бад-ин шукрона мебӯсам лаби ҷом,
Ки кард оғаҳ зи рози рӯзгорам.
Агар гуфтам дуои майфурӯшон,
Чӣ бошад, ҳаққи неъмат мегузорам.

Ман аз бозӯи худ дорам базе шукр,
«Ки зӯри мардумозорӣ надорам».
Саре дорам чу Ҳофиз маст, лекин,
Ба лутфи он саре уммедворам.

Гарчи афтод зи зулфаш гираҳе дар корам,
Ҳамчунон чашми умед аз карамаш медорам
Ба тараб ҳамл макун сурхии рӯям, ки чу ҷом,
Хуни дил акс бурун медиҳад аз рухсорам.
Пардаи мутрибам аз даст бурун хоҳад бурд,
Оҳ, агар з-он, ки дар ин парда набошад борам
Посбони ҳарамии дил шудаам шаб ҳама шаб,
То дар ин парда чуз андешаи ӯ нагзорам.
Манам он шоири соҳир, ки ба афсуни сухан
Аз наи килк ҳама канду шакар меборам.
Дидаи бахт ба афсонаи ӯ шуд дар хоб,
Ку насиме зи иноят, ки кунад бедорам.
Чун туро дар гузар, эй ёр, намеёрам дид,
Бо кӣ гӯям, ки бигӯяд сухане бо ёрам?
Дӯш мегуфт, ки Ҳофиз ҳама рӯясту риё,
Ба чуз аз хоки дараш бо кӣ бувад бозорам?

Гар даст диҳад хоки кафи пои нигорам,
Бар лавҳи басар хатти ғуборе бинигорам.
Бар бӯи кайори ту шудам ғарқу умед аст
Аз мавҷи сиришқам, ки расонад ба канорам.
Парвонаи ӯ гар бирасад дар талаби ҷон,
Чун шамъ ҳама дам ба даме ҷон бисипорам.
Имрӯз мақаш сар зи вафои ману андеш
З-он шаб, ки ман аз ғам ба дуо даст барорам.
Зулфайни сиёҳи ту ба дилдории ушшоқ
Доданд, қарореву бибурданд қарорам.
Эй бод, аз он бода насиме ба ман овар,
К-он бӯи шифобахш бувад дафъи хуморам.

Гар қалби диламро наниҳад дӯст иёре,
Ман нақди равон дар дамаш аз дида шуморам.
Доман мафишон аз мани хокӣ, ки пас аз марг
3-ин дар натавонад, ки барад бод ғуборам.
Ҳофиз, лаби лаълаш чу маро ҷони азиз аст,
Умре бувад он лаҳза, ки ҷонро ба лаб орам.

Дар ниҳонхонаи ишрат санаме хуш дорам,
К-аз сари зулфу рухаш наъл дар оташ дорам.
Ошиқи риндаму майхора ба овози баланд,
В-ин ҳама мансаб аз он хури париваш дорам.
Гар ту 3-ин даст маро бесару сомон дорӣ,
Ман ба оҳи саҳарат зулф мушавваш дорам.
Гар чунин чеҳра кушояд хати зангории дӯст,
Ман рухи зард ба хуноба мунаққаш дорам.
Гар ба кошнои риндон қадаме хоҳӣ зад,
Нуқл шеъри шакарину маи беғаш дорам.
Новаки ғамза биёру расани зулф, ки ман
Ҷангҳо бо дили маҷрӯҳи балокаш дорам.
Ҳофизо, чун ғаму шодии ҷаҳон даргузар аст,
Беҳтар он аст, ки ман хотири худ хуш дорам.

Дилатро гар ҳаҷар гуфтем, гуфтем,
Қадатро гар шаҷар гуфтем, гуфтем.
Хататро мушк агар хондем, хондем.
Қадатро сарв агар гуфтем, гуфтем.
Бигуфтемат, ки дорӣ то камар мӯй,
Зи мӯят то камар гуфтем, гуфтем.
Зи бод он дам, ки зулфат гашт дарҳам,
Зи мавҷаш гар шамар гуфтем, гуфтем.
Чу гаштӣ 3-он лаби ширин шакарбор,
Лабатро гар шакар гуфтем, гуфтем.
Намудӣ чун ба мо рухсору абрӯ,
Гарат шамсу қамар гуфтем, гуфтем.

Чӣ шуд гар ту рақибро, ки хоҳӣ,
Гадои дар ба дар гуфтем, гуфтем.
Туро дар маҷлиси риндони олам,
Агар тоҷи гуҳар гуфтем, гуфтем.
Чу Ҳофиз ҳоли худро бо даҳонат,
Ба ваҷҳи мухтасар гуфтем, гуфтем.

Ман кӣ бошам, ки бар он хотири отир гузарам,
Лутфҳо мекунӣ, эй хоки дарат тоҷи сарам!
Дилбаро, банданавозит кӣ омӯхт, бигӯ,
Ки ман ин занн ба рақибони ту ҳаргиз набарам.
Ҳимматам бадрақои роҳ кун, эй тоири қудс,
Ки дароз аст раҳи мақсаду ман навсафарам.
Эй насими саҳарӣ, бандагии ман бирасон,
Гӯ, фаромӯш макун, вақти дуои саҳарам.
Хуррам он рӯз, к-аз ин марҳала барбандам бор,
В-аз сари кӯи ту пурсанд рафиқон хабарам.
Пояи назм баланд асту чаҳонгир, бигӯ:
То кунад подшаҳи баҳр даҳон пургуҳарам.
Ҳофизо, шояд агар дар талаби гавҳари васл
Дида Дарё кунам аз ашқу дар ӯ ғӯта хӯрам.

Ту ҳамчу субҳиву ман шамъи хилвати саҳарам,
Табассуме куну ҷон бин, ки чун ҳамесупарам.
Чунин, ки дар дили ман доғи зулфи саркаши туст,
Бунафшазор шавад турбатам, чу даргузарам.
Бар остони муродат кушодаам дари чашм,
Ки як назар фиғанӣ, худ фиғандӣ аз назарам!
Чӣ шукр гӯямат, эй хайли ғам, афоқаллоҳ.
Ки рӯзи бекасӣ, охир, намеравӣ зи сарам.
Ғуломи мардуми чашмам, ки бо сиёҳдилӣ
Ҳазор қатра биборад, чу дарди дил шумарам.
Ба ҳар назар бути мо ҷилва мекунад, лекин
Кас ин карашма набинад, ки ман ҳаменигарам.

Ба хоки Ҳофиз агар ёр бигзарад чун бод,
Зи шавқ дар дили он тангно кафан бидарам.

Ба теғам гар кушад, дасташ нагирам
В-агар тирам занад, миннатпазирам.
Камони абрӯятро, гӯ, бизан тир,
Ки пеши дасту бозуят бимирам!
Ғами гетӣ гар аз поям дарорад,
Ба ҷуз соғар кӣ бошад дастгирам?
Барой, эй офтоби субҳи уммед,
Ки дар дасти шаби ҳичрон асирам.
Ба фарёдам рас, эй пири харобот,
Ба як ҷуръа ҷавонам кун, ки пирам.
Ба гесӯи ту хӯрдам дӯш савганд,
Ки ман аз пои ту сар барнагирам.
Бисӯз ин хирқай тақвӣ ту, Ҳофиз,
Ки гар оташ шавам, дар вай нагирам.

Маро аҳдест бо ҷонон, ки то ҷон дар бадан дорам,
Ҳаводорони кӯяшро чу ҷони хештан дорам.
Сафои хилвати хотир аз он шамъи Чигил ҷӯям.
Фурӯғи чашму нури дил аз он моҳи Хутан дорам.
Ба кому орзӯи дил чу дорам хилвате ҳосил,
Чӣ фикр аз хубси бадгӯён миёни анҷуман дорам.
Маро дар хона сарве ҳаст, к-андар сояи қаддаш
Фароғ аз сарви бўстониву шамшоди чаман дорам.
Гарам сад лашкар аз хубон ба қасди дил камин созанд,
Биҳамдуллоҳи-вал-минна, буте лашкаршикан дорам.
Сазад, к-аз хотами лаълаш занам лофи Сулаймонӣ,
Чу исми аъзамам бошад, чӣ бок аз аҳраман дорам.
Ало, эй пири фарзона, макун маънам зи майхона,
Ки ман дар тарки паймона дили паймоншикан дорам.
Худоро, эй рақиб, имшаб замоне дида бар ҳам неҳ,
Ки ман бо лаъли хомӯшаш ниҳонӣ сад сухан дорам.

Чу дар гулзори иқболаш хиромонам, биҳамдуллоҳ,
На майли лолаву насрин, на барги настаран дорам.
Ба риндӣ шӯҳра шуд Ҳофиз миёни ҳамдамон, лекин
Чӣ ғам дорам, ки дар олам Қавомуддин Ҳасан дорам.

Мазан бар дил зи нӯки ғамза тирам,
Ки пеши чашми беморат бимирам!
Нисоби ҳусн дар ҳадди камол аст,
Закотам деҳ, ки мискину фақирам.
Чу тифлон то кай, эй зоҳид, фиребӣ,
Ба себи бӯстону шаҳду ширам?
Чунон пур шуд фазои сина аз дӯст,
Ки ёди хеш гум шуд аз замирам.
Қадаҳ пур кун, ки ман дар давлати ишқ
Чавонбахти чаҳонам, гарчи пирам.
Қароре бастаам бо майфурушон,
Ки рӯзи ғам ба чуз соғар нагирам.
Мабодо чуз ҳисоби мутрибу май,
Агар нақше кашад килки дабирам.
Дар ин ғавфо, ки кас касро напурсад,
Ман аз пири муғон миннатпазирам.
Хушо он дам, к-аз истиғнои мастӣ,
Фароғат бошад аз шоҳу вазирам.
Ман он мурғам, ки ҳар шому саҳаргоҳ,
Зи боми арш меояд сафирам.
Чу Ҳофиз ганчи ӯ дар сина дорам,
Агарчи муддаӣ бинад ҳақирам.

Намози шои ғарибон чу гиря оғозам,
Ба мӯяҳои ғарибона қисса пардозам.
Ба ёди ёру диёр он чунон бигирям зор,
Ки аз чаҳон раҳу расми сафар барандозам.
Манн аз диёри ҳабибам, на аз билоди ғариб,
Муҳаймино, ба рафиқони худ расон бозам.

Худойро, мададе, эй рафиқи раҳ, то ман
Ба кӯи майкада дигар алам барафрозам.
Хирад зи пирии ман кай ҳисоб баргирад,
Ки боз бо санами тифл ишқ мебзам?
Ба ҷуз сабову шамолам намешиносад кас,
Азизи ман, ки ба ҷуз бод нест дамсозам.
Ҳавои манзили ёр оби зиндагонии мост,
Сабо, биёр насиме зи хоки Шерозам.
Сиришкам омаду айббам бигуфт рӯй ба рӯй,
Шикоят аз кӣ кунам, хонагист ғаамозам.
Зи ҷанги Зӯҳра шунидам, ки субҳдам мегуфт,
Ғуломи Ҳофизи хушлаҳҷаи хушовозам.

Гар даст расад бар сари зулфайни ту бозам,
Чун гӯй чӣ сарҳо, ки ба чавғони ту бозам.
Зулфи ту маро умри дароз аст, вале нест
Дар даст сари мӯе аз он умри дарозам.
Парвонаи роҳат бидех, эй шамъ, ки имшаб
Аз оташи дил пеши ту чун мум гудозам.
Он дам, ки ба як ханда диҳам ҷон чу суроҳӣ,
Мастони ту хоҳам, ки гузоранд намозам.
Чун нест вучуди мани олуда намозӣ,
Дар майкада з-он кам нашавад сӯзу гудозам.
Дар масҷиду майхона хаёлат агар ояд,
Меҳроб камонхонаи абрӯи ту созам.
Гар хилвати моро шабе аз рух бифурӯзӣ,
Чун субҳ бар офоқи ҷаҳон сар бифарозам.
Маҳмуд бувад оқибати кор дар ин роҳ
Гар сар биравад дар сари савдои Аёзам.
Ҳофиз, ғами дил бо кӣ бигӯям, ки дар ин давр
Ҷуз ҷом нашояд, ки бувад маҳрами розам.

Дар хароботи муғон гар гузар афтад бозам,
Ҳосили хирқаву сачҷода равон дарбозам.

Ҳалқаи тавба гар имрӯз чу зухҳод занам,
Хозини майкада фардо накунад дар бозам.
В-ар чу парвона диҳад даст фароғи боле,
Ҷуз бад-он орази шамъе набувад парвозам.
Сӯхбати хур нахоҳам, ки бувад айни қусур
Ба хаёли ту агар бо дигаре пардозам.
Сирри савдои ту дар сина бимондӣ пинҳон,
Чашми тардоман агар фош накардӣ розам.
Мурғсон аз қафаси хок ҳавоӣ гаштам,
Ба ҳавое, ки магар сайд кунад шаҳбозам.
Ҳамчу чанг ар ба каноре надихӣ коми дилам,
Аз лаби хеш чу най як нафасе бинвозам!
Мочарои дили саргашта нагӯям бо кас,
З-он, ки ҷуз теғи ғамат нест касе дамсозам.
Гар ба ҳар мӯй саре бар тани Ҳофиз бошад,
Ҳамчу зулфат ҳамаро дар қадамат андозам.

Муждаи васли ту ку, к-аз сари ҷон бархезам?
Тоири қудсаму аз доми ҷаҳон бархезам.
Ба валои ту, ки гар бандаи хешам хонӣ,
Аз сари хоҷагии кавну макон бархезам.
Ё раб, аз абри ҳидоят бирасон бороне,
Пештар з-он, ки чу гарде зи миён бархезам.
Бар сари турбати ман бо маю мутриб бинишин,
То ба бӯят зи лаҳад рақскунон бархезам.
Хезу боло бинамо, эй бути ширинҳаракот,
К-аз сари ҷону ҷаҳон дастфишон бархезам.
Гарчи пирам, ту шабе, танг дар оғӯшам каш,
То саҳаргаҳ зи канори ту ҷавон бархезам.
Рӯзи маргам нафасе мӯҳлати дидор бидеҳ,
То чу Ҳофиз зи сари ҷону ҷаҳон бархезам.

Чаро на дар паи азми диёри худ бошам?
Чаро на хоки сари кӯи ёри худ бошам?

Ғами ғарибиву ғурбат чу барнаметобам,
Ба шаҳри худ раваму шаҳриёри худ бошам.
Зи маҳрамони саропардаи висол шавам,
Зи бандагони худовангори худ бошам.
Чу кори умр на пайдост, боре он авло,
Ки рӯзи воқиа пеши нигори худ бошам.
Зи дасти бахти гаронхобу кори бесомон,
Ғарам бувад гилае роздори худ бошам.
Ҳамеша пешаи ман ошиқиву риндӣ буд,
Дигар бикӯшаму машғули кори худ бошам.
Бувад, ки лутфи азал раҳнамун шавад, Ҳофиз,
Вагарна то ба абад шармсори худ бошам.

Ман дӯстдори рӯи хушу мӯи дилкашам,
Мадҳуши чашми масту маи софи беғашам.
Гуфтӣ: «Зи сирри аҳди азал як сухан бигӯ»,
Он гаҳ бигӯямат, ки ду паймона даркашам.
Ман одами биҳиштиям, аммо дар ин сафар,
Ҳоле асири ишқи ҷавонони маҳвашам.
Дар ошиқӣ гузир набошад зи созу сӯз,
Истодаам чу шамъу матарсон зи оташам.
Шероз маъдани лаби лаъл асту кони ҳусн,
Ман ҷавҳарии муфлисам, иро мушаввашам.
Азбаски чашми маст дар ин шаҳр дидаам,
Ҳаққо, ки май намехӯрам акнуну сархушам.
Шаҳрест пуркарашмаву хубон зи шаш ҷиҳат,
Чизем нест в-арна харидори ҳар шашам.
Бахт ар мадад диҳад, ки кашам рахт сӯи дӯст,
Гесӯи ҳур гард фишонад зи мафрашам.
Ҳофиз арӯси табъи маро ҷилва орзуст,
Оинае надорам, аз он оҳ мекашам.

Ҳаёли рӯи ту чун бигзарад ба гулшани чашм,
Дил аз паи назар ояд ба сӯи равзани чашм.

Сазои такагаҳат манзаре намебинам,
Манам зи оламу ин гӯшае муайяни чашм.
Биё, ки лаълу гуҳар дар нисори мақдами ту
Зи ганҷхонаи дил мекашам ба махзани чашм.
Саҳар сиришки равонам сари харобӣ дошт,
Гарам на хуни ҷигар мегирифт домани чашм.
Нахуст рӯз, ки дидам рухи ту, дил мегуфт:
«Агар расад халале, хуни ман ба гардани чашм».
Ба бӯи муждаи васли ту то саҳар шаби дӯш
Ба роҳи бод ниҳодам чароғи равшани чашм.
Ба мардумӣ, ки дили дардманди Ҳофизро
Мазан ба новаки дилдӯзи мардумафгани чашм.

Ман, ки аз оташи дил чун хуми май дар ҷушам,
Мӯҳр бар лаб зада, хун мехӯраму хомӯшам,
Қасди ҷон аст тамаъ дар лаби ҷонон кардан,
Ту маро бин, ки дар ин кор ба ҷон меқӯшам.
Ман кай озод шавам аз ғами дил, чун ҳар дам
Ҳиндуи зулфи буте ҳалқа кунад дар гӯшам?
Хошалиллаҳ, ки наям мӯътақиди тоати хеш,
Ин қадар ҳаст, ки гаҳ-гаҳ қадаҳе менӯшам.
Ҳаст умедам, ки ал-ар-рағми адӯ рӯзи ҷазо,
Файзи афваш наниҳад бори гунаҳ бар дӯшам.
Падарам равзаи ризвон ба ду гандум бифурӯхт,
Ман чаро мулки ҷаҳонро ба ҷаве нафрӯшам?
Хирқапӯшии ман аз ғояти диндорӣ нест,
Пардае бар сари сад айби ниҳон мепӯшам.
Ман, ки хоҳам, ки нанӯшам ба ҷуз аз ровақи хум,
Чӣ кунам, гар сухани пири муғон нанюшам?
Гар аз ин даст занад мутриби маҷлис раҳи ишқ,
Шеъри Ҳофиз бибарад вақти самоъ аз хушам.

Гар ман аз сарзаниши муддаиён андешам,
Шеваи мастиву риндӣ наравад аз пешам.

Зӯҳди риндони навомӯхта роҳи бадахист,
Ман, ки бадноми ҷаҳонам, чӣ салоҳ андешам?
Шоҳи шӯридасарон хон мани бесомонро,
З-он, ки дар камхирадӣ аз ҳама олам бешам,
Бар чабин нақш кун аз хуни дили ман холе,
То бидонанд, ки қурбони ту, кофиркешам.
Эътиқоде бинамову бигузар, баҳри Худо,
То дар ин хирқа надонӣ, ки чӣ нодарвешам.
Шеъри хунбори ман, эй бод, бад-он ёр расон,
Ки зи мижғони сияҳ бар раги ҷон зад нешам.
Ман агар бода хӯрам в-ар на, чи корам бо кас,
Ҳофизи рози худу орифи вақти хешам.

Ҳичоби чеҳраи ҷон мешавад ғубори танам,
Хушо даме, ки аз он чеҳра парда барфиганам.
Чунин қафас на сазои чу ман хушилхонест,
Равам ба гулшани ризвон, ки мурғи он чаманам,
Аён нашуд, ки чаро омадам, кучо рафтам?
Дареғу дард, ки ғофил зи кори хештанам!
Чӣ гуна тавф кунам дар фазои олами қудс,
Ки дар сарочаи таркиб тахтабанди танам.
Агар зи хуни дилам бўи шавқ меояд,
Аҷаб мадор, ки ҳамдарди нофаи Хутанам.
Тарози пирохани заркашам мабин, чун шамъ,
Ки сӯзхост ниҳонӣ даруни пираҳанам.
Биёву ҳастии Ҳофиз зи пеши ӯ бардор,
Ки бо вучуди ту кас нашнавад зи ман, ки манам.

Гар ман аз сарзаниши муддаиён андешам,
Шеваи мастиву риндӣ наравад аз пешам.
Зӯҳди риндони навомӯхта роҳи бадахист,
Ман, ки бадноми ҷаҳонам, чӣ салоҳ андешам?
Шоҳи шӯридасарон хон мани бесомонро,
З-он, ки дар камхирадӣ аз ҳама олам бешам,

Бар чабин нақш кун аз хуни дили ман холе,
То бидонанд, ки қурбони ту, кофиркешам.
Эътиқоде бинамову бигузар, баҳри Худо,
То дар ин хирқа надонӣ, ки чӣ нодарвешам.
Шеъри хунбори ман, эй бод, бад-он ёр расон,
Ки зи мижғони сияҳ бар раги қон зад нешам.
Ман агар бода хӯрам в-ар на, чи қорам бо кас,
Ҳофизи рози худу орифи вақти хешам.

Ҳичоби чехраи қон мешавад ғубори танам,
Хушо даме, ки аз он чехра парда барфиганам.
Чунин қафас на сазои чу ман хушилҳонест,
Равам ба гулшани ризвон, ки мурғи он чаманам,
Аён нашуд, ки чаро омадам, кучо рафтам?
Дареғу дард, ки ғофил зи кори хештанам!
Чӣ гуна тавф кунам дар фазои олами қудс,
Ки дар сарочаи таркиб тахтабанди танам.
Агар зи хуни дилам бўи шавқ меояд,
Аҷаб мадор, ки ҳамдарди нофаи Хутанам.
Тарози пирохани заркашам мабин, чун шамъ,
Ки сӯзхост ниҳонӣ даруни пираҳанам.
Биёву ҳастии Ҳофиз зи пеши ӯ бардор,
Ки бо вучуди ту кас нашнавад зи ман, ки манам.

Чил сол беш рафт, ки ман лоф мезанам,
К-аз чокарони пири муғон камтарин манам.
Ҳаргиз зи юмни отифати пири майфурӯш
Согар тихӣ нашуд зи маи софи равшанам.
Аз чоҳи ишқу давлати риндони покбоз
Пайваста садри мастабаҳо буд масканам.
Дар шони ман ба дурдкашӣ занни бад мабар,
К-олуда гашт қома, вале покдоманам.
Ҳайф аст булбуле чу ман акнун дар ин қафас,
Бо ин лисони азб ки хомуш чу савсанам.

Обу ҳавои Форс аҷаб сифлапарвар аст,
Ку ҳамраҳе, ки хайма аз ин хок барканам?
Шаҳбози дасти подшаҳам, ин чӣ ҳолат аст,
К-аз ёд бурдаанд ҳавои нишеманам?
Тӯроншаҳи хучаста, ки дар ман-язиди фазл
Шуд миннати мавоҳиби ӯ тавқи гарданам.
Ҳофиз, ба зери хирқа қадаҳ то ба кай кашӣ?
Дар базми хоҷа парда зи корат барафганам!

Умрест, то ман дар талаб ҳар рӯз гоме мезанам,
Дасти шафоат ҳар замон дар некномӣ мезанам.
Бе моҳи меҳрафрӯзи худ, то бигзаронам рӯзи худ,
Доме ба роҳе мениҳам, мурғе ба доме мезанам.
Авранг ку? Гулчехр ку? Нақши вафову меҳр ку?
Ҳоле ман андар ошиқӣ дови тамоме мезанам.
То бу, ки ёбам огаҳӣ аз сояи сарви сикҳӣ,
Гулбонги ишқ аз ҳар тараф бар хушхироме мезанам.
Ҳарчанд к-он ороми дил, донам набахшад коми дил,
Нақши хаёле мекашам, фоли давоме мезанам.
Донам сар орад ғуссаро, рангин барорад қиссаро,
Ин оҳи хунафшон, ки ман дар субҳу шоме мезанам.
Бо он, ки аз вай ғоибам, в-аз май чу Ҳофиз тоибам
Дар маҷлиси рӯҳониён гоҳ-гоҳ ҷоме мезанам.

Бе ту, эй сарви равон, бо гулу гулшан чӣ кунам?
Зулфи сунбул чӣ кашам, орази савсан чӣ кунам?
Оҳ, к-аз таънаи бадхоҳ надидам рӯят,
Нест чун оинаам, рӯй зи оҳан чӣ кунам?
Бирав, эй носеху бар дурдкашон хурда магир,
Корфармой қадар мекунад, ин, ман чӣ кунам?
Барқи ғайрат чу чунин мечаҳад аз мумкини ғайб,
Ту бифармо, ки мани сӯхтахирман чӣ кунам?
Шоҳи туркон чу писандиду ба чоҳам андохт,
Дастгир ар нашавад лутфи Таҳамтан, чӣ кунам?

Мададе гар ба чароғе накунад оташи Тӯр,
Чораи тирашаби водии эман, чӣ кунам?
Ҳофизо, худди барин хонаи мавруси ман аст,
Андар ин манзили вайрона нишеман чӣ кунам?

Ман на он риндам, ки тарки шоҳиду соғар кунам,
Мӯҳтасиб донад ки ман ин корҳо камтар кунам.
Ман, ки айби тавбакорон карда бошам борҳо,
Тавба аз май вақти гул девона бошам, гар кунам.
Ишқ дурдонасту ман ғаввосу дарё майкада,
Сар фурӯ бурдам дар он ҷо, то кучо сар бар кунам.
Лола соғаргиру наргис масту бар ман номи фикс,
Доварӣ дорам бaсе, ё раб, киро довар кунам?
Бозкаш як дам инон, эй турки шахрошӯби ман,
То зи ашқу чеҳра роҳат пурзару гавҳар кунам.
Ман, ки аз ёқуту лаъли ашқ дорам ганҷҳо,
Кай назар дар файзи хуршеди баландахтар кунам?
Чун сабо маҷмӯаи гудро ба оби лутф шуст,
Қаҷдилам хон, гар назар бар сафҳаи дафтар кунам.
Аҳду паймони фалакро нест чандон эътибор,
Аҳд бо паймона бандам, шарт бо соғар кунам.
Ман, ки дорам дар гадоӣ ганҷи султонӣ ба даст,
Кан тамаъ дар гардиши гардуни дунпарвар кунам?
Гарчи гардолуди фақрам, шарм бод аз ҳимматам,
Гар ба оби чашмаи хуршед доман тар кунам.
Ошиқонро гар дар оташ меписандад лутфи дӯст,
Тангчашмам, гар назар бар чашмаи кавсар кунам.
Дӯш лаълаш ишвае медод Ҳофизро, вале
Ман на онам, к-аз вай ин афсонаҳо бовар кунам.

Санамо, бо ғами ишқи ту чӣ тадбир кунам,
То ба кай дар ғами ту нолаи шабгир кунам.
Дили девона аз он шуд, ки насихат шунавад,
Магараш ҳам зи сари зулфи ту занҷир кунам.

Он чӣ дар муддати ҳичри ту кашидам, ҳайҳот,
Дар яке нома муҳол аст, ки таҳрир кунам.
Бо сари зулфи ту маҷмӯи парешонии хеш
Ку маҷоле, ки саросар ҳама тақрир кунам?
Он замон, к-орзуи дидани ҷонам бошад,
Дар назар нақши рухи хуби ту тасвир кунам.
Гар бидонам, ки висоли ту бад-ин даст диҳад.
Дину дилро ҳама дарбозаму тавфир кунам.
Дур шав аз барам, эй воизу беҳуда мағӯй,
Ман на онам, ки дигар гӯш ба тазвир кунам.
Нест уммеди салоҳе зи фасоди Ҳофиз,
Чунки тақдир чунин аст, чӣ тадбир кунам?

Дида дарё кунаму сабр ба саҳро фиғанам,
В-андар ин кор дили хеш ба дарё фиғанам.
Аз дили танги гунаҳгор барорам охе,
К-оташ андар ҷигари Одаму Ҳаво фиғанам.
Мояи хушдилӣ он ҷост, ки дилдор он ҷост,
Мекунам ҷаҳд, ки худро магар он ҷо фиғанам.
Бикушо банди қабо, эй маҳи хуршедкулоҳ,
То чу зулфат сари савдозада дар по фиғанам.
Хӯрдаам тири фалак, бода бидеҳ, то сармаст
Уқда дар банди камар — таркаши Ҷавзо фиғанам.
Ҷуръаи ҷом бар ин тахти равон афшонам,
Гулғули чанг дар ин гунбади мино фиғанам.
Ҳофизо, така бар айём чу саҳв асту хато,
Ман чаро ишрати имрӯз ба фардо фиғанам?

Дӯш савдои рухаш, гуфтам, зи сар берун кунам,
Гуфт: «Ку занҷир, то тадбири ин маҷнун кунам»,
Қоматашро сарв гуфтам, сар кашид аз ман ба хашм
Дӯстон, аз рост меранҷад нигорам, чун кунам?
Нукта носанҷида гуфтам, дилрабо, маъзур дор,
Шевае фармой, то ман табъро мавзун кунам.

Зардрӯй мекашам з-он табъи нозук бегуноҳ,
Соқиё, чоме бидеҳ, то чеҳраро гулгун кунам.
Эй насими манзили Лайлӣ, худоро, то ба кай
Рабъро бар ҳам занам, атлодро Ҷайхун кунам.
Ман, ки раҳ бурдам ба ганҷи ҳусни бепоёни дӯст,
Сад гадое ҳамчу худро баъд аз ин Қорун кунам.
Эй шахи соҳибқирон, аз банда Ҳофиз ёд кун,
То дуои давлати он ҳусни рӯзафзун кунам.

Ба азми тавба саҳар, гуфтам, истихора кунам,
Баҳори тавбашикан мерасад, чӣ чора кунам?
Сухан дуруст бигӯям: наметавонам дид,
Ки май хӯранд ҳарифону ман назора кунам.
Чу ғунча бо лаби хандон ба ёди маҷлиси шоҳ
Пиёла гираму аз шавқ чома пора кунам.
Ба даври лола димоғи маро илоҷ кунед,
Гар аз миёнаи базми тараб канора кунам.
Зи рӯи дӯст маро чун гули мурод шукуфт,
Ҳаволаи сари душман ба санги хора кунам.
Гадои майкадаам, лек вақти мастӣ бин,
Ки ноз бар фалаку ҳукм бар ситора кунам.
Маро, ки нест раҳу расми луқмапарҳезӣ,
Чаро маломати ринди шаробхора кунам?
Ба тахти гул бинишонам буте чу султоне,
Зи сунбуду суманаш соз тавқу ёра кунам.
Зи бода хӯрдани пинҳон малул шуд Ҳофиз,
Ба бонги барбату най розаш ошкора кунам.

Ҳошо, ки ман ба мавсими гул тарки май кунам,
Ман лофи ақл мезанам, ин кор кай кунам?
Мутриб кучост, то ҳама маҳсули зӯҳду илм,
Дар кори чангу барбату овози най кунам.
Аз қилуқоли мадраса ҳоле дилам гирифт,
Якҷанд низ хидмати маъшуқу май кунам.

Кай буд дар замона вафо? Ҷоми май биёр,
То ман ҳикояти Ҷаму Ковуси Кай кунам.
Аз номаи сиёҳ натарсам, ки рӯзи ҳашр
Бо файзи лутфи ӯ сад аз ин нома тай кунам.
Ку пайки субҳ, то гилаҳои шаби фироқ,
Бо он хучастатолеи фархундапай кунам?
Ин ҷони орият, ки ба Ҳофиз супурд дӯст,
Рӯзе рухаш бибинаму таслими вай кунам.

Рӯзгоре шуд, ки дар майхона хидмат мекунам,
Дар либоси фақр кори аҳли давлат мекунам.
То кай андар доми васл орам тазарви хушхиром?
Дар каминам в-интизори вақти фурсат мекунам.
Воизи мо бӯи ҳақ нашнид, бишнава, к-ин суҳан
Дар ҳузураш низ мегӯям, на ғайбат мекунам.
Бо сабо афтону хезон меравам то кӯи дӯст
В-аз рафиқони раҳ истимдоди ҳиммат мекунам.
Хоки кӯят заҳмати мо барнатобад беш аз ин,
Луфтҳо кардӣ, бую, таҳфифи заҳмат мекунам.
Зулфи дилбар доми роҳу ғамзааш тири балост,
Ёд дор, эй дил, ки чандинат насиҳат мекунам.
Дидаи бадбин бипӯшон, эй карими айбпӯш,
З-ин далериҳо, ки ман дар кунҷи хилват мекунам.
Ҳофизам дар маҷлисе, дурдикашам дар маҳфиле,
Бингар ин шӯхӣ, ки чун бо халқ санъат мекунам!

Зи бод накҳати зулфи дутот мечӯям,
Зи бода лаъли лаби ҷонфазот мечӯям.
Насими гулшани фирдавсу оби чашмаи Хизр
Ба хоки пот, ки аз хоки пот мечӯям.
Агар ту пил бирониву асб дарбозӣ,
Чӣ гуна рух биниҳам ман, ки мот мечӯям.
Ҷафо маҷӯву маёзор беш аз ин моро,
Ғулум, гӯ, чӣ ту гӯӣ, ҷафот мечӯям!

Табиби дарди маро гуфтамаш хате бинавис,
Чавоб дод, ки Ҳофиз давог мечӯям.

Ман тарки ишқи шоҳиду соғар намекунам,
Сад бор тавба кардаму дигар намекунам.
Боғи биҳишту сояи тубиву қасри ҳур
Бо хоки кӯи дӯст баробар намекунам.
Талқини дарси аҳли назар як ишорат аст,
Гуфтам киноятеву мукаррар намекунам.
Ҳаргиз намешавад зи сари худ хабар маро,
То дар миёни майкада сар бар намекунам.
Носеҳ ба таън гуфт, ки: «Рав тарки ишқ кун»,
Мӯҳтоҷи ҷанг нест, бародар, намекунам.
Ин тақвиям тамом, ки бо шоҳидони шаҳр
Нозу карашма бар сари минбар намекунам.
Ҳофиз, ҷаноби пири муғон ҷои давлат аст,
Ман тарки хокбӯсии ин дар намекунам.

Ба миҷғони сияҳ кардӣ ҳазорон рахна дар динам,
Биё, к-аз чашми беморат ҳазорон дард барчинам.
Ало, эй ҳамнишини дил ки ёронат бирафт аз ёд,
Маро рӯзе мабод он дам, ки бе ёди ту биншинам.
Ҷаҳон пир асту бибунёд, аз ин Фарҳодкуш фарёд,
Ки кард афсуну найрангаш, малул аз ҷони ширинам.
Зи тоби оташи дурӣ шудам ғарқи арақ чун гул,
Биёр, эй боди шабгире насиме з-он арақчинам.
Ҷаҳони фониву боқӣ, фидои шоҳиду соқӣ,
Ки султони оламро туфайли ишқ мебинам.
Агар бар ҷои ман ғайре гузинад дӯст, ҳоким ўст,
Ҳаромам бод, агар ман ҷон ба ҷои дӯст бигзинам!
Сабоҳ-ул-хайр зад булбул, кучой, соқӣ, бархез,
Ки ғавғо мекунад дар сар хаёли хоби дӯшинам.
Шаби реҳлат ҳам аз бистар равам дар қасри ҳур-ул-ин,
Агар дар вақти ҷон додан ту бошӣ шамъи болинам.

Ҳадиси орзумандӣ, ки дар ин нома сабт афтод,
Ҳамоно беғалат бошад, ки Ҳофиз дод талқинам.

Ҳолиё маслиҳати вақт дар он мебинам,
Ки кашам рахт ба майхонаву хуш биншинам.
Ҷоми май гираму аз аҳли риё дур шавам,
Яъне аз халқи ҷаҳон покдиле бигзинам.
Ҷуз суроҳиву китобам набувад ёри надим,
То ҳарифони дағоро ба ҷаҳон кам бинам.
Сар ба озодагӣ аз халқ барорам чун сарв,
Гар диҳад даст, ки доман зи ҷаҳон дарчинам.
Баски дар хирқаи олуда задам лофи салоҳ
Шармсори рухи соқиву маи рангинам.
Синаи танги ману бори ғами ӯ, ҳайҳот,
Марди ин бори гарон нест дили мискинам.
Бандаи Осафи аҳдам, дилам аз роҳ мабар,
Ки агар дам занам, аз чарх бихоҳад кинам.
Бар дилам гарди ситамҳост, худоё маписанд,
Ки муқаддар шавад оинаи меҳроинам.
Ман агар ринди хароботаму гар Ҳофизи шаҳр,
Ин матоам, ки ҳамебиниву камтар з-инам.

Гарам аз даст бархезад, ки бо дилдор биншинам,
Зи ҷоми васл май нӯшам, зи боғи айш гул чинам.
Шароби талхи сӯфисӯз бунёдам бихоҳад бурд,
Лабам бар лаб неҳ, эй соқиву бистон ҷони ширинам.
Магар девона хоҳам шуд дар ин савдо, ки шаб то рӯз
Сухан бо моҳ мегӯям, парӣ дар хоб мебинам.
Лабат шаккар ба мастон доду чашмат май ба майхорон,
Манам, к-аз ғояти ҳирмон на бо онам, на бо инам.
Чу ҳар хоке, ки бод овард, файзе бурд аз инъомат,
Зи ҳоли банда ёд овар, ки хидматгори деринам.
На ҳар, к-ӯ нақши назме зад, каломаш дилпазир афтад.
Тазарви турфа ман гирам, ки чолок аст шоҳинам.

Агар бовар намедорӣ, рав аз суратгари Чин пурс,
Ки Монӣ нусха мехоҳад зи нӯки килки мушкинам.
Вафодориву ҳақгӯӣ на кори ҳар касе бошад,
Гуломи Осафи сонӣ Чалолулҳаққи ваддинам.
Румузи мастиву риндӣ зи ман бишнава, на аз Ҳофиз,
Ки бе ҷому қадаҳ ҳар дам надими моҳу парвинам.

Дар хароботи муғон нури худо мебинам,
Ин аҷаб бин, ки чӣ нуре зи кучо мебинам.
Ҷилва бар ман мафурӯш, эй маликулҳоч, ки ту
Хона мебиниву ман хонахудо мебинам.
Хоҳам аз зулфи бутон нофакушоӣ кардам,
Фикри дур аст ҳамоно, ки хато мебинам.
Сӯзи дил, ашки равон, оҳи саҳар, нолаи шаб,-
Ин ҳама аз назари лутфи шумо мебинам.
Ҳар дам аз рӯи ту нақше занадам роҳи ҳаёл,
Бо кӣ гӯям, ки дар ин парда чиҳо мебинам?
Кас надидаст зи мушки Хутану нофаи Чин
Он чӣ ман ҳар саҳар аз боди сабо мебинам.
Дӯстон, айби назарбозии Ҳофиз макунед,
Ки ман ӯро зи муҳиббони шумо мебинам.

Ғами замона, ки ҳечаш карон намебинам,
Давош ҷуз ман чун арғавон намебинам.
Ба тарки хидмати пири муғон нахоҳам гуфт,
Чаро, ки маслиҳати худ дар он намебинам.
Зи офтоби қадаҳ иртифоъи айш бигир,
Чаро, ки толеъи вақт ончунон намебинам.
Нишони аҳли худо ошиқист, бо худ дор,
Ки дар машоихи шаҳр ин нишон намебинам.
Бад-ин ду дидаи ҳайрони ман ҳазор афсӯс,
Ки бо ду оина рӯяш аён намебинам.
Қади ту то бишуд аз ҷӯйбори дидаи ман,
Ба ҷои сарв ҷуз оби равон намебинам.

Дар ин хумор касам ҷуръае намебахшад,
Бибин, ки аҳли диле дар ҷаҳон намебинам.
Нишони мӯи миёнаш, ки дил дар ӯ бастам,
Зи ман мапурс, ки худ дар миён намебинам.
Ману сафиҳои Ҳофиз, ки ҷуз дар ин дарё
Бизоати сухани дурфишон намебинам.

Хуррам он рӯз, к-аз ин манзили вайрон биравам
Роҳати ҷон талабам в-аз паи ҷонон биравам.
Гарчи донам, ки ба ҷое набарад роҳ ғариб,
Ман ба бӯи сари он зулфи парешон биравам.
Дилам аз ваҳшати зиндони Сикандар бигирифт,
Рахт барбандаму то мулки Сулаймон биравам.
Чун сабо бо дили бемору тани бетоқат
Ба ҳаводории он сарви хиромон биравам.
Дар раҳи ӯ чу қалам гар ба сарам бояд рафт,
Бо дили захмкашу дидаи гирён биравам.
Назр кардам, гар аз ин ғам бадар оям рӯзе,
То дари майкада шодону ғазалхон биравам.
Ба ҳаводории ӯ заррасифат рақсунон,
То лаби чашмаи хуршеди дурахшон биравам.
Тоziёро ғами аҳволи гаронборон нест,
Порсоён, мададе, то хушу осон биравам!
В-ар чу Ҳофиз зи биёбон набарам раҳ берун,
Ҳамраҳи кавкабаи Осафи даврон биравам.

Гар аз ин манзили вайрон ба сӯи хона равам,
Дигар он ҷо, ки равам, оқилу фарзона равам.
3-ин сафар гар ба саломат ба ватан бозрасам,
Назр кардам, ки ҳам аз роҳ ба майхона равам.
То бигӯям, ки чӣ кашфам шуд аз ин сайру сулук,
Ба дари савмаа бо барбату паймона равам.
Ошноёни раҳи ишқ гарам хун бихӯранд,
Нокасам, гар ба шикоят сӯи бегона равам.

Баъд аз ин дасти ману зулфи чу занчири нигор,
Чанду чанд аз паи коми дили девона равам.
Гар бибинам хама абруи чу меҳробаш боз,
Сачдаи шукр кунам в-аз паи шукрона равам.
Хуррам он дам, ки чу Ҳофиз ба таваллои вазир
Сархуш аз майкада бо дӯст ба кошно равам.

Он, ки помоли чафо кард чу хоки роҳам,
Хок мебӯсаму узри қадамаш меҳоҳам.
Ман на онам, ки зи ҷаври ту бинолам, ҳошо,
Бандаи мӯътақиду чокари давлатҳоҳам.
Бастаам дар хама гесуи ту уммеда дароз,
Он мабодо, ки кунад дасти талаб кӯтоҳам.
Зарраи хокаму дар кӯи туам ҷой хуш аст.
Тарсам, эй дӯст, ки боде бибарад ногоҳам,
Пири майхона саҳар ҷоми ҷаҳонбинам дод,
В-андар он оина аз ҳусни ту кард огоҳам.
Сӯфии савмаи олами қудсам, лекин,
Ҳолиё дайри муғон аст ҳаволатгоҳам.
Бо мани роҳнишин хезу сӯи майкада ой,
То дар он ҳалқа бибинӣ, ки ҷӣ соҳибҷоҳам.
Хушам омад, ки саҳар хусрави Ховар меғуфт,
Бо ҳама подшаҳӣ бандаи Тӯроншоҳам.
Маст бигзаштиву аз Ҳофизат андеша набуд,
Оҳ агар домани ҳусни ту бигирад оҳам!

Дидор шуд муяссару бӯсу канор ҳам,
Аз бахт шукр дораму аз рӯзгор ҳам.
Зоҳид, бирав, ки толеъ агар толеи ман аст,
Ҷомам ба даст бошаду зулфи нигор ҳам.
Мо айби кас ба мастиву риндӣ намекунем,
Лаъли бутон хуш асту маи хушгӯвор ҳам.
Эй дил, башорате диҳамат, мӯҳтасиб намонд,
В-аз май ҷаҳон пур асту бути майгусор ҳам.

Хотир ба дасти тафриқа додан на зиракист,
Маҷмӯае бихоҳу суроҳӣ биёр ҳам.
Бар хокиёни ишқ фишон ҷуръаи лабаш,
То хок лаългун шаваду мушкбор ҳам.
Он шуд, ки чашми бад нигарон будӣ аз камин.
Хасм аз миён бирафту сиришқ аз канор ҳам.
Чун коинот ҷумла ба бўи ту зиндаанд,
Эй офтоб, соя зи ман бармадор ҳам.
Чун обрӯи лолаву гул файзи ҳусни туст,
Эй абри лутф, бар мани хокӣ бибор ҳам.
Ҳофиз асири зулфи ту шуд, аз худо битарс,
В-аз интисофи Осафи Ҷамиқтидор ҳам.
Бурҳони мулку дин,
ки зи дасти вазораташ
Айёми кон ямин шуду дарё ясор ҳам.
Бар ёди раъи анвари ӯ осмон ба субҳ,
Ҷон мекунад фидову кавокиб нисор ҳам.
Гӯи замин рабудаи чавғони адли ӯст
В-ин баркашида гунбади нилӣ ҳисор ҳам. ?
Азми сабукинони ту дар ҷунбиш оварад
Ин пойдор маркази олимадор ҳам.
То аз натиҷаи фалаку таври даври ӯст
Табдили моҳу солу хазону баҳор ҳам,
Холӣ мабод коҳи ҷалолаш зи сарварон
В-аз соқиёни сарвқади гулғизор ҳам.

Дардам аз ёр асту дармон низ ҳам,
Дил фидои ӯ шуду ҷон низ ҳам.
Ин, ки мегӯянд: он хуштар зи ҳусн,
Ёри ман ин дораду он низ ҳам.
Ёд бод он, к-ӯ ба қасди хуни мо
Аҳдро бишкасту паймон низ ҳам.
Достон дар парда мегӯям, вале
Гуфта хоҳад шуд ба дастон низ ҳам.
Чун саромад давлати шабҳои васл,

Бигзарад айёми ҳичрон низ ҳам.
Ҳар ду олам як фурӯғи рӯи ўст,
Гуфтамаат пайдову пинҳон низ ҳам.
Эътимоде нест бар кори ҷаҳон,
Балки бар гардуни гардон низ ҳам.
Ошиқ аз қозӣ натарсад, май биёр,
Балки аз ярғуи султон низ ҳам.
Мӯҳтасиб донад, ки Ҳофиз ошиқ аст,
В-Осафи мулки Сулаймон низ ҳам.

Мо беғамони маст дил аз даст додаем,
Ҳамрози ишқу ҳамнафаси ҷоми бодаем.
Бар мо базе камони маломат кашидаанд,
То кори худ зи абруи ҷонон кушодаем.
Эй гул, ту дӯш доғи сабӯҳӣ кашидай,
Мо он шақоиқем, ки бо доғ зодаем.
Пири муғон зи тавбаи мо гар малул шуд,
Гӯ, бода соф кун, ки ба узр истодаем.
Кор аз ту меравад, мададе, эй далели роҳ,
К-инсоф медиҳему зи роҳ уфтодаем.
Чун лола май мабину қадаҳ дар миёни кор,
Ин доғ бин, ки бар дили хунин ниҳодаем.
Гуфтӣ, ки: — Ҳофиз, ин ҳама рангу хаёл чист
Нақши ғалат мабин, ки ҳамон лавҳи содаем.

Умрест то ба роҳи ғамат рӯ ниҳодаем,
Рӯву риёи халқ ба як сӯ ниҳодаем
Току равоқи мадрасаву қолуқили илм,
Дар роҳи ҷому соқии маҳрӯ ниҳодаем.
Ҳам ҷон бад-он ду наргиси ҷоду супурдаем,
Ҳам дил бад-он ду сунбули ҳинду ниҳодаем.
Умре гузашт, то ба умеди ишпорате
Чашме бад-он ду гӯшаи абрӯ ниҳодаем.
Мо мулки офият на ба лашкар гирифтаем,

Мо тахти салтанат на ба бозу ниҳодаем.
То сеҳри чашми ёр чӣ бозӣ кунад, ки боз
Бунёд бар карашмаи ҷоду ниҳодаем
Бе зулфи саркашаш сари савдой аз малол,
Ҳамчун бунафша бар сари зону ниҳодаем.
Дар гӯшаи умед чу наззорагони моҳ
Чашми талаб бар он хама абрӯ ниҳодаем.
Гуфтӣ, ки: — Ҳофизо, дили саргаштаат кучост?
Дар ҳалқаҳои он хама гесӯ ниҳодаем.

Мо бад-ин дар на паи ҳашмату ҷоҳ омадаем,
Аз бади ҳодиса ин ҷо ба паноҳ омадаем.
Раҳрави манзили ишқему зи сарҳадди адам
То ба иқлими вучуд ин ҳама роҳ омадаем.
Сабзаи хатти ту дидему зи бустони биҳишт
Ба талабгории ин меҳриёҳ омадаем.
Бо чунин ганҷ, ки шуд хозини ӯ Рӯҳамин,
Ба гадоӣ ба дари хонаи шоҳ омадаем.
Лангари ҳилми ту, эй киштии тавфиқ, кучост?
Ки дар ин баҳри карам ғарқи гуноҳ омадаем.
Обрӯ меравад, эй абри хатоҷӯш, бибор,
Ки ба девони амал номасиёҳ омадаем.
Ҳофиз, ин хирқаи пашмина бияндоз, ки мо
Аз паи қофила бо оташи оҳ омадаем.

Фатвии пири муғон дораму қавлест қадим,
Ки ҳаром аст май он ҷо, ки на ёр аст надим.
Чок хоҳам задан ин далқи риёӣ, чӣ кунам?
Рӯхро сӯҳбати ночинс азобест алим.
То магар ҷуръа фишонад лаби ҷонон бар ман,
Солҳо шуд, ки манам бар дари майхона муқим.
Магараш хидмати дерини ман аз ёд бирафт,
Эй насими саҳарӣ, ёд диҳаш аҳди қадим!
Баъди сад сол агар бар сари хокам гузарӣ,

Сар барорад зи гилам рақскунон азми рамим.
Дилбар аз мо ба сад уммед ситад аввал дил,
Зоҳиран аҳд фаромуш накунад хулқи карим.
Гунча, гӯ, тангдил аз кори фурӯбаста мабош,
К-аз дами субҳ мадад ёбаду анфоси насим!
Фикри беҳбуди худ, эй дил, зи дари дигар кун,
Дарди ошиқ нашавад беҳ, зи мудовои ҳаким.
Гавҳари маърифат имрӯз, ки бо худ бибарӣ,
Ки насиби дигарон аст нисоби зару сим.
Дом сахтаст, магар ёр шавад лутфи худо,
В-арна одам набарад сарфа зи шайтони раҷим.
Ҳофиз, ар симу зарат нест, чӣ шуд? Шокир бош,
Чӣ беҳ аз давлати лутфи сухану табъи салим?.

Хез, то аз дари майхона кушоде талабем,
Ба раҳи дӯст нишинему муроде талабем.
Зоди роҳи ҳарами васл надорем, магар
Ба гадои зи дари майкада зоде талабем.
Лаззати доғи ғамат бар дили ман бод ҳаром,
Агар аз ҷаври ғами ишқи ту доде талабем.
Нуқтаи холи ту бар лавҳи басар натвон зад,
Магар аз мардумаки дида мидоде талабем.
Ишвае аз лаби ширини ту дил хост ба ҷон,
Ба шакарханда лабат гуфт: «Мазоде талабем!»
То бувад нусхаи атрӣ дили савдозадаро,
Аз хати ғолиясои ту саводе талабем.
Чун ғаматро натавон ёфт магар дар дили шод,
Мо ба уммеди ғамат хотири шоде талабем.
Бар дари мадраса то чанд нишинӣ, Ҳофиз?
Хез, то аз дари майхона кушоде талабем.

Мо зи ёрон чашми ёрӣ доштем,
Худ ғалат буд, он чӣ мо пиндоштем.
То дарахти дӯстӣ кай бар диҳад?

Ҳолиё рафтему тухме коштем.
Гуфтуғу оини дарвешӣ набуд,
В-арна бо ту мочароҳо доштем.
Шеваи чашмат фиреби чанг дошт,
Мо ғалат кардему сулҳ ангоштем.
Гулбуни ҳуснат на худ шуд дилфурӯз,
Мо дами ҳиммат бар ӯ бигмоштем.
Нуктаҳо рафту шикоят кас накард,
Ҷониби ҳурмат фурӯ нагзоштем.
Гуфт: «Худ додӣ ба мо дил, Ҳофизо!
Мо муҳассил бар касе нагмоштем».

Салоҳ аз мо чӣ мечӯӣ, ки мастонро сало гуфтем,
Ба даври наргиси мастат саломатро дуо гуфтем.
Дари майхонаам бикшо, ки ҳеҷ аз хонақаҳ накшуд,
Гарат бовар бувад, в-ар на, сухан ин буду мо гуфтем,
Ман аз чашми ту, эй соқӣ, хароб афтодаам, лекин
Балое, к-аз ҳабиб ояд, ҳазораш марҳабо гуфтем.
Агар бар ман набахшой, пушаймонӣ хӯрӣ охир,
Ба хотир дор ин маънӣ, ки дар хидмат кучо гуфтем.
Қадат гуфтам, ки шамшод аст, бас хиҷлат ба бор овард,
Ки ин нисбат чаро додему ин бӯхтон чаро гуфтем?
Ҷигар чун нофаам хун гашт, кам з-инам намебояд,
Ҷазои он, ки бо зулфат сухан аз чин хато гуфтем.
Ту оташ гаштӣ, эй Ҳофиз, вале бо ёр дарнагрифт,
Зи бадахдиди гул, гӯӣ, ҳикоят бо сабо гуфтем.

Мо дарси саҳар дар раҳи майхона ниҳодем,
Маҳсули дуо дар раҳи чонона ниҳодем.
Дар хирмани сад зоҳиди оқил занад оташ
Ин доғ, ки мо бар дили девона ниҳодем.
Султони азал ганҷи ғами ишқ ба мо дод,
То рӯӣ дар ин манзили вайрона ниҳодем.
Дар дил надихам раҳ пас аз ин меҳри бутонро,

Мӯҳри лаби ӯ бар дари ин хона ниҳодем.
Дар хирқа аз ин беш мунофиқ натавон буд,
Бунёд аз ин шеваи риндона ниҳодем.
Чун меравад ин киштии саргашта, ки, охир,
Чон дар сари он гавҳари якдона ниҳодем.
Алминнати лиллаҳ, ки чу мо бедилу дин буд
Онро, ки лақаб оқилу фарзона ниҳодем.
Қонеъ ба хаёле зи ту будем, чу Ҳофиз,
Ё раб, чӣ гадо ҳиммати шоҳона ниҳодем.

Бигзор, то зи шореи майхона бигзарем,
К-аз баҳри чуръае ҳама мӯҳтоҷи он дарем.
Рӯзи нахуст чун дами риндӣ задему ишқ,
Шарт он бувад, ки чуз раҳи он шева наспарем.
Чое, ки тахту маснади Чам меравад ба бод,
Гар ғам хӯрем, хуш набувад, бех, ки май хӯрем.
То бу, ки даст дар камари ӯ тавон задан,
Дар хуни дил нишаста чу ёқути аҳмарем.
Воиз макун насиҳати шӯридагон, ки мо
Бо хоки кӯи дӯст ба фирдавс нангарем.
Чун сӯфиён ба ҳолату рақсанд муқтадо,
Мо низ ҳам ба шӯъбада дасте бароварем.
Аз чуръаи ту хоки замин қадри лаъл ёфт,
Бечора мо, ки пеши ту аз хок камтарем,
Ҳофиз, чу раҳ ба кунгураи кохи васл нест,
Бо хоки остонаи ин дар ба сар барем.

Хез, то хирқаи сӯфӣ ба харобот барем,
Шатҳу томот ба бозори хурофот барем.
Сӯи риндони қаландар ба раҳоварди сафар
Далқи бастомиву сачҷодаи томот барем.
То ҳама хилватиён чоми сабӯҳӣ гиранд,
Чанги субҳӣ ба дари пири муноҷот барем.
Бо ту он аҳд, ки дар водии Эйман бастем,

Ҳамчу Мӯсо аранӣ гӯй ба миқот барем.
Кӯси номуси ту бар кунгураи арш занем,
Алами ишқи ту бар боми самовот барем.
Хоки кӯи ту ба саҳрои қиёмат фардо,
Ҳама бар фарқи сар аз баҳри мубоҳот барем.
В-ар ниҳад дар раҳи мо хори маломат зоҳид,
Аз гулистонш ба зиндони мукофот барем.
Шармамон бод зи пашминаи олудаи хеш,
Гар бад-ин фазлу ҳунар номи каромот барем.
Қадри вақт ар нашиносад дилу коре накунад,
Бас хичолат, ки аз ин ҳосили авқот барем.
Фитна меборад аз ин сақфи муқарнас, бархез,
То ба майхона паноҳ аз ҳама офот барем.
Дар биёбони фано гум шудан, охир, то кай?
Раҳ бипурсем, магар пай ба муҳиммот барем.
Ҳофиз, оби рухи худ бар дари ҳар сифла марез,
Ҳочат он беҳ, ки бари қозии ҳочот барем.

Биё, то гул барафшонему май дар соғар андозем,
Фалакро сақф бишкофему тарҳе нав дарандозем.
Агар ғам лашкар ангезад, ки хуни ошиқон резад,
Ману соқӣ ба ҳам созему бунёдаш барандозем.
Шароби арғавониро гулоб андар қадах резем,
Насими атргардонро шакар дар мичмар андозем.
Чу дар даст аст руде хуш, бизан, мутриб, суруде хуш,
Ки дастафшон ғазал хонему покӯбон сар андозем.
Сабо, хоки вучуди мо бад-он олиҷаноб андоз,
Бувад, к-он шоҳи хубонро назар бар манзар андозем.
Яке аз ақл мелофад, дигар томот мебофад,
Биё, к-ин довариҳоро ба пеши довар андозем.
Биҳишти адн агар хоҳӣ, биё бо мо ба майхона,
Ки аз пои хумат рӯзе ба ҳавзи Кавсар андозем.
Сухандониву хушхонӣ намеварзанд дар Шероз,
Биё, Ҳофиз, ки то худро ба мулке дигар андозем.

Сӯфӣ, биё, ки хирқаи солус баркашем,
В-ин нақши зарқро хати бутлон ба сар кашем.
Назри футӯҳи савмаа дар вачҳи май ниҳем,
Далқи риё ба оби ҳаробот баркашем.
Фардо агар на равзаи ризвон ба мо диҳанд,
Ғилмон зи равза, ҳур зи ҷаннат бадар кашем.
Берун ҷаҳем сархушу аз базми сӯфиён
Ғорат кунем бодаву шоҳид ба бар кашем.
Ишрат кунем в-арна, ба ҳасрат кушандамон
Рӯзе ки раҳти ҷон ба ҷаҳони дигар кашем.
Сирри худо, ки дар тутуқи ғайб мунзавист
Мастанааш ниқоб зи рухсор баркашем.
Ку ҷилвае зи абруи ӯ, то чу моҳи нав,
Ғӯи сипеҳр дар хамаи чавғони зар кашем.
Ҳофиз, на ҳадди мост чунин лофҳо задан,
Пой аз гилеми хеш чаро бештар кашем.

Дӯстон, вақти гул он беҳ, ки ба ишрат кӯшем,
Сухани аҳли дил аст ину ба ҷон бинюшем.
Нест дар кас караму вақти тараб меғузарад,
Чора он аст, ки сачҷода ба май бифрӯшем.
Хуш ҳавоест фараҳбахш, худоё, бифирист,
Нозанине, ки ба рӯяш маи гулгун нӯшем.
Арғунунсози фалак раҳзани аҳли ҳунар аст,
Чун аз ин ғусса нанолему чаро нахрӯшем?
Гул ба ҷӯш омаду аз май назадемаш обе,
Лоҷарам з-оташи хирмону ҳавас мечӯшем.
Мекашем аз қадаҳи лола шароби мавҳум.
Чашми бад дур, ки бе мутрибу май мадхушем.
Ҳофиз, ин ҳоли аҷаб бо кӣ тавон гуфт, ки мо
Булбулонем, ки дар мавсими гул хомӯшем.

Мо шабе даст барорему дуое бикунем,
Ғами ҳичрони туро чора зи чое бикунем,
Дили бемор шуд аз даст, рафиқон, мададе,
То табибаш ба сар орему давое бикунем.
Он, ки бе ҷурм биранчиду ба теғам заду рафт,
Бозаш оред, худоро, ки сафое бикунем.
Хушк шуд беҳи тараб, роҳи харобот кучост?
То дар он обу ҳаво нашъунамое бикунем.
Мадад аз хотири риндон талаб, эй дил, в-арна
Кори саъб аст, мабодо, ки хатое бикунем!
Соия тоири камҳавсала коре накунад,
Талаб аз соия маймуни хумое бикунем.
Дилам аз парда бишуд, Ҳофизи хушлаҳча кучост
То ба қавлу ғазалаш созу навое бикунем?

Сарам хуш асту ба бонги баланд меғӯям,
Ки ман насими ҳаёт аз пиёла меҷӯям.
Убуси зӯҳд ба вачҳи хумор наншинад,
Муриди хирқаи дурдикашони хушхӯям.
Шудам фасона ба саргаштагӣ чу абруи дӯст,
Кашида дар хамаи чавғони хеш чун гӯям.
Гарам на пири муғон дар ба рӯй бикшояд,
Кадам дар бизанам, чора аз кучо чӯям?
Макун дар ин чаманам сарзаниш ба худрӯй,
Чунон, ки парваришам медиҳанд, мерӯям.
Ту хонақоҳу харобот дар миёна мабин,
Худо гувост, ки ҳар ҷо, ки ҳаст бо ӯям.
Ғубори роҳи талаб кимиёи беҳрӯзист,
Ғуломи давлати он хоки анбаринбӯям.
Зи шавқи наргиси масти баландболое,
Чу лола ба қадаҳ афтода бар лаби чӯям.
Биёр май, ки ба фатвои Ҳофиз аз дили пок
Ғубори зарқ ба файзи қадаҳ фуру шӯям.

Борҳо гуфтааму бори дигар мегӯям,
Ки мани дилшуда ин раҳ на ба худ мепӯям.
Дар паси оина тӯтисифатам доштаанд,
Он чӣ устои азал гуфт, бигӯ, мегӯям.
Ман агар хорам, агар гул чаманорое ҳаст,
Ки аз он даст, ки мепарварадам, мерӯям.
Дӯстон, айби мани бедили ҳайрон макунед,
Гавҳаре дораму соҳибназаре мечӯям.
Гарчи бо далқи муламмаъ маи гулгун айб аст
Мекунам айб, к-аз ӯ ранги риё мешӯям.
Хандаву гиряи ушшоқ зи ҷое дигар аст,
Месароям ба шабу вақти саҳар мемӯям.
Ҳофизам гуфт, ки хоки дари майхона мабӯй,
Гӯ, макун айб, ки ман мушки Хутан мебӯям.

Гарчи мо бандагони подшаҳем,
Подшоҳони мулки субҳаҳем.
Ганҷ дар остину киса тихӣ,
Ҷоми гетинамову хоки раҳем.
Ҳушёрӣ ҳузуру масти ғурур,
Баҳри тавҳиду ғарқай гунаҳем.
Шоҳиди бахт чун карашма кунад,
Мо-ш оинаи рухи чу маҳем.
Шоҳи бедорбахтро ҳар шаб
Мо ниғаҳбони афсару кулаҳем.
Гӯ, ғанимат шумор сӯҳбати мо,
Ки ту дар хобу мо ба дидагаҳем.
Шоҳ Мансур воқиф аст, ки мо
Рӯи ҳиммат ба ҳар кучо, ки ниҳем,
Душманонро зи хун кафан созем,
Дӯстонро қабои фатҳ диҳем.
Ранги тазвир пеши мо набувад,
Шери сурхему афъие сияҳем.
Воми Ҳофиз бигӯ, ки боздиханд,
Кардаӣ эътирофу мо гуваҳем.

Фотиҳае, чу омадӣ бар сари хастае бихон,
Лаб бикӯшо, ки медиҳад лаъли лабат ба мурда ҷон.
Он, ки ба пурсиш омаду фотиҳа хонда меравад,
Гӯ, нафасе, ки рӯхро мекунам аз паяш равон.
Эй, ки табиби ҳастай, рӯи забони ман бибин,
К-ин даму дуди синаам бори дил аст бар забон.
Гарчи шаб устухони ман, кард зи меҳр гарму рафт,
Ҳамчу табам намеравад оташи меҳр аз устухон.
Ҳоли дилам зи холи ту ҳаст дар оташаш ватан,
Чашмам аз он ду чашми ту хаста шудасту нотавон.
Бознишон ҳароратам з-оби ду дидаву бибин,
Набзи маро, ки медиҳад ҳеч зи зиндагӣ нишон?
Он, ки мудом шишаам аз маи айш додааст,
Шишаам аз чӣ мебарад пеши табиб ҳар замон?
Ҳофиз, аз оби зиндагӣ шеъри ту дод шарбатам,
Тарки табиб кун, биё, нусхаи шарбатам бихон.

Чандон, ки гуфтам ғам бо табибон,
Дармон накарданд мискин ғарибон.
Он гул, ки ҳар дам дар дасти бод аст,
Гӯ, шарм бодат аз андалебон.
Ё раб, амон деҳ, то боз бинад
Чашми муҳиббон рӯи ҳабибон.
Дурчи муҳаббат бар мӯҳри худ нест,
Ё раб, мабодо коми рақибон.
Эй мунъим, охир, бар хони ҷудат
То чанд бошем аз бенасибон?
Ҳофиз нагаштӣ, шайдои гетӣ,
Гар мешунидӣ паңди адибон.

Месӯзам аз фиरोқат, рӯ аз ҷафо бигардон,
Ҳичрон балои мо шуд, ё раб, бало бигардон!

Маҳ чилва менамояд бар сабзхинги гардун,
То ӯ ба сар дарояд, бар рахш по бигардон!
Марғулро барафшон, яъне ба рағми сунбул,
Гирди чаман бухуре ҳамчун сабо бигардон!
Яғмои ақду динро берун хиром сармаст,
Дар сар қулоҳ бишкан, дар бар қабо бигардон.
Эй нури чашми мастон, дар айни интизорам,
Чанги ҳазину ҷоме бинвоз ё бигардон!
Даврон ҳаменависад бар оразаш хати хуш,
Ё раб, навиштаи бад аз ёри мо бигардон!
Ҳофиз зи хубрӯён бахтат чуз ин қадар нест,
Гар нестат ризое, ҳукми қазо бигардон!

Ё раб, он оҳуи мушкин ба Хутан бозрасон,
В-он сиҳисарви равонро ба чаман бозрасон!
Дили озурдаи моро ба насиме бинавоз,
Яъне он ҷони зи тан рафта ба тан бозрасон!
Моҳу хуршед ба манзил чу ба амри ту расанд,
Ёри маҳрӯи маро низ ба ман бозрасон!
Дидаҳо дар талаби лаъли ямонӣ хун шуд,
Ё раб он кавкаби рахшон ба Яман бозрасон!
Бирав, эй тоири маймуни ҳумоюнталъат,
Пеши Анқо сухан аз зоғу заған бозрасон!
Сухан ин аст, ки мо бе ту нахоҳем ҳаёт,
Бишнав, эй пайки хабаргиру сухан бозрасон.
Он, ки будӣ ватанаш дидаи Ҳофиз, ё раб,
Ба муродаш зи ғарибӣ ба ватан бозрасон!

Худоро кам нишин бо хирқапӯшон,
Рух аз риндони бесомон мапӯшон!
Дар ин хирқа бәсе олудагӣ ҳаст,
Хушо вақти қабои майфурӯшон!
Дар ин суфивашон дурде надидам,
Ки софӣ бод айши дурднӯшон!

Ту нозуктабъиву тоқат наёрї
Гарониҳои мушти далқпӯшон.
Чу мастам кардай, мастур маншин,
Чу нӯшам додай, захрам манӯшон!
Биёву зарқи ин солусиён бин,
Суроҳї хундилу барбат хурӯшон.
Зи дилгармии Ҳофиз барҳазар бош,
Ки дорад синае чун деги ҷӯшон.

Шоҳи шамшодқадон, хусрави шириндаҳанон,
Ки ба мижгон шиканад қалби ҳама сафшиканон,
Маст бигзашту назар бар мани дарвеш андохт,
Гуфт: «Эй чашму чароғи ҳама ширинсуханон!
То кай аз симу зарат киса тижї хоҳад буд
Баңдаи ман шаву бар хӯр зи ҳама симтанон!
Камтар аз зарра най, паст машав, меҳр биварз,
То ба хилватғаҳи хуршед расї чархзанон.
Бар ҷаҳон такя макун, гар қадаҳе май дорї,
Шодии зӯхраҷабинион хӯру нозукбаданон.
Домани дӯст ба даст ору зи душман бигусил,
Марди яздон шаву фориғ гузар аз аҳриманон!»
Пири паймонакаши ман, ки равонаш хуш бод,
Гуфт: «Парҳез кун аз сӯхбати паймоншиканон!»
Бо сабо дар чамани лола саҳар меғуфтам,
Ки: «Шаҳидони кианд ин ҳама хунинкафанон?»
Гуфт: «Ҳофиз ману ту маҳрами ин роз наем,
Аз маи лаъл ҳикоят куну шириндаҳанон!»

Баҳору гул тарабангез гашту тавбашикан,
Ба шодии руҳи гул беҳи ғам зи дил баркан.
Расид боди сабо, ғунча дар ҳаводорї
Зи худ бурун шуду бар худ дарид пирохан.
Тариқи сидқ биёмӯз аз оби софии дил,
Ба ростї талаб озодагї зи сарви чаман.

Зи дастбурди сабо гирди гул кулола нигар,
Шиканчи гесуи сунбул бибин ба рӯи суман.
Арӯси ғунча расид аз ҳарам ба толеъи саъд,
Ба инаи дилу дин мебарад ба ваҷҳи ҳасан.
Сафири булбули шӯридаву нафири ҳазор
Барои васли гул ояд бурун зи байти ҳазан.
Ҳадиси сӯҳбати хубону ҷоми бода бигӯ
Ба қавли Хофизу фатвои пири соҳибфан.

Чу гул ҳар дам ба бўят ҷома бар тан
Кунам чок аз гиребон то ба доман.
Танатро дид гул, гӯй, ки дар боғ,
Чу мастон ҷомаро бидрид бар тан.
Ман аз дасти ғамат мушкил барам ҷон,
Вале дилро ту осон бурдӣ аз ман.
Ба қавли душманон баргаштӣ аз дӯст,
Нагардад ҳеч кас бо дӯст душман.
Танат дар ҷома, чун дар ҷом бода,
Дилат дар сина, чун дар сим оҳан.
Бибор, эй шамъ, ашк аз чашми хунин,
Ки шуд сӯзи дилат бар халқ равшан.
Макун, к-аз синаам оҳи ҷигарсӯз
Барояд ҳамчу дуд аз роҳи равзан.
Диламро машкану дар по маяндоз,
Ки дорад дар сари зулфи ту маскан.
Чу дил дар зулфи ту бастаст Ҳофиз,
Бад-ин сон кори ӯ дар по маяфган.

Афсари султони гул пайдо шуд аз тарфи чаман,
Мақдамаш ё раб муборак бод бар сарву суман.
Хуш ба ҷои хештан буд ин нишастии хусравӣ,
То нишинад ҳар касе акнун ба ҷои хештан.
Хотами Ҷамро башорат деҳ ба ҳусни хотимат,
К-исми аъзам кард аз ӯ кӯтоҳ дасти аҳриман.

То абад маъмур бод ин хона, к-аз хоки дараш
Ҳар нафас бо бўи раҳмон мевазад боди Яман.
Шавкати пури Пашангу теғи оламгири ў
Дар ҳама «Шаҳнома»-ҳо шуд достони анҷуман.
Хинги чавгонии чархат ром шуд дар зери зин,
Шаҳсаворо, чун ба майдон омадӣ, гӯе бизан!
Ҷӯйбори мулкро оби равон шамшери туст,
Ту дарахти адл биншон, беҳи бадхоҳон бикан!
Баъд аз ин нашгифт агар бо нақҳати хулқи хушат,
Хезад аз сахрои Эзаҷ нофаи мушки Хутан.
Гӯшагирон интизори чилвае хуш мекунанд,
Баршикан тарфи кулоҳу бурқаъ аз рух барфиган.
Эй сабо, бар соқии базми Атобак арза дор,
То аз он қоми зарафшон ҷуръае бахшад ба ман.
Машварат бо ақл кардам, гуфт: Ҳофиз, май бинӯш,
Соқие, май деҳ ба қавли мусташори мӯътаман.

Эй хусрави хубон, назаре сӯи гадо кун,
Раҳме ба мани сӯхтаи бе сару по кун!
Дорад дили дарвеш таманнои нигоҳе,
З-он чашми сияҳмаст ба як ғамза даво кун!
Гар моҳ занад лоф, ки монад ба ҷамолат,
Бинмой рухи хешу маҳ ангуштнамо кун.
Эй сарви чамон, аз чаману боғ замоне.
Бихром дар ин базму дусад қома қабо кун!
Шамъу гулу парвонаву булбул ҳама чамъанд,
Эй дӯст, биё раҳм ба танҳои мо кун!
Бо дилшудагон ҷавру ҷафо то ба кай, охир?
Оҳанги вафо, тарки ҷафо баҳри худо кун.
Машнав сухани душмани бадгӯй, худоро,
Бо Ҳофиз мискини худ, эй дӯст, вафо кун!

Хуштар аз фикри маю қом чӣ хоҳад будан?
То бибинам, ки саранқом чӣ хоҳад будан?

Ғами дил чанд тавон хӯрд, ки айём намонд,
Гӯ: на дил бошу на айём, чӣ хоҳад будан?
Мурғи камҳавсаларо гӯ, ғами худ хӯр, ки бар ӯ
Раҳми он кас, ки ниҳад дом, чӣ хоҳад будан?
Бода хӯр, ғам махӯру панди муқаллид маниюш,
Эътибори сухани ом чӣ хоҳад будан?
Дастраничи ту ҳамон беҳ, ки шавад сарф ба ком,
Донӣ, охир, ки ба ноком чӣ хоҳад будан?
Пири майхона ҳамехонд муаммое дӯш,
Аз хати чом, ки фарҷом чӣ хоҳад будан?
Бурдам аз раҳ дили Ҳофиз ба дафу чангу ғазал,
То ҷазои мани бадном чӣ хоҳад будан?

Донӣ, ки чист давлат? Дидори ёр дидан,
Дар кӯи ӯ гадоӣ бар хусравӣ гузидан.
Аз қон тамаъ буридан осон бувад, валекин
Аз дӯстони қонӣ мушкил тавон буридан.
Хоҳам шудан ба бустон, чун ғунча бо дили танг
В-он ҷо ба некномӣ пирохане даридан,
Гаҳ чун насим бо гул рози нухуфта гуфтан,
Гаҳ сирри ишқбозӣ, аз булбулон шунидан,
Бӯсидани лаби ёр аввал зи даст магзор,
К-охир малул гардӣ, аз дасту лаб газидан.
Фурсат шумор сӯхбат, к-аз ин дуруҳа манзил
Чун бигзарем, дигар натвон ба ҳам расидан.
Гӯӣ бирафт Ҳофиз аз ёди шоҳ Яҳё,
Ё раб, ба ёдаш овар дарвеш парваридан!

Диламро шуд сари зулфи ту маскан,
Бад-ин сонаш фурӯ магзору машкан!
В-агар дил сар кашад чун зулф аз хат,
Ба даст ораш, вале дар по маяфган!
Ба дастам нест чун зулфи ту вачҳе.
Ки дар пояш фишонам зар ба доман.

Чу шамъ ар пешам ой дар шаби тор,
Шавад чашмам ба дидори ту равшан.
Зи васфи қоматат наншинам озод,
Ҳама тан гар забон бошам чу савсан.
Ба гулзорам чӣ кор акнун, ки гаштаст
Чаҳон бар чашмам аз рӯят чу гулшан.
Зи меҳрат гар битобам заррае рӯй,
Чу хуршеде фуруд ояд зи равзан.
Қучо бар тунги шаккар даст ёбад,
Гар андешад магас аз бодбезан?
Чу Ҳофиз мочарои ишқбозӣ,
Намегӯяд касе бар вачҳи аҳсан.

Манам, ки шӯҳраи шаҳрам ба ишқ варзидан,
Манам, ки дида наёлудаам ба бад дидан.
Вафо кунему маломат кашему хуш бошем,
Ки дар тариқати мо кофарист ранчидан.
Ба пири майкада гуфтам, ки: — «Чист роҳи начот?»
Бихост чоми маю гуфт: «Роз пӯшидан».
Муроди дил зи тамошои боғи олам чист?
Ба дасти мардуми чашм аз рухи ту гул чидан.
Ба майпарастӣ аз он нақши худ задам бар об,
Ки то хароб кунам нақши худ парастидан.
Ба раҳмати сари зулфи ту восиқам в-арна,
Кашиш чу набвад аз он сӯ, чӣ суд кӯшидан.
Инон ба майкада хоҳем тофт з-ин маҷлис.
Ки ваъзи беамалон воҷиб аст нашнидан.
Зи хатти ёр биёмӯз меҳр бо рухи хуб,
Ки гирди орази хубон хуш аст гардидан.
Мабӯс чуз лаби соқиву чоми май, Ҳофиз,
Ки дасти зӯҳдфурушон хатост бӯсидан.

Эй рӯи моҳманзари ту навбаҳори ҳусн,
Холу хати ту маркази лутфу мадори ҳусн.

Дар чашми пурхумори ту пинҳон фусуни сеҳр,
Дар зулфи беқарори ту пайдо қарори ҳусн.
Моҳе натофт ҳамчу ту аз бурчи некуй,
Сарве нахост чун қадат аз чӯйбори ҳусн.
Хуррам шуд аз малоҳати ту аҳди дилбарӣ,
Фаррух шуд аз латофати ту рӯзгори ҳусн.
Аз доми зулфу донаи холи ту дар ҷаҳон
Як мурғи дил намонд нагашта шикори ҳусн.
Доим ба лутф дояи табъ аз миёни ҷон
Мепарварад ба ноз туро дар канори ҳусн.
Гирди лабат бунафша аз он тозаву тар аст,
К-оби ҳаёт мехӯрад аз чӯйбори ҳусн.
Ҳофиз тамаъ бурид, ки бинад назири ту,
Дайёр нест ғайри ту андар диёри ҳусн.

Эй шом, ба кӯи мо гузар кун!
Эй субҳ, ба ҳоли мо назар кун!
Дар зулмати шаб танам бифарсуд,
Ё раб, шаби зулматам саҳар кун!
Эй боди сабо, бигӯ ба ёрам,
Бар куштаи хештан гузар кун!
Гар кушта шудам ба доғи ҳаҷрат,
Худро бари теғи ӯ сипар кун!
Аз зулфи камонкашаш бипарҳез,
В-аз новаки ғамзааш ҳазар кун!
Эй дил, чу намерасӣ ба мақсуд,
Дам даркашу қисса мухтасар кун!
Ҳофиз, агарат ҳавои васл аст,
Барҳез зи ҷову тарки сар кун!

Гулбаргро зи сунбули мушкин ниқоб кун,
Яъне, ки рух бипӯшу ҷаҳоне хароб кун!
Бифшон арақ зи чехраву атрофи боғро
Чун шишаҳои дидаи мо, пургулоб кун.

Айёми гул чу умр ба рафтан шитоб кард,
Соқӣ, ба даври бодаи гулгун шитоб кун!
Бикшо ба шева наргиси пурхоби мастро
В-аз рашк чашми наргиси раъно ба хоб кун!
Бӯи бунафша бишнаву зулфи нигор гир,
Бингар ба ранги лолаву азми шароб кун!
З-он чо, ки расму одати ошиқкушии туст,
Бо душманон қадаҳ кашу бо мо итоб кун!
Ҳамчун ҳубоб дида ба рӯи қадаҳ кушой,
В-ин хонаро қиёс асос аз ҳубоб кун!
Ҳофиз висол металабад аз раҳи дуо,
Ё раб, дуои хастадилои мустаҷоб кун!

Мо сархушему бодаи мо дар пиёла кун!
Бадмастро ба ғамзаи соқӣ ҳавола кун!
Дар чоми моҳ бодаи чун офтоб рез,
Бар рӯи рӯз сунбули шабро гулола кун!
Эй пири хонақаҳ, ба харобот шав даме,
Ғусле барору тавбаи ҳафтадсола кун!
Сӯфӣ, ба гиря чехраи маҷлис бишӯ чу шамъ
В-оҳанги рақси мо ҳама аз оҳу нола кун!
Гар наварӯси даҳр дарояд ба ақди ту,
Маҳри ду кавни Ҳофизаш андар қабола кун!

Субҳ аст, Соқӣё, қадаҳе пуршароб кун,
Даври фалак даранг надорад шитоб кун!
З-он пештар, ки олами фонӣ шавад хароб,
Моро зи чоми бодаи гулгун хароб кун!
Хуршеди май зи машриқи соғар тулӯъ кард,
Гар барги айш металабӣ, тарки хоб кун!
Рӯзе, ки чарх аз гили мо кӯзаҳо кунад,
Зинҳор косаи сари мо пуршароб кун!
Мо марди зӯҳду тавбаву томот нестем,
Бо мо ба чоми бодаи софӣ хитоб кун!

Кори савоб бодапарастист, Ҳофизо,
Бархезу азми ҷазм ба кори савоб кун!

Зи дар дарову шабистони мо мунаввар кун!
Ҳавои маҷлиси рӯҳониён муаттар кун!
Агар фақеҳ насиҳат кунад, ки ишқ мабоз.
Пиёлае бидиҳаш, гӯ, димоғро тар кун!!
Ба чашму абрӯи ҷонон супурдаам дилу ҷон,
Биё, биёву тамошои тоқу манзар кун!
Ситораи шаби ҳиҷрон намефишонад нур,
Ба боми қаср барову чароғи маҳ бар кун!
Бигӯ ба хозини ҷаннат, ки хоки ин манзил
Ба тӯҳфа бар сӯи фирдавсу уди мичмар кун!
Аз ин музавваҷаҳу хирқа нек дар тангам,
Ба як карашмаи сӯфивашам қаландар кун!
Чу шоҳидони чаман зери дасти хусни туанд,
Карашма бар суману чилва бар санавбар кун!
Фузули нафс ҳикоят басте кунад, соқӣ,
Ту кори худ мадеҳ аз дасту май ба соғар кун!
Ҳиҷоби дидаи идрок шуд, шуои ҷамол,
Биёву хирғаҳи хуршедро мунаввар кун!
Тамаъ ба қанди висоли ту ҳадди мо набувад,
Ҳаволатам ба лаби лаъли ҳамчу шаккар кун!
Лаби пиёла бибӯс, он гаҳе ба мастон дех,
Бад-ин дақиқа димоғи муоширон тар кун!
Пас аз мулозимати айшу ишқи маҳрӯён
Зи корҳо, ки кунӣ, шеъри Ҳофиз аз бар кун!

Эй нури чашми ман, сухане ҳаст, гӯш кун!
Чун соғарат пур аст, бинӯшону нӯш кун!
Дар роҳи ишқ васвасаи аҳриман басест,
Пеш ову гӯши дил ба паёми сурӯш кун!
Барги наво табаҳ шуду сози тараб намонд,
Эй чанг, нола баркашу эй даф, хурӯш кун!

Тасбеҳу хирқа лаззати мастӣ набахшадат,
Ҳиммат дар ин амал талаб аз майфурӯш кун!
Пирон сухан зи таҷриба гӯянд, гуфтамат,
Ҳон, эй писар, ки пир шавӣ, панд гӯш кун!
Бар ҳушманд силсила нанҳод дасти ишқ,
Ҳоҳӣ, ки зулфи ёр кашӣ, тарки ҳуш кун!
Бо дӯстон музояқа дар умру мол нест,
Сад ҷон фидои ёри насихатниюш кун!
Соқӣ, ки ҷомат аз маи софӣ тижӣ мабод,
Чашми инояте ба мани дурднӯш кун!
Сармаст дар қабои зарафшон чу бигзарӣ,
Як бӯса назри Ҳофизӣ пашминапӯш кун.

Карашмае куну бозори соҳирӣ бишикан,
Ба ғамза равнақу номуси сомирӣ бишикан!
Ба бод деҳ сару дастори оламе, яъне
Кулоҳгӯша ба оини сарварӣ бишикан!
Ба зулф гӯй, ки оини дилбарӣ бигуздор,
Ба ғамза гӯй, ки қалби ситамгарӣ бишикан!
Бурун хирому бибар гӯи хубӣ аз ҳама кас,
Сазои ҳур бидеҳ, равнақи парӣ бишикан!
Ба оҳувони назар шери офтоб бигир,
Ба абрувони дуто қавси Муштарӣ бишикан!
Чу атрсой шавад зулфи сунбул аз дами бод,
Ту қиматаш ба сари зулфи анбарӣ бишикан!
Чу андалеб фасоҳат фурӯшад, эй Ҳофиз,
Ту қадри ӯ ба сухан гуфтани дарӣ бишикан!

Болобаланди ишвагари нақшбози ман,
Кӯтоҳ кард қиссаи зӯҳди дарози ман.
Дидӣ, дило, ки охири пириву зӯҳду илм,
Бо ман чӣ кард дидаи маъшуқабози ман.
Метарсам аз харобии имон, ки мебарад
Меҳроби абруи ту ҳузури намози ман.

Гуфтам ба далқи зарқ бипӯшам нишони ишқ,
Ғаммоз буд ашқу аён қард рози ман.
Маст аст ёру ёди ҳарифон намекунад,
Зикраш ба хайр, соқии мискиннавози ман.
Ё раб, қай он сабо бивазад, қ-аз насими он
Гардад шамомаи карамаш корсози ман.
Нақше бар об мезанам аз гиря ҳолиё,
То қай шавад қарини ҳақиқат маҷози ман
Бар худ чу шамъ хандазанон гиря мекунам,
То бо ту, сангдил чӣ кунад сӯзу сози ман!
Зоҳид, чу аз намози ту коре намеравад,
Ҳам мастии шабонаву розу ниёзи ман
Ҳофиз зи гиря сӯхт, бигӯ, ҳолаш, эй сабо,
Бо шохи дӯстпарвару душмангудози ман.

Чун шавам хоки раҳаш, доман бияфшонад зи ман,
В-ар бигӯям дил бигардон, рӯ бигардонад зи ман.
Рӯи рангинро ба ҳар қас менамояд ҳамчу гул,
В-ар бигӯям бозпӯшон, бозпӯшонад зи ман.
Чашми худро, гуфтам, охир, як назар сераш бибин,
Гуфт: «Меҳохӣ магар, то чӯи хун ронад зи ман?»
ӯ ба хунам ташнаву ман бар лабаш, то чун шавад,
Ком бистонам аз ӯ ё дод бистонад зи ман!
Гар чу Фарҳодам ба талхӣ қон барояд, бок нест,
Бас ҳикоятҳои ширин бозмемонад зи ман.
Гар чу шамъаш пеш мирам, бар ғамам хандон шавад,
В-ар биранҷам, хотири нозук биранҷонад зи ман.
Дӯстон, қон додаам баҳри даҳонаш, бингаред,
К-ӯ ба чизе мухтасар чун боз мемонад зи ман?
Сабр кун, Ҳофиз, ки гар з-ин даст бошад дарси ғам,
Ишқ дар ҳар гӯшае афсонае хонад зи ман.

Нуктаи дилкаш бигӯям: холи он маҳрӯ бибин,
Ақду қонро бастаи занҷири он гесу бибин.

Айби дил кардам, ки ваҳшивазъу ҳарҷой мабош,
Гуфт: «Чашми шергиру ғунҷи он оҳу бибин».
Ҳалқаи зулфаш тамошохонаи боди сабост,
Чони сад соҳибдил он чо бастаи як мӯ бибин.
Обидони офтоб аз дилбари мо ғофиланд,
Эй маломатгӯ, худоро, рӯ мабин, он рӯ бибин.
Зулфи дилдуздаш саборо банд бар гардан ниҳод,
Бо ҳаводорони раҳрав ҳилаи ҳинду бибин.
Ин, ки ман дар ҷустуҷӯи ӯ зи худ фориф шудам,
Кас надидасту набинад мислаш, аз ҳар сӯ бибин.
Аз муроди шоҳ Мансур, эй фалак, сар барматоб,
Тезии шамшер бингар, қувваи бозу бибин!
Ҳофиз ар дар гӯшаи меҳроб менолад, равост,
Эй насихатгӯ, худоро, он хама абру бибин!

Шароби лаъл кашу рӯи маҳчабинон бин,
Хилофи мазҳаби онон ҷамоли инон бин!
Ба зери далқи муламмаъ камандҳо доранд,
Дароздастии ин кӯтахостинон бин!
Ба хирмани ду ҷаҳон сар фурӯ намеоранд,
Димоғи кибри гадоёну хӯшачинон бин!
Баҳои ними карашма ҳазор ҷон талабанд,
Ниёзи аҳли дилу нози нозанинон бин!
Ҳуқуқи сӯҳбати моро ба бод доду бирафт,
Вафои сӯҳбати ёрону ҳамнишинон бин!
Асири ишқ шудан ҷораи халоси ман аст,
Замири оқибатандеши пешбинон бин!
Кудурат аз дили Ҳофиз бибурд сӯҳбати дӯст,
Сафои ҳиммати покону покдинон бин!

Мефиган бар сафи риндон назаре беҳтар аз ин,
Бар дари майқада мекун гузаре баҳтар аз ин.
Дар ҳақи ман лабат ин лутф, ки мефармояд,
Сахт хуб аст, валекин қадаре беҳтар аз ин.

Он, ки фикраш гиреҳ аз кори чаҳон бикшояд,
Гӯ: «Дар ин кор бифармо назаре беҳтар аз ин
Носеҳам гуфт, ки: «Чуз ғам чӣ хунаре дорад ишқ?»
Бирав, эй ҳоҷаи оқил, хунаре беҳтар аз ин?
Дил бад-он руди гиромӣ, чӣ кунам, гар надихам?
Модари даҳр назояд писаре баҳтар аз ин.
Ман чу гӯям, ки қадаҳ нӯшу лаби соқӣ бўс,
Бишна аз ман, ки нагӯяд дигаре беҳтар аз ин
Килки Ҳофиз шакаринмева наботест, бичин,
Ки дар ин боғ набинӣ самаре беҳтар аз ин.

Ба ҷони пири хароботу ҳаққи сӯҳбати ӯ,
Ки нест дар сари ман чуз ҳавои хидмати ӯ.
Биҳишт агарчи на ҷои гуноҳгорон аст,
Биёр бода, ки мустазҳирам ба ҳиммати ӯ.
Чароғи соиқаи он саҳоб равшан бод,
Ки зад ба хирмани мо оташи муҳаббати ӯ.
Бар остонаи майхона гар саре бинӣ,
Мазан ба пой, ки маълум нест нийяти ӯ.
Биё, ки дӯш ба мастӣ сурӯши олами ғайб
Навид дод, ки ом аст файзи раҳмати ӯ.
Мақун ба чашми ҳақорат нигоҳ дар мани маст,
Ки нест маъсияту зӯҳд бе машийяти ӯ.
Намекунад дили ман майли зӯҳду тавба, вале
Ба номи хоҷа бикӯшему фарри давлати ӯ.
Мудом хирқаи Ҳофиз ба бода дар гарав аст,
Магар зи хоки харобот буд тинати ӯ?

Гуфто: — Бурун шудӣ ба тамошои моҳи нав,
Аз моҳи абрувони манат шарм бод, рав!
Умрест, то дилат зи асирони зулфи мост,
Ғофил зи ҳифзи ҷониби ёрони худ машав!
Мафрӯш атри ақл ба ҳиндуи зулфи мо,
К-он ҷо ҳазор нофаи мушкин ба ними ҷав!

Тухми вафову меҳр дар ин кӯҳна киштзор,
Он гаҳ аён шавад, ки расад мавсими дарав.
Соқӣ, биёр бода, ки рамзе бигӯямат,
Аз сирри ахтарони куҳансайру моҳи нав.
Шакли ҳилол ҳар сари маҳ медиҳад нишон
Аз афсари Сиёмаку тарки кулоҳи Зав.
Ҳофиз ҷаноби пири муғон маъмани вафост,
Дарси ҳадиси ишқ бар ӯ хону 3-у шунав.

Мазраи сабзи фалак дидаму доси маҳи нав,
Ёдам аз киштаи хеш омаду ҳангоми дарав.
Гуфтам: «Эй бахт, бихуспидиву хуршед дамид,»
Гуфт: «Бо ин ҳама аз собиқа навмед машав!»
Гар равӣ поку мучаррад чу Масеҳо ба фалак,
Аз чароғи ту ба хуршед расад сад партав!
Тақя бар ахтари шабдузд макун, к-ин айёр
Тоҷи Ковус бибурду камари Кайхусрав.
Гӯшвори зару лаъл арчи гарон дорад гӯш,
Даври хубӣ гузарон аст, насиҳат бишунав.
Чашми бад дур зи холи ту, ки дар арсаи ҳусн
Байдақе ронд, ки бурд аз маҳу хуршед гарав
Осмон, гӯ, мафурӯш ин азамат, к-андар ишқ
Хирмани маҳ ба ҷаве, хӯшаи парвин ба ду ҷав!
Оташи зӯҳду риё хирмани дин хоҳад сӯхт,
Ҳофиз, ин хирқаи пашмина бияндозу бирав!

Мутриби хушнаво, бигӯ тоза ба тоза, нав ба нав,
Бодаи дилкушо бичӯ тоза ба тоза, нав ба нав.
Бо санаме чу луъбате, хуш бинишин ба хилвате,
Бӯса ситон ба ком аз ӯ тоза ба тоза, нав ба нав.
Бар зи ҳаёт кай хӯрӣ, гар на мудом май хӯрӣ?
Бода бихӯр ба ёди ӯ тоза ба тоза, нав ба нав.
Соқии моҳрӯи ман, мушки баҳорбӯи ман,
Зуд, ки пур қунам сабӯ тоза ба тоза, нав ба нав.

Шоҳиди дилрабои ман мекунад аз барои ман,
Нақшу нигору рангу бӯ тоза ба тоза, нав ба нав,
Боди сабо чу бигзарӣ, бар сари кӯи он парӣ,
Қиссаи Ҳофизаш бигӯ тоза ба тоза, нав ба нав.

Эй офтоб оинадори ҷамоли ту,
Мушки сиёҳ мичмарагардони холи ту.
Саҳни сарои дида бишустам, вале чӣ суд,
К-ин гӯша нест дархӯри хели хаёли ту.
Дар авчи нозу неъматӣ, эй подшоҳи ҳусн,
Ё раб, мабод то ба қиёмат заволи ту!
Матбӯътар зи нақши ту сурат набаст боз
Туғронависи абруи мушкинмисоли ту.
Дар чини зулфаш, эй дили мискин, чӣ гунаӣ,
К-ошуфта гуфт боди сабо шарҳи холи ту?
Бархост бӯи гул, зи дари ошгӣ дарой
Эй навбахори мо руҳи фархундафоли ту!
То осмон зи ҳалқабагӯшони мо шавад,
Ку ишвае зи абруи ҳамчун ҳилоли ту?
То пеши бахт боз равам таҳнияткунон,
Ку муждае зи мақдами иди висоли ту?
Ин нуқтаи сиёҳ, ки омад мадори нур,
Аксест дар ҳадиқаи биниш зи холи ту.
Дар пеши шоҳ арзи кадомин чафо кунам:
Шарҳи ниёзмандии худ ё малоли ту?
Ҳофиз, дар ин каманд сари саркашон басест,
Савдои қач мапаз, ки набошад маҷоли ту.

Эй хунбаҳои нофаи Чин хоки роҳи ту,
Хуршед сояпарвари тарфи қулоҳи ту.
Наргис карашма мебарад аз ҳад бурун, хиром,
Эй ман фидои шеваи чашми сиёҳи ту!
Хунам бихӯр, ки ҳеч малак бо чунин ҷамол
Аз дил наёядаш, ки нависад гуноҳи ту,

Орому хоби халқи ҷаҳонро сабаб тӯй,
З-он шуд канори дидаву дил такягоҳи ту.
Бо ҳар ситорае сару кор аст ҳар шабам,
Аз ҳасрати фурӯғи рухи ҳамчу моҳи ту.
Ёрони ҳамнишин ҳама аз ҳам ҷудо шуданд,
Моему остонаи давлатпаноҳи ту.
Ҳофиз, тамаъ мабур зи иноят, ки оқибат,
Оташ занад ба хирмани ғам дуди оҳи ту.

Эй дар чамани хубӣ рӯят чу гули худрӯ,
Чини шикани зулфат чун нофаи Чин хушбӯ
Моҳ аст рухат ё рӯз, мушк аст хатат ё шаб,
Сим аст барат ё оҷ санг аст дилат ё рӯ?
Лаълат ба дури дандон бишкаст лаби писта,
Зулфат ба хамаи чавгон бирбуд дилам чун гӯ.
Он роиҳаи зулфат ё лахлаҳаи анбар,
Ё ғолия месояд дар боғча ҳусни ӯ?
Гуфтӣ сухани худро бо ёр бибояд гуфт,
Эй кош муяссар буд гуфтан сухане бо ӯ!
Бадгӯи ту он бошад, к-аз ёр кунад манъат,
Гар ёр нақӯ бошад, машнав сухани бадгӯ.
Бо мо беҳ аз ин мебош, то роз нагардад фош,
Набвад бад, агар бошӣ бо дилшудагон некӯ.
Устои ғазал Саъдист пеши ҳама кас, аммо
Дорад сухани Ҳофиз тарзи сухани Ҳочу.

Эй қабои подшоҳӣ рост бар болои ту,
Зинати тоҷу нигин аз гавҳари волои ту.
Офтоби фатхро ҳар дам тулӯъе медиҳад
Аз кулоҳи хусравӣ рухсори маҳсимои ту.
Ҷилвагоҳи тоири иқбол бошад ҳар кучо,
Соя андозад ҳумои чатри гардунсои ту.
Аз русуми шаръу ҳикмат бо ҳазорон ихтилоф,
Нуктае ҳаргиз нашуд фавт аз дили донои ту.

Оби ҳайвонаш зи минқори балоғат мечакад
Тўтии хушлаҳча, яъне килки шаккарҳои ту.
Гарчи хуршеди фалак чашму чароғи олам аст,
Равшаноибашши чашми ўст хоки пои ту.
Он чӣ Искандар талаб карду надодаш рӯзгор,
Чуръае буд аз зулоли қоми қонафзои ту.
Арзи ҳоҷат дар ҳарими ҳазратат мӯҳтоҷ нест,
Рози кас махфӣ намонад бо фуруғи рои ту.
Хусраво, пиронасар Ҳофиз қавонӣ мекунад
Бар умеди афви қонбахши гунаҳфарсои ту.

Тоби бунафша медиҳад турраи мушксои ту,
Пардаи ғунча медарад хандаи дилқушои ту.
Эй гули хушнасимии ман, булбули хешро масўз,
К-аз сари сидқ мекунад шаб ҳама шаб дуои ту.
Ман, ки малул гаштамӣ аз нафаси фариштагон,
Қолу мақоли оламе мекашам аз барои ту.
Давлати ишқ бин, ки чун аз сари фаҳру ифтихор,
Гўшаи тоҷи салтанат мешиканад гадои ту.
Хирқаи зӯҳду қоми май гарчи на дархӯри ҳаманд,
Ин ҳама нақш мезанам аз қиҳати ризои ту.
Шӯри шароби ишқи ту он нафасам равад зи сар,
К-ин сари пурҳавас шавад хоки дари сарои ту.
Шоҳнишини чашми ман такяғаҳи ҳаёли туст,
Қои дуост, шоҳи ман, бе ту мабод қои ту!
Хуш чаман аст орадат, хоса, ки дар баҳори хуш,
Ҳофизи хушқалом шуд мурғи сухансарои ту.

Маро чашмест хунафшон зи дасти он камонабрӯ,
Қаҳон бас фитна хоҳад дид аз он чашму аз он абрӯ.
Ғуломи чашми он туркам, ки дар хоби хуши мастӣ
Нигорин гулшанаш рӯясту мушкин соябон-абрӯ.
Ҳилоле шуд танам 3-ин ғам, ки бо туғрои абрӯяш
Кӣ бошад маҳ, ки бинмояд зи тоқи осмон абрӯ?

Рақибон ғофилу моро аз он чашму ҷабин ҳар дам
Ҳазорон гуна пайғом асту ҳоҷиб дар миён абрӯ.
Равони гӯшагиронро ҷабинаш турфа гулзорест,
Ки бар тарфи суманзораш ҳамегардад чамон абрӯ
Дигар хуру париро кас нагӯяд бо чунон ҳусне,
Ки инро инчунин чашм асту онро ончунон абрӯ!
Ту, кофирдил, намебандӣ ниқоби зулфу метарсам,
Ки меҳробам бигардонад хамаи он дилситон абрӯ.
Агарчи мурғи зирак буд Ҳозиф дар ҳаводорӣ,
Ба тири ғамза сайдаш кард чашми он камонабрӯ.

Хатти узори ёр, ки бигрифт моҳ аз ӯ,
Хуш ҳалқаест, лек бадар нест роҳ аз ӯ.
Абрӯи дӯст гӯшаи меҳробии давлат аст,
Он ҷо бимол чехраву ҳоҷат бихоҳ аз ӯ.
Эй ҷуръанӯши маҷлиси Ҷам, сина пок дор,
К-оинаест ҷоми ҷаҳонбин, ки оҳ аз ӯ!
Кирдори аҳли савмиаам кард майпараст,
Ин дуд бин, ки номаи ман шуд сиёҳ аз ӯ.
Султони ғам ҳар он ҷӣ тавонад, бигӯ, бикун,
Ман бурдаам ба бодафурӯшон паноҳ аз ӯ.
Соқӣ, чароғи май ба раҳи офтоб дор,
Гӯ: «Барфирӯз машъалаи субҳгоҳ аз ӯ!»
Обе ба рӯзномаи аъмоли мо фишон,
Бошад тавон сутурд ҳуруфи гуноҳ аз ӯ.
Оё дар ин хаёл, ки дорад гадои шаҳр,
Рӯзе бувад, ки ёд қунад подшоҳ аз ӯ?
Ҳофиз, ки сози мутриби ушшоқ соз кард,
Холӣ мабод арсаи ин базмгоҳ аз ӯ!

Гулбуни айш медамад, соқии гулғузор ку?
Боди баҳор мевазад, бодаи хушгвор ку?
Ҳар гули нав зи гулрухе ёд ҳамекунад, вале
Гӯши суханшунав кучо, дидаи эътибор ку?

Маҷлиси базми айшро ғолияи мурод нест,
Эй дами субҳи хушнафас, нофаи зулфи ёр ку?
Хуснфурӯшии гулам нест таҳаммул, эй сабо,
Даст задам ба хуни дил баҳри худо, нигор ку?
Шамъи саҳаргаҳӣ агар лоф зи орази ту зад,
Хасм забондароз шуд, ханҷари обдор ку?
Гуфт: «Магар зи лаъли ман бўса надорӣ орзу?»
Мурдам аз ин ҳавас, вале қудрату ихтиёр ку?
Ҳофиз агарчи дар сухан хозини ганҷи ҳикмат аст,
Аз ғами рӯзгори дун табъи сухангузор ку?

Эй пайки ростон, хабари ёри мо бигӯ!
Аҳволи гул ба булбули дастонсаро бигӯ!
Мо маҳрамони хилвати унсем, ғам маҳӯр,
Бо ёри ошно сухани ошно бигӯ!
Бар ҳам чу мезад он сари зулфайни мушкбор,
Бо мо сари чӣ дошт, зи баҳри худо, бигӯ?
Ҳар кас, ки гуфт хоки дари дӯст тӯтиёст,
Гӯ, ин сухан муоина дар чашми мо бигӯ!
Он кас, ки манъи мо зи харобот мекунад,
Гӯ, дар ҳузури пири ман ин мочаро бигӯ.
Гар дигарат бар он дари давлат гузар бувад,
Баъд аз адои хидмату арзи дуо бигӯ:
Ҳарчанд мо бадем, ту моро бад-он магир,
Шоҳона мочарои гуноҳи гадо бигӯ.
Бар ин фақир номаи он мӯхташам бихон,
Бо ин гадо ҳикояти он подшо бигӯ.
Ҷонҳо зи доми зулф чу бар хок мефишонд,
Бар он ғариби мо чӣ гузашт, эй сабо, бигӯ?
Ҷонпарвар аст қиссаи арбоби маърифат,
Рамзе бирав, бипурсу ҳадисе, биё, бигӯ.
Ҳофиз, гарат ба маҷлиси ӯ роҳ медиҳанд,
Май нӯшу тарки зарқ барои худо бигӯ.

Хунук насими муанбар шамомаи дилхоҳ,
Ки дар ҳавои ту бархост бомдоди пагоҳ.
Далели роҳ шав, эй тоири хучасталиқо,
Ки дида об шуд аз шавқи хоки он даргоҳ.
Ба ёди шахси низорам, ки ғарқи хуни дил аст,
Ҳилолро зи канори уфуқ кунед нигоҳ.
Манам, ки бе ту нафас мекашам, зиҳӣ хичлат!
Магар ту афв кунӣ, варна чист узри гуноҳ?
Зи дӯстони ту омӯхт дар тариқат меҳр
Сапедадам, ки сабо чок зад шиори сиёҳ.
Ба ишқи рӯи ту рӯзе, ки аз ҷаҳон биравам,
Зи турбатам бидамад сурхгул ба ҷои гиёҳ.
Мадех ба хотири нозук малолат аз ман зуд,
Ки Ҳофизи ту худ ин лаҳза гуфт: «Бисмиллоҳ!»

Айшам мудом аст аз лаъли дилхоҳ,
Корам ба ком аст, алҳамдулиллоҳ!
Эй бахти саркаш, тангаш ба бар каш,
Гаҳ ҷоми зар каш, гаҳ лаъли дилхоҳ.
Моро ба риндӣ афсона карданд,
Шайхони ҷоҳил, пирони гумроҳ.
Аз дасти зоҳид кардем тавба
В-аз феъли обид, астағфируллоҳ!
Ҷоно, чӣ гӯям шарҳи фироқат?
Чашмеву сад нам, ҷоневу сад оҳ!
Кофир мабинод ин ғам, ки дидаст
Аз қоматат сарв, аз оразат моҳ!
Шавқи лабат бурд аз ёди Ҳофиз
Дарси шабона, вирди саҳаргоҳ.

Гар теғ борад дар кӯи он моҳ,
Гардан ниҳодем, алҳукму лиллоҳ.
Оини тақво мо низ донем,
Лекин чӣ чора бо бахти гумроҳ?

Мо шайху воиз камтар шиносем,
Ё чоми бода, ё қисса кӯтоҳ!
Ман ринду ошиқ, дар мавсими гул,
Он гоҳ тавба? Астағфируллоҳ!
Меҳри ту аксе бар мо наяфганд,
Оинарӯё, оҳ аз дилат, оҳ!
Ас-сабру муррун ва-л-умру фонин,
Ё лайта шеърӣ ҳаттома алқоҳ.
Ҳофиз, чӣ нолӣ, гар васл хоҳӣ?
Хун боядат хӯрд дар гоҳу бегоҳ.

Висоли ӯ зи умри ҷовидон беҳ,
Худовандо, маро он деҳ, ки он беҳ!
Ба шамшерам заду бо кас нагуфтам,
Ки рози дӯст аз душман ниҳон беҳ!
Ба доғи бандагӣ мурдан бар ин дар,
Ба ҷони ӯ, ки аз мулки ҷаҳон беҳ!
Худоро, аз табиби ман бипурсед,
Ки охир кай шавад ин нотавон беҳ?
Гуле, к-он поймоли сарви мо гашт,
Бувад хокаш зи хуни арғавон беҳ.
Ба хулдам даъват, эй зоҳид, мафармо,
Ки ин себи занах з-он бӯстон беҳ!
Дило доим гадои кӯи ӯ бош,
Ба ҳукми он, ки давлат ҷовидон беҳ.
Ҷавоно, сар матоб аз панди пирон,
Ки рои пир аз баҳти ҷавон беҳ.
Шабе меғуфт: «Чашми кас надидаст,
Зи марвориди гӯшам дар ҷаҳон беҳ».
Агарчи Зиндаруд оби ҳаёт аст,
Вале Шерози мо аз Исфаҳон беҳ.
Сухан андар даҳони дӯст шаккар,
Валекин гуфтаи Ҳофиз аз он беҳ.

Ногаҳон парда барандохтаї, яъне чї?
Маст аз хона бурун тохтаї, яъне чї?
Зулф дар дасти сабо, гӯш ба пайғоми рақиб,
Инчунин бо ҳама дарсохтаї, яъне чї?
Шоҳи хубониву манзури гадоён шудаї,
Қадри ин мартаба нашнохтаї, яъне чї?
На сари зулфи худ аввал ту ба дастам додї,
Бозам аз пой дарандохтаї, яъне чї?
Суханат рамзи даҳон гуфту камар сирри миён
В-аз миён тег ба мо охтаї, яъне чї?
Ҳар кас аз мӯҳраи меҳри ту ба нақше машғул,
Оқибат бо ҳама қач бохтаї, яъне чї?
Ҳофизо, дар дили тангат чу фуруд омад ёр,
Хона аз ғайр напардохтаї, яъне чї?

Насиби ман чу харобот кардааст илоҳ,
Дар ин миёна бигӯ, зоҳидо, маро чї гуноҳ?
Касе, ки аз азалаш чоми май насиб афтод,
Чаро ба ҳашр кунанд ин гуноҳро дархоҳ?
Муроди ман зи харобот чунки ҳосил шуд,
Дилам зи мадрасаву хонақоҳ гашт сиёҳ.
Бигӯ ба зоҳиди солуси хирқапӯши дурӯй,
Ки дасти зарқ дароз асту остин кӯтоҳ.
Ту хирқаро зи барои риё хамепӯшї,
Ки то ба зарқ барї бандагони ҳақ аз роҳ.
Ғуломи ҳиммати дурдикашонӣ хушхӯям,
Ки ҳар ду кавн наярзад ба пешашон як қоҳ.
Бирав гадои дари ҳар гадо машав, Ҳофиз,
Муроди хеш наёбї, магар бишайаллоҳ.

Дари сарои муғои рӯфта буду обзада,
Нишаста пиру салое ба шайху шоб зада.
Сабӯкашон ҳама дар бандагиш баста камар,
Вале зи тарки кулаҳ чатр бар саҳоб зада.

Шуои чому қадаҳ нури моҳ пӯшида,
Узори муғбачагон роҳи офтоб зада.
Арӯси бахт дар он ҳаҷла бо ҳазорон ноз
Шикаста касмаву бар барги гул гулоб зада.
Гирифта соғари ишрат фариштаи раҳмат,
Зи чуръа бар рухи ҳуру парӣ гулоб зада.
Зи шӯри арбадаи шоҳидони ширинкор
Шакар шикаста, суман рехта, рубоб зада.
Салом кардаму бо ман ба рӯи хандон гуфт,
Ки; «Эй хуморкаши муфлиси шаробзада!
Кӣ ин кунад, ки ту кардӣ ба заъфи ҳиммату рой,
Зи ганҷхона шуда, хайма бар хароб зада?
Висоли давлати бедор, тарсамат, надиханд,
Ки хуфтаӣ ту дар оғӯши бахти хобзада.
Фалак ҷанибакаши шоҳ Нусратуддин аст,
Биё, бибин малакаш даст дар рикобзада.
Хирад, ки мулҳими ғайб аст баҳри касби шараф,
Зи боми арш садаш бўса бар ҷаноб зада.
Биё, ба майкада, Ҳофиз, ки бар ту арза кунам,
Ҳазор саф зи дуоҳои мустаҷоб зада.»

Дӯш рафтам ба дари майкада хоболуда,
Хирқа тар, доману сачҷода шароболуда.
Омад афсӯскунон муғбачаи бодафурӯш,
Гуфт: «Бедор шав, эй раҳрави хоболуда!
Шустушӯе куну в-он гаҳ ба харобот хиром,
То нагардад зи ту ин дайри хароб олуда!
Ба ҳавои лаби шириндаҳанон чанд кунӣ
Ҷавҳари рӯҳ ба ёқути музоб олуда?
Ба таҳорат гузарон манзили пириву макун
Хилъати шайб чу ташрифи шабоб олуда.
Поку софӣ шаву аз чоҳи табиат бадар ой,
Ки сафое надихад оби туроболуда».
Гуфтам: — Эй ҷони ҷаҳон, дафтари гул айбе нест,
Ки шавад фасли баҳор аз маи ноб олуда!

Ошноёни раҳи ишқ дар ин баҳри амиқ,
Гарқа гаштанду нагаштанд ба об олуда.
Гуфт: «Ҳофиз, луғазу нукта ба ёрон мафурӯш!»
Оҳ аз ин лутфи ба анвоъи итоб олуда.

Доманкашон ҳамешуд дар шарби заркашида,
Сад мохрӯ зи рашкаш чайби қасаб дарида.
Аз тоби оташи май бар гирди оразаш хай
Чун қатраҳои шабнам бар барги гул чакида.
Лафзи фасеҳи ширин, қадди баланди чобук,
Рӯе латифи зебо, чашми хуши кашида.
Ёкути қонфазояш аз оби лутф зода,
Шамшоди хушхиромаш дар ноз парварида.
Он лаъли дилкашаш бин в-он хандаи дилошӯб,
В-он рафтани хушаш бин в-он гоми орамида!
Он оҳуи сияҳаш аз доми мо бурун шуд,
Ёрон, чӣ чора созам бо ин дили рамида?
Зинҳор то тавонӣ, аҳли назар маёзор,
Дунё вафо надорад, эй нури ҳар ду дида!
То кай кашам итебат аз чашми дилфиребат,
Рӯзе карашмае кун, эй ёри баргузида!
Бас шукр бозгӯям дар бандагии хоча,
Гар уфтад ба дастам он меваи расида!
Гар хотири шарифат ранҷида шуд зи Ҳофиз,
Бозо, ки тавба кардем аз гуфтаву шунида.

Аз хуни дил навиштам наздики ёр нома,
Иннӣ раайту даҳран мин ҳаҷрик-ал-қийёма.
Дорам ман аз фироқаш дар дида сад аломат,
Лайсат думуу айнӣ ҳозо лан-ал-алома.
Ҳарчанд к-озмудам, аз вай набуд судам,
Ман ҷарраб-ал-мучарраб, ҳаллат биҳи-н надома.
Пурсидам аз табибе аҳволи дӯст, гуфто:
Фӣ бўъдиҳо азобун, фӣ қурбиҳа-с-салома!

Гуфтам маломат ояд, гар гирди дӯст гардам,
Валлоҳи мо раайно хуббан било малома.
Ҳофиз чу толиб омад, чоме ба чони ширин,
Ҳатто язуку минҳо қаъсан мин-ал-карома.

Эй аз фурӯғи рӯят равшан чароғи дида,
Монанди чашми мастат, чашми чаҳон надида,
Ҳамчун ту нозанине сар то ба по латофат,
Гетӣ нишон надода, эзид наёфаридида
Дар қасди чони ушшоқ абрӯву чашми мастат,
Гоҳ ин камин кушода, гоҳ он камон кашида.
То кай кабутари дил чун мурғи нимбисмил,
Бошад зи тири ҳаҷрат дар хоку хун тапида.
Дар пой хори ҳичрон афтода дар кашокаш
В-аз гулшани висолат ҳаргиз гуле начида.
Аз сӯзи сина ҳар дам дудам ба сар барояд,
Чун уд чанд бошам дар оташ орамида?
Гар дасти ман нагирӣ, бо хоҷа бозгӯям,
К-аз ошиқони мискин дил бурдаи ба дида.

Чароғи рӯи туро шамъ гашт парвона,
Маро зи ҳоли ту бо ҳоли хеш парво на.
Хирад, ки қайди маҷонини ишқ мефармуд,
Ба бӯи сунбули зулфи ту гашт девона.
Ба бӯи зулфи ту гар чон ба бод рафт, чӣ бок?
Ҳазор чони гиромӣ фидои чонона!
Мани рамида зи ғайрат зи по фитодам дӯш,
Нигори хеш чу дидам ба дасти бегона.
Чӣ нақшҳо, ки барагехтему суд надошт,
Фусуни мо бари ӯ гаштааст афсона.
Бар оташи рухи зебои ӯ ба чои сипанд,
Ба ғайри холи сиёҳаш кӣ дид беҳ дона?
Ба мужда чон ба сабо дод шамъ дар нафасе,
Зи шамъи рӯи туаш чун расид парвона!

Маро ба даври лаби дӯст ҳаст паймоне,
Ки бар забон набарам чуз ҳадиси паймона.
Ҳадиси мадрасаву хонақаҳ мағӯй, ки боз
Фитод дар сари Ҳофиз ҳавои майхона.

Сахаргоҳон, ки махмури шабона
Гирифтам бода бо чангу чағона.
Ниҳодам ақдро раҳтӯша аз май,
Зи шаҳри ҳастияш кардам равона
Нигори майфурӯшам ишвае дод,
Ки эмин гаштам аз макри замона
Зи соқии камонабрӯ шунидам,
Ки: «Эй тири маломатро нишона!
Набандӣ з-он миён тарфе камарвор,
Агар худро бибинӣ дар миёна!»
Бирав ин дом бар мурғи дигар неҳ,
Ки Анқоро баланд аст ошёна!
Кӣ бандад тарфи васл аз хусни шоҳе,
Ки бо худ ишқ бозад ҷовидона?
Надиму мутрибу соқӣ ҳама ўст,
Хаёли обу гил дар раҳ баҳона.
Бидеҳ киштии май, то хуш биронем
Аз ин дарёи нопаддокарона.
Вучуди мо муаммоест, Ҳофиз,
Ки таҳқиқаш фусун асту фасона.

Ид асту мавсими гул соқӣ, биёр бода,
Ҳангоми гул кӣ дида бе май қадаҳ ниҳода?
З-ин зӯҳду порсой бигрифт хотири ман,
Соқӣ, бидеҳ шаробе, то дил шавад кушода!
Суфи, ки дӣ насихат мекард ошиқонро,
Имрӯз дидамаш маст тақво ба бод дода.
Ин як-ду рӯзи дигар гулро ғанимате дон,
Гар ошиқӣ тараб ҷӯ бо соқиёни сода!

Гул рафт, эй ҳарифон, ғофил чаро нишинед
Бе бонги руду чанге, бе ёру қоми бода?
Дар маҷлиси сабӯҳӣ, донӣ чӣ хуш намояд?
Акси узори соқӣ дар қоми май фитода.
Мутриб чу парда созад, шояд агар бихонад,
Аз тарзи шеъри Ҳофиз дар базми шоҳзода.

Аз ман ҷудо машав, ки туам нури дидаӣ,
Ороми қону муниси қалби рамидаӣ.
Аз домани ту даст надоранд ошиқон,
Пироҳани сабурии эшон даридаӣ.
Аз захми чашми даҳр мабодат газанд аз он-к,
Дар дилбарӣ ба ғояти хубӣ расидаӣ.
Манъам кунӣ зи ишқи вай, эй муфтии замон,
Маъзур дорамат, ки ту ўро надидаӣ.
Он сарзаниш, ки кард туро дўст, Ҳофизо,
Беш аз гилеми хеш магар по кашидаӣ?

Соқӣ, биё, ки шуд қадаҳи лола пур зи май,
Томот то ба чанду хурофот то ба кай?
Бигзар зи кибру ноз, ки дидаст рӯзгор
Чини қабои Қайсару тарфи қулоҳи Кай.
Ҳушёр шав, ки мурғи чаман маст гашт, ҳон!
Бедор шав, ки хоби адам дар пай аст, ҳай.
Хуш нозукона мечамӣ, эй шохи навбаҳор,
К-ошуфтагӣ мабодат аз ошӯби боди дай!
Бар меҳри чарху шеваи ў эътимод нест,
Эй вой бар касе, ки шуд эмин зи макри вай!
Фардо шароби кавсару хур аз барои мост
В-имрӯз низ соқии маҳрӯву қоми май!
Боди сабо зи аҳди сибо ёд медиҳад,
Қондоруе, ки ғам бибарад, дардеҳ, эй субай.
Ҳашмат мабини салтанати гул, ки биспурад
Фарроши бод ҳар варақашро ба зерӣ пай.

Дардех ба ёди Ҳолами Тай ҷоми якмани,
То номаи сиёҳи бахилон кунем тай!
3-он май, ки дод ҳусну латофат ба арғавон,
Берун фиғанд лутфи мизоч аз рухаш ба хай.
Маснад ба боғ бар, ки ба хидмат чу бандагон
Истодааст сарву камар баста аст най.
Ҳофиз, ҳадиси сеҳрфиреби хушат расид
То ҳадди Мисру Чину ба атрофи Руму Рай.

Ба савти булбулу қумрӣ агар нанӯшӣ май,
Илоҷ кай кунамат охир-ул-даво-ал кай?
Захирае бинех аз рангу бўи фасли баҳор,
Ки мерасанд зи пай раҳзанони баҳману дай.
Чу гул ниқоб барафганду мурғ зад ҳу-ҳу,
Манех зи даст пиёла, чӣ мекуни ҳай-ҳай?
Шукӯҳи салтанату ҳусн кай суботе дошт,
Зи тахти Ҷам сухане мондаасту афсари Кай.
Хазинадории меросхорагон куфр аст,
Ба қавли мутрибу соқӣ, ба фатвии дафу най.
Замона ҳеч набахшад, ки бознастонад,
Маҷӯ зи сифла мурувват, ки шеаи лошай.
Навиштаанд бар айвонӣ ҷаннат-ул-маъво,
Ки ҳар кӣ ишваи дунё харид, вой ба вай!
Сахо намонд, сухан тай кунам, шароб кучост?
Бидех ба шодии рӯҳу равони Ҳолами Тай.
Бахил бўи худо нашнавад, биё, Ҳофиз,
Пиёла гиру карам варз, ваззамони алай.

Лабаш мебӯсаму дармекашам май,
Ба оби зиңдагонӣ бурдаам пай.
На розаш метавонам гуфт бо кас
На касро метавонам дид бо вай.
Лабаш мебӯсаду хун мехӯрад ҷом,
Рухаш мебӯсаду гул мекунад хай.

Бидеҳ чоми маю аз Ҷам макун ёд,
Кӣ медонад, ки Ҷам кай буду Кай кай?
Бизан дар парда чанг, эй моҳи мутриб,
Рагаш бихрош, то бихрӯшам аз вай.
Гул аз хилват ба боғ овард маснад,
Бисоти зӯхд ҳамчун ғунча кун тай.
Ҷу чашмаш мастро махмур магзор,
Ба ёди лаълаш, эй соқӣ, бидеҳ май!
Наҷӯяд ҷон аз он қолиб ҷудой,
Ки бошад хуни ҷомаш дар рагу пай.
Забонат даркаш, эй Ҳофиз, замоне,
Ҳадиси безабонон бишнава аз най!

Махмури чоми ишқам, соқӣ, бидеҳ шаробе,
Пур кун қадаҳ, ки бе май маҷлис надорад обе,
Васфи руҳи ҷамолаш дар парда рост н-ояд,
Мутриб, бизан навое, соқӣ, бидеҳ шаробе!
Шуд ҳалқа қомати ман, то баъд аз ин рақибат
З ин дар дигар наронад моро ба ҳеҷ бобе.
Дар интизори рӯят мову умедворӣ,
Дар ишваи висолат мову хаёлу хобе!
Махмури он ду чашмам, оё кучост ҷоме?
Бемори он ду лаълам, охир, к-ам аз ҷавобе!
Ҳофиз, чӣ мениҳӣ дил, ту дар хаёли хубон?
Кай ташна сер гардад аз ламъаи саробе.

Манам аз зулфи чун занҷири ёре
Парешонтолее, девонаворе.
Ба ғайр аз ошиқиву майпарастӣ,
Зи дастам барнаёяд ҳеҷ коре.
Нагардад гирди ӯ ғам, ҳар кӣ бигрифт
Ҷу чашмаш гӯшаеву кунчи ғоре.
Зи борони сиришқ аз чашми пурхун
Ҳарими кӯи ӯ шуд лолазоре.

Дар ин саҳрои ғам чун гирдбодам,
Ҳамеша беқароре, хоксоре
Дар ин гулшан надидам ҷониби гул,
К-аз ӯ дар пои дил нашкаста хоре.
Набошад ҳеч ошиқ ҳамчу Ҳофиз,
Фақире, бекасе, беъътиборе.

Манам, ки аз ту ҳамин қонеъам ба як назаре,
Туӣ, ки меравиву сӯи мо наменигарӣ.
Зи ҳаҷру васли ту дар ҳайратам, чӣ чора кунам?
Ки дар даруни дилу ҷону ғоиб аз назарӣ,
Маро дар ин зуламот он, ки раҳнамунӣ кард,
Ниёзи нимишабӣ буду гиряи саҳарӣ.
Зи ман ба ҳазрати Осаф кӣ мебарад пайғом
Ки ёд гир ду мисраъ зи ман ба назми дарӣ:
Кулоҳи сарварият қач мабод бар сари ҳусн,
Ки зеби баҳту сазовори тахту тоҷи сарӣ.
Мудом Ҳофизии дилхаста бандаи дари туст,
Чаро зи роҳи талаттуф дар ӯ наменигарӣ?

Эй, ки бар моҳ аз хати мушкин ниқоб андохтӣ,
Лутф кардӣ, сояе бар офтоб андохтӣ.
То чӣ хоҳад кард бар мо обу ранги оразат,
Ҳолиё найранги нақши худ бар об андохтӣ.
Гӯи хубӣ бурдӣ аз хубони Халлук, шод бош,
Ҷоми Кайхусрав талаб, к-Афросиёб андохтӣ.
Ҳар касе бар шамъи рухсорат ба вачҳе ишқ бохт,
З-он миён парвонаро дар изтироб андохтӣ.
Ганҷи ишқи худ ниҳодӣ дар дили вайрони мо,
Сояи давлат бар ин кунҷи хароб андохтӣ.
Зинҳор аз оби он ораз, ки шеронро аз он
Ташналаб кардиву гурдонро дар об андохтӣ.
Хоби бедорон бибасти в-он гаҳ аз нақши хаёл,
Тӯҳмате бар шабравони хели хоб андохтӣ.

Парда аз рух барфигандӣ, як назар дар ҷилвагоҳ
В-аз ҳаё хуру париро дар ҳиҷоб андохтӣ.
Бода нӯш аз чоми оламбин, ки бар авранги Ҷам
Шоҳиди мақсудро аз рух ниқоб андохтӣ.
Аз фиреби наргиси махмуру лаъли майпараст,
Ҳофизи хилватнишинро дар шароб андохтӣ.
Аз барои сайди дил дар гарданам занҷири зулф,
Чун каманди хусрави моликрикоб андохтӣ.
Довари Дорошукӯҳ, эй он, ки тоҷи офтоб
Аз сари таъзим бар хоки ҷаноб андохтӣ.
Нусратуддин шоҳ Яҳё, он, ки хасми мулкро
Аз дами шамшери чун оташ дар об андохтӣ

Эй дил, мабош як дам холӣ зи ишқу мастӣ,
В-он гаҳ бирав, ки растӣ аз нестиву ҳастӣ.
Гар ҷон ба тан бибинӣ, машғули кори ӯ шав,
Ҳар қиблае, ки бинӣ, беҳтар зи худпарастӣ.
Бо заъфу нотавонӣ ҳамчун насим хуш бош,
Беморӣ андар ин раҳ беҳтар зи тандурустӣ.
Дар мазҳаби тариқат хомӣ нишони қуфр аст,
Оре, тариқи давлат, чолокиясту ҷустӣ.
То фазлу ақл бинӣ, бе маърифат нишинӣ,
Як нуктаат бигӯям, худро мабин, ки растӣ.
Дар остони ҷонон аз осмон бияндеш,
Қ-аз авҷи сарбаландӣ афтӣ ба хоки пастӣ.
Хор арчи ҷон бикоҳад, гул узри он бикоҳад,
Саҳл аст талхии май дар ҷанби завқи мастӣ.
Сӯфӣ, пиёла паймо, Ҳофиз, қароба парҳез,
Эй кӯтаҳостинон, то кай дароздастӣ?

Эй зи шарми оразат гул карда хай,
Пурарақ пеши ақиқат чоми май.
Жола бар лоласт ё бар гул гулоб,
Ё бар оташ об ё бар рӯт хай?

Мешуд аз чашм он камонабрӯву дил,
Аз паяш мерафту гум мекард пай.
Имшаб аз зулфаш нахоҳам дошт даст,
Рав, муаззин, бонг мезан, гӯ, ки ҳай!
Чангро бар дасти мутриб неҳ даме,
Гӯ, рагаш бихрошу бихрӯшаш зи пай!
Уд бар оташ неҳу манқал бисӯз,
Ғам мадор аз шиддати сармои дай.
Бо ту з-ин пас гар фалак хорӣ кунад,
Боз гӯ дар ҳазрати дорои Рай.
Хусрави офоқбахшиш, к-аз сахо
Номаи Ҳотам зи номаш гашт тай.
Он, ки баҳри ҷуръае ҷон медиҳад,
Ҷома з-ӯ бистону ҷома деҳ ба вай.
Дар бани Омир баче Маҷнун шаванд,
Гар бурун ояд дигар Лайлӣ зи ҳай.
Най даме лаб бар лаби мутриб ниҳод,
Чангро дар зери нохун кард най.
Ҷоми май пеш ору чун Ҳофиз махӯр
Ғам, ки Ҷам кай буд ё Ковус кай?

Бо муддаӣ мағӯед асрори ишқу мастӣ,
То беҳабар бимирад, дар дарди худпарастӣ.
Ошиқ шав, ар на рӯзе, кори ҷаҳон сарояд,
Нохонда нақши мақсуд аз коргоҳи ҳастӣ
Дӯш он санам чӣ хуш гуфт дар маҷлиси муғонак
«Бо кофирон чӣ корат, гар бут намепарастӣ?»
Султони ман, худоро, зулфат шикаст моро,
То кай кунад сиёҳе чандин дароздастӣ?
Дар гӯшаи саломат мастур чун тавон буд,
То наргиси ту бо мо гӯяд рамузи мастӣ?
Он рӯз дида будам, ин фитнаҳо, ки бархост,
К-аз саркашӣ замоне бо мо наменишастӣ.
Ишқат ба дасти тӯфон хоҳад супурд, Хофиз,
Чун барқ аз ин кашокаш пиндоштӣ, ки частӣ?

Он ғолияхат гар сӯи мо нома навиштӣ,
Гардун варақи хастии мо дарнанавиштӣ.
Ҳарчанд, ки хичрон самари васл бар орад,
Дехқони ҷаҳон кош ки ин тухм накиштӣ!
Омурзиши нақд аст касеро, ки дар ин чо
Ёрест чу хуреву сарое чу биҳиште.
Дар мастабаи ишқ танаъум натавон кард,
Чун болиши зар нест, бисозем ба хиште.
Мафрӯш ба боғи Ираму нахвати Шаддод,
Як шиша маю нӯшлабеvu лаби киште!
То кай ғами дунёи данӣ, эй дили доно
Ҳайф аст зи хубе, ки шавад ошиқи зиште!
Олудагии хирқа харобии ҷаҳон аст,
Ку роҳраве, аҳли диле, поксириште?
Аз даст чаро ҳишт сари зулфи ту Ҳофиз,
Тақдир чунин буд, чӣ кардӣ, ки наҳиштӣ?

Эй қиссаи биҳишт зи кӯят ҳикояте,
Шарҳи ҷамоли ҳур зи рӯят ривояте.
Анфоси Исӣ аз лаби лаълат латифае,
Оби Хизир зи нӯши лабонат кинояте.
Ҳар пора аз дили ману аз ғусса қиссае,
Ҳар сатре аз хисоли ту в-аз раҳмат ояте.
Кай атрсои маҷлиси рӯҳониён шудӣ,
Гулро агар на бӯи ту кардӣ риояте?
Дар орзӯи хоки дари ёр сӯхтем,
Ёд овар, эй сабо, ки накардӣ ҳимояте!
Эй дил, ба ҳарза донишу умрат ба бод рафт,
Сад моя доштиву накардӣ кифояте.
Бӯи дили кабоби ман офокро гирифт,
Ин оташи дарун бикунад ҳам сирояте.
Дар оташ ар хаёли рухаш даст медиҳад,
Соқӣ, биё, ки нест зи дӯзах шикояте.

Донӣ муроди Ҳофиз аз ин дарду ғусса чист?
Аз ту карашмаеву зи Хусрав инояте!

Эй, ки бо силсилаи зулфи дароз омадаӣ,
Фурсатат бод, ки девонанавоз омадаӣ!
Соате ноз мафармову бигардон одат,
Чун ба пурсидани арбоби ниёз омадаӣ.
Пеши болои ту мирам чи ба сулҳу чи ба ҷанг,
Чун ба ҳар ҳол барозондаи ноз омадаӣ.
Обу оташ ба ҳам омехтаӣ аз лаби лаъл,
Чашми бад дур, ки бас шӯъбадабоз омадаӣ.
Офарин бар дили нарми ту, ки аз баҳри савоб,
Куштаи ғамзаи худро ба намоз омадаӣ.
Зӯҳди ман бо ту чӣ санҷад, ки ба яғмои дилам
Масту ошуфта ба хилватғаҳи роз омадаӣ.
Гуфт: «Ҳофиз, дигарат хирқа шароболуд аст,
Магар аз мазҳаби ин тоифа бозомадаӣ?»

Сабат Салмо бисуд ғайҳо фуодӣ,
Ва рӯҳӣ кулла явмии лӣ юнодӣ.
Нигоро, бар мани бедил бибахшой,
Ва восилнӣ ало рағм-ил-аодӣ.
Ҳабибо дар ғами савдои ишқат,
Таваккално ало раббил-ибодӣ.
А ман анкартанӣ ан ишқи Салмо,
Ту з-аввал он рухи неҳқӯ биводӣ,
Ки ҳамчун мут бибутан дил ва эй раҳ,
Ғариқ-ул-ишқи фӣ баҳр-ил-видодӣ.
Бипай мочон ғаромат биспариман,
Ғарат як вай раваштӣ аз амодӣ.
Ғами ин дил бивотат хӯрд ночор,
Вағар на ӯ бинӣ он чат нашодӣ,
Дили Ҳофиз шуд андар чини зулфат,
Би лайлин музлимин валлоҳу ҳодӣ.

Дидам ба хоб дӯш, ки моҳе баромадӣ,
К-аз акси рӯи ӯ шаби хичрон саромадӣ.
Таъбир рафт ёри сафаркарда мерасад,
Эй кош, ҳарчи зудтар аз дар даромадӣ.
Зикраш ба хайр, соқии фархундафоли ман,
К-аз дар мудом бо қадаҳу соғар омадӣ.
Хуш будӣ, ар ба хоб бидидӣ диёри хеш,
То ёди сӯхбаташ сӯи мо роҳбар омадӣ.
Файзи азал ба зӯру зар ар омадӣ ба даст,
Оби Хизир насибаи Искандар омадӣ.
Он аҳд ёд бод, ки аз бому дар маро,
Ҳар дам паёми ёру хати дилбар омадӣ.
Кай ёфтӣ рақибӣ ту чандин маҷоли зулм,
Мазлуме ар шабе ба дари довар омадӣ.
Хомони раҳнарафта чӣ донанд завқи ишқ?
Дарёдилӣ бичӯй, далерӣ саромадӣ,
Он, к-ӯ туро ба сангдилӣ кард раҳнамун,
Эй кошки, ки пош ба санге баромадӣ.
Гар дигаре ба шеваи Ҳофиз задӣ рақам,
Мақбули табъи шоҳи ҳунарпарвар омадӣ.

Саҳар бо бод мегуфтам ҳадиси орзумандӣ,
Чавоб омад, ки восиқ шав ба алтофи худовандӣ,
Дуои субҳу оҳи шаб калиди ганҷи мақсуд аст,
Бад-ин роҳу равиш мерав, ки бо дилдор пайвандӣ.
Қаламро он забон набвад, ки сирри ишқ гӯяд боз,
Варои ҳадди тақрир аст шарҳи орзумандӣ.
Ало, эй Юсуфи Мисрӣ, ки кардат салтанат мағрур,
Падарро бозпурс, охир, кучо шуд меҳри фарзандӣ?
Чаҳони пири раъноро тарахҳум дар чибиλλάт нест.
Зи меҳри ӯ чӣ мепурсӣ, дар ӯ ҳиммат чӣ мебандӣ?
Ҳумое чун ту олиқадр, ҳирси устухон то кай?
Дареғ он сояи ҳиммат, ки бар ноаҳл афгандӣ!

Дар ин бозор агар судест бо дарвеш, хурсанд аст,
Худоё, мунъимам гардон ба дарвешиву хурсандӣ!
Ба шеъри Ҳофизи Шероз мерақсанду менозанд,
Сияҳчашмони кашмириву туркони самарқандӣ.

Чӣ буд, ар дили он мох меҳрубон будӣ,
Ки ҳоли мо на чунин будӣ, ар чунон будӣ.
Бигуфтаи, ки чӣ арзад насими турраи дӯст,
Гарам ба ҳар сари мӯе ҳазор ҷон будӣ.
Бароти хушдилии мо чӣ кам шудӣ, ё раб,
Гараш нишони амон аз бади замон будӣ?
Гарам замона сарафроз доштиву азиз,
Сарири иззатам он хоки остон будӣ.
Зи парда кош бурун омадӣ, чу қатраи ашқ,
Ки бар ду дидаи мо ҳукми ӯ равон будӣ.
Агар на доираи ишқ роҳ барбастӣ,
Чу нуқта Ҳофизи саргашта дар миён будӣ.

Чӣ қоматӣ, ки зи сар то қадам ҳама ҷонӣ,
Чӣ суратӣ, ки ба ҳеҷ одамӣ наемонӣ?
На суратӣ, ки гули гулситони фирдавсӣ
На қоматӣ, ки сиҳисарви бори ризвонӣ.
Басе ҳикояти хуснат шунидаам, ҷоно,
Кунун, ки дидамат, алҳақ, ҳазор чандонӣ.
Танам чу чашми ту дорад нишони беморӣ,
Дилам чу зулфи ту дорад сари парешонӣ.
Зи хоки пой азизи ту рӯ нагардонам,
Гарам ба дасти фироқат ба сар бигардонӣ.
Зи ҷустуҷӯи ту наншинам, арчи ҳар нафасам
Миёни хуни дилу оби дида биншонӣ.
Ту чун сипеҳр ҷафопешаиву ахлолам
Чу рӯзгор ниҳодаст рӯ ба вайронӣ.
Зи рӯи лутфу тараҳҳум чаро набахшоӣ?
Чу дарду меҳнати Ҳофиз яқин ҳамедонӣ.

Ба ҷони ӯ, ки гарам дастрас ба ҷон будӣ,
Камина пешкаши бандагонаш он будӣ!
Бигуфтамай, ки баҳо чист хоки пояшро,
Агар ҳаёти гаронмоя ҷовидон будӣ!
Ба бандагии қадаш сарв мӯътариф гаштӣ,
Гараш чу савсани озода даҳзабон будӣ!
Ба хоб низ намебинамаш, чӣ ҷои висол,
Чу ин набуду надидем, боре он будӣ!
Агар дилам нашудӣ пойбанди турраи ӯ,
Каяш қарор дар ин тира хокдон будӣ?
Ба рух чу меҳри фалак беназири офоқ аст,
Ба дил дареғ, ки як зарра меҳрубон будӣ.
Даромадӣ зи дарам кошки чу ламъаи нур,
Ки бар ду дидаи мо ҳукми ӯ равон будӣ!
Зи парда нолаи Ҳофиз бурун кай афтодӣ,
Агар на ҳамдами мурғони субҳхон будӣ?

Чу сарв агар бихиромӣ даме ба гулзоре,
Хӯрад зи ғайрати рӯи ту ҳар гуле хоре.
Зи куфри зулфи ту ҳар ҳалқаеву ошӯбе,
Зи сеҳри чашми ту ҳар гӯшаеву беморе.
Марав чу баҳти ман, эй чашми масти ёр, ба хоб.
Ки дар пай аст зи ҳар сӯят оҳи бедоре.
Нисори хоки раҳат нақди ҷони ман, ҳарчанд
Ки нест нақди равонро бари ту миқдоре.
Дило, ҳамеша мазан лофи зулфи дилбандон,
Чу тирарой шавӣ, кай кушоядат коре?
Сарам бирафту замоне ба сар нарафт ин кор,
Дилам гирифту набудат ғами гирифторе,
Чу нуқта, гуфтамаш, андар миёни доира ой,
Ба ханда гуфт, к: «Эй Ҳофиз, ин чӣ паргоре?»

Чун дар ҷаҳон хубӣ имрӯз комгорӣ,
Шояд, ки ошиқонро коме зи лаб барорӣ?
Бо ошиқони бедил то чанд нозу ишва?
Бар бедилони мискин то кай ҷафову хорӣ?
То чанд ҳамчу чашмат дар айна нотавонӣ?
То чанд ҳамчу зулфат дар тобу беқарорӣ?
Дарде, ки аз ту дорам, ҷавре, ки аз ту бинам,
Гар шаммае бидонӣ, шояд, ки раҳмат орӣ
Асбоби ошиқиро бисёр моя бояд,
Дилҳои ҳамчу оташ, чашмони рӯдборӣ.
Дар ҳаҷр монда будам, боди сабо расонид,
Аз бӯстони васлат бӯи умедворӣ.
Гарчи ба бӯи васлат дар ҳаҷр зинда гардам,
Сар барнаёрам аз хок аз рӯи шармсорӣ.
Аз бодаи висолат, гар ҷуръае бинӯшам,
То зиндаам, наварзам, оини ҳушёрӣ.
Мо бандаему очиз, ту ҳокимиву қодир,
Гар мекашӣ ба зӯрам в-ар мекушӣ ба ворӣ.
Охир, тарахҳуме кун бар ҳоли зори Ҳофиз,
То чанд ноумедӣ, то чанд хоксорӣ?

Хуштар аз кӯи харобот набошад ҷое,
Гар ба пиронасарам даст диҳад маъвое.
Орзу мекунадам, — аз ту чӣ пинҳон дорам?
Шишае бодаву кунчеву рухи зебое.
Ҷои ман дайри муғон аст, мураввех ватане.
Рои ман рои бутон аст, муборак рое!
Чӣ кунӣ, гӯш, ки дар даҳр чу ман шайдо нест,
Нест ин ҷуз сухани булҳаваси раъное.
Боадаб бош, ки ҳар кас натавонад гуфтан,
Сухани пир магар барҳамане доное.
Санамо, ғайри ту дар хотири мо кай ғунҷад,
Ки маро нест ба ғайр аз ту ба кас парвое!
Раҳм кун бар дили маҷрӯҳу хароби Ҳофиз,
З-он, ки ҳаст аз паи имрӯз яқин фардое.

Шаҳрест пурзарифон в-аз ҳар тараф нигоре,
Ёрон, салои ишқ аст, гар мекунед коре.
Чашми фалак набинад з-ин турфатар чавоне,
Дар дасти кас наяфтад з-ин хубтар шикоре.
Ҳаргиз, кӣ дида бошад ҷисме зи ҷон мураккаб?
Бар доманаш мабодо з-ин хокиён ғуборе!
Чун ман шикастаеро аз пеши худ чӣ ронӣ,
К-ам ғояти таваққўъ бӯсест ё каноре.
Май беғаш аст, биштоб, вақте хуш аст, дарёб,
Соли дигар кӣ дорад уммеди навбаҳоре?
Дар бӯстон ҳарифон монанди лолаву гул,
Ҳар як гирифта ҷоме бар ёди рӯи ёре.
Чун ин гиреҳ кушоям в-ин роз чун намоям?
Дардеву саҳт дарде, кореву саъб коре!
Ҳар тори мӯи Ҳофиз дар дасти зулфи шӯхе,
Мушкил тавон нишастан дар ин чунин диёре

Туро, ки ҳар чӣ мурод аст дар чаҳон, дорӣ,
Чӣ ғам зи ҳоли заифони нотавон дорӣ?
Бихоҳ ҷону дил аз бандаву равон биситон,
Ки ҳукм бар сари озодагон равон дорӣ.
Миён надориву дорам аҷаб, ки ҳар соат
Миёни маҷмаи хубон кунӣ миёндорӣ.
Баёзи рӯи туро нест нақш дархӯр аз он-к,
Саводе аз хати мушкин бар арғавон дорӣ.
Бинӯш май, ки сабукрӯҳиву латиф мудом,
Алалхусус дар он дам, ки сар гарон дорӣ.
Макун итоб аз ин бешу ҷавр бар дили мо,
Макун ҳар он чӣ тавонӣ, ки ҷои он дорӣ.
Ба ихтиёрат агар сад ҳазор тири ҷафост,
Ба қасди ҷони мани хаста дар камон дорӣ.
Бикаш ҷафои рақибон мудому ҷаври ҳасуд,
Ки саҳл бошад, агар ёри меҳрубон дорӣ.

Ба васли дӯст гарат даст медиҳад як дам,
Бирав, ки ҳар чӣ мурод аст дар ҷаҳон, дорӣ.
Чу гул ба доман аз ин боғ мебарӣ, Ҳофиз,
Чӣ ғам зи нолаву фарёди боғбон дорӣ?

Сабо, ту накҳати он зулфи мушкбӯ дорӣ,
Ба ёдгор бимонӣ, ки бӯи ӯ дорӣ.
Дилам, ки гавҳари асрори ҳусну ишқ, дар ўст,
Тавон ба дасти ту додан, гараш накӯ дорӣ.
Дар он шамоили матбӯъ ҳеҷ натвон гуфт,
Ҷуз ин қадар, ки рақибони тундхӯ дорӣ.
Навои булбулат, эй гул, кучо писанд афтад,
Ки гӯшу ҳуш ба мурғони ҳарзагӯ дорӣ?
Ба ҷуръаи ту сарам маст гашт нӯшат бод,
Худ аз кадом хум аст ин, ки дар сабӯ дорӣ?
Ба саркашии худ, эй сарви ҷӯйбор, маноз,
Ки гар бад-ӯ расӣ, аз шарм сар фурӯ дорӣ.
Дам аз мамолики хубӣ чу офтоб задан
Туро расад, ки ғуломони моҳрӯ дорӣ!
Қабои ҳуснфурӯшӣ туро бирозаду бас,
Ки ҳамчу гул ҳама оини рангу бӯ дорӣ.
Зи кунҷи савмаа, Ҳофиз, маҷӯй гавҳари ишқ,
Қадам бурун неҳ, агар майли ҷустуҷӯ дорӣ.

Биёр бодаву бозам раҳон зи маҳмурӣ,
Ки ҳам ба бода тавон кард дафъи ранҷурӣ.
Ба як фиреб бидодам салоҳи хеш аз даст,
Дареғ аз он ҳама зӯҳду салоҳу мастурӣ!
Адиб чанд насихат кунӣ, ки ишқ мабоз,
Агарчи нест адаб ин сухан ба дастурӣ.
Ба ишқ зинда бувад ҷони марди соҳибдил,
Агар ту ишқ наорӣ, бирав, ки маъзурӣ.
Расид давлати васлу гузашт меҳнати ҳаҷр,
Ниҳод кишвари дил боз рӯ ба маъмурӣ.

Ба ҳеч вачҳ набошад фурӯғи маҷлиси унс,
Магар ба рӯи нигору шароби ангурӣ.
Зи сеҳри ғамзаи фаттони хеш ғарра мабош,
Ки озмудаму суде надошт мағрурӣ.
Ба ҳар касе натавон гуфт рози худ, Ҳофиз,
Магар бад-он, ки кашадаст меҳнати дурӣ.

Падид омад русуми бевафой,
Намонд аз кас нишони ошноӣ.
Баранд аз фоқа назди ҳар хасисе
Кунун аҳли ҳунар дасти гадоӣ.
Касе, к-у фозил аст имрӯз дар даҳр.
Намебинад зи ғам як дам раҳой,
Валекин ҷоҳил аст андар танаъум,
Матой ӯ чу ҳаст ин дам баҳой.
В-агар шоир бигӯяд шеъри чун об,
Ки дилро з-он фазояд равшаноӣ,
Набахшандаш ҷаве аз бухлу имсоқ,
Агар худ филмасал бошад Саной.
Хирад дар гӯши хушам дӣ ҳамегуфт:
«Бирав, сабре бикун дар бенавоӣ!
Қаноатро бизоат созу месӯз,
Дар ин дарду ано чун най навоӣ».
Биё, Ҳофиз, ба ҷон ин панд бишнава,
Ки гар аз по дарафти бо сар ой.

Рӯзгорест, ки моро нигарон медорӣ,
Мухлисонро на ба вазъи дигарон медорӣ.
Гӯшаи чашми ризое ба манат боз нашуд,
Ин чунин иззати соҳибназарон медорӣ?
Соид он беҳ, ки бипӯшӣ ту чу аз баҳри нигор
Даст дар хуни дили пурхунарон медорӣ.
На гул аз дасти ғамат расту на булбул дар боғ,
Ҳамаро наъразанон, ҷомадарон медорӣ.

Эй, ки дар далки муламмаъ талабӣ нақди ҳузур
Чашми сирре ачаб аз беҳабарон медорӣ.
Чун туй нарғиси боғи назар, эй чашму чароғ,
Сар чаро бар мани дилхаста гарон медорӣ?
Гавҳари чоми Чам аз кони ҷаҳоне дигар аст,
Ту таманно зи гили кӯзагарон медорӣ.
Падари таҷриба, эй дил, туй, охир, зи чӣ рӯй
Тамаи меҳру вафо з-ин писарон медорӣ?
Кисаи симу зарат пок бибояд пардохт
Ин тамаъҳо, ки ту аз симбарон медорӣ.
Гарчи риндиву харобӣ гунаҳи мост, вале
Ошиқе гуфт, ки ту банда бар он медорӣ.
Мағзарон рӯзи саломат ба маломат, Ҳофиз,
Чӣ таваққуъ зи ҷаҳони гузарон медорӣ?

Хуш кард ёварӣ фалакат, рӯзи доварӣ,
То шукр чун куниву чӣ шукрона оварӣ?
Он кас, ки уфтод, худояш гирифт даст,
Гӯ; «Бар ту бод то ғами афтодагон хӯрӣ?»
Дар кӯи ишқ шавқати шоҳӣ намехаранд,
Иқрори бандагӣ куну изҳори чокарӣ.
Соқӣ, ба муждагонии айш аз дарам дарой,
То як дам аз дилам ғами дунё бадар барӣ.
Дар шоҳроҳи ҷоҳу бузургӣ хатар басест,
Он беҳ, к-аз ин гирева сабукбор бигзарӣ.
Султону фикри лашкару савдои тоҷу ганҷ,
Дарвешу амни хотиру кунҷи қаландарӣ
Як ҳарфи сӯфиёна бигӯям, иҷозат аст,
Эй нури дида, сулҳ беҳ аз ҷангу доварӣ!
Найли мурод бар ҳасаби фикру ҳиммат аст,
Аз шоҳ назри хайру зи тавфиқ ёварӣ.
Ҳофиз, ғубори фақру қаноат зи руҳ машӯй,
К-ин хок беҳтар аз амали кимиёгарӣ.

Туфайли ҳастии ишқанд одамиву парӣ,
Иродате бинамо, то саодате бибарӣ.
Бикӯш, хочаву аз ишқ бенасиб мабош,
Ки бандаро нахарад кас ба айби беҳунарӣ.
Маи сабӯҳу шакархоби субҳдам то чанд?
Ба узри нимешабӣ бошу гиряи саҳарӣ.
Ту худ чӣ лӯъбатӣ, эй шаҳсавори ширинкор,
Ки дар баробари чашмиву ғоиб аз назарӣ?
Ҳазор чони муқаддас бисӯхт з-ин ғайрат,
Ки ҳар сабоҳу масо шамъи маҷлиси дигарӣ.
Зи ман ба ҳазрати Осаф кӣ мебарад пайғом,
Ки ёд гир ду мисраъ зи ман ба назми дарӣ:
Биё, ки вазъи ҷаҳонро чунон, ки ман дидам,
Гар имтиҳон бикунӣ, май хӯриву ғам нахӯрӣ.
Кулоҳи сарварият қач мабод бар сари ҳусн,
Ки зеби тахту сазовори мулку тоҷи сарӣ.
Ба бӯи зулфу рухат мераванду меоянд,
Сабо ба ғолиясоиву гул ба ҷилвагарӣ.
Чу мустаидди назар нестӣ, висол маҷӯй,
Ки ҷоми Ҷам накунад суд вақти бебасарӣ.
Дуои гӯшанишинон бало бигардонад,
Чаро ба гӯшаи чашме ба мо наменигарӣ?
Биёву салтанат аз мо бихар ба мояи ҳусн,
В-аз ин муомила ғофил машав, ки ҳайф хӯрӣ.
Тариқи ишқ тариқи аҷаб хатарнок аст,
Наузубиллаҳ, агар раҳ ба мақсаде набарӣ.
Ба юмни хидмати Ҳофиз умед ҳаст, ки боз,
«Арӣ усомиру Лайлоя лайлатул қамарӣ».

Эй, ки доим ба хеш мағрурӣ,
Гар туро ишқ нест, маъзурӣ
Гирди девонағони ишқ мегард,
Ки ба ақлу ақила машхурӣ.
Масти ишқ нест дар сари ту,
Рав, ки ту масти оби ангурӣ.

Рӯи зард асту оҳи дардолуд,
Ошиқонро давои ранҷурӣ.
Бигзар аз ному нанги худ, Ҳофиз,
Соғари май талаб, ки махмурӣ.

Умр бигзашт ба беҳосиливу булҳавасӣ,
Эй писар, ҷоми маям дех, ки ба пирӣ бирасӣ.
Чӣ шакарҳост дар ин шаҳр, ки қонеъ шудаанд,
Шоҳбозони тариқат ба мақоми магасӣ.
Дӯш дар хайли ғулумони дараш мерафтам,
Гуфт:— Эй ошиқи бечора, ту боре чӣ касӣ?
Бо дили хуншуда чун нофа хушаш бояд буд,
Ҳар кӣ машҳури ҷаҳон гашт ба мушкиннафасӣ.
Ламаа-л-барқу мин-ат-Тури ва онасту бихӣ
Фа лаалӣ лака отин би шиҳобин қабасӣ.
Корвон рафту ту дар хобу биёбон дар пеш,
Ваҳ, ки бас беҳабар аз ғулғули чандин ҷарасӣ!
Бол бикшову сафир аз шаҷари тубо зан,
Ҳайф бошад чу ту мурғе, ки асири қафасӣ!
То чу мичмар нафасе домани ҷонон гирам,
Ҷон ниҳодем бар оташ зи паи хушнафасӣ.
Чанд пӯяд ба ҳавои ту зи ҳар сӯ Ҳофиз,
Яссаруллоҳу тариқан бика ё мултамасӣ.

Навбаҳор аст, дар он кӯш, ки хушдил бошӣ,
Ки базе гул бидамад бозу ту дар гил бошӣ!
Ман нагӯям, ки кунун бо кӣ нишину чӣ бинӯш?
Ки ту худ донӣ, агар зираку оқил бошӣ.
Чанг дар парда ҳамин медиҳадат панд, вале
Ваъзат он гоҳ кунад суд, ки қобил бошӣ.
Дар чаман ҳар варақе дафтари ҳоле дигар аст,
Ҳайф бошад, ки зи кори ҳама ғофил бошӣ.
Нақди умрат бибарад ғуссаи дунё ба газоф,
Гар шабу рӯз дар ин қиссаи мушкил бошӣ.

Гарчи роҳест пур аз бим зи мо то бари дӯст,
Рафтан осон бувад, ар воқифи манзил бошӣ.
Ҳофизо, гар мадад аз бахти баландат бошад,
Сайди он шоҳиди матбуъшамоил бошӣ.

Ҳазор ҷаҳд бикардам ки ёри ман бошӣ,
Муродбахши дили беқарори ман бошӣ.
Чароғи дидаи шабзиндадори ман гардӣ,
Аниси хотири уммедвори ман бошӣ.
Чу хусравони малоҳат ба бандагон нозанд,
Ту дар миёна худовандгори ман бошӣ.
Аз он ақиқ ки хунин дилам зи ишваи ўст,
Агар қунам гилае, ғамгусори ман бошӣ.
Дар он чаман, ки бутон дасти ошиқон гиранд,
Гарат зи даст барояд, нигори ман бошӣ.
Шабе ба кулбаи эҳзони ошиқон оӣ,
Даме аниси дили сугвори ман бошӣ.
Шавад ғазолаи хуршед сайди лоғари ман,
Гар оҳуе чу ту як дам шикори ман бошӣ.
Се бўса к-аз ду лабат кардай вазифаи ман,
Агар адо нақунӣ, қарздори ман бошӣ.
Ман ин мурод бибинам ба худ, ки ними шабе
Ба ҷои ашки равон дар канори ман бошӣ.
Ман арчи Ҳофизи шахрам, ҷаве намеарзам,
Магар ту аз карами хеш ёри ман бошӣ.

Эй дил, он дам, ки хароб аз маи гулгун бошӣ,
Бе зару ганҷ ба сад ҳашмати Қорун бошӣ.
Дар мақоме, ки садорат ба фақирон бахшанд,
Чашмдорам, ки ба ҷо аз ҳама афзун бошӣ.
Дар раҳи манзили Лайлӣ, ки хатарҳост дар он,
Шарти аввал қадам он аст, ки Мачнун бошӣ.
Нуқтаи ишқ намудам ба ту ҳон, сахв макун,
В-арна чун бингарӣ, аз доира берун бошӣ.

Корвон рафту ту дар хобу биёбон дар пеш.
Кай равӣ? Раҳ зи кӣ пурсӣ? Чӣ кунӣ? Чун бошӣ?
Тоҷи шоҳӣ талабӣ, гавҳари зотӣ бинамой,
В-ар худ аз тухмаи Чамшеду Фаридун бошӣ.
Соғаре нӯш куну чуръа бар афлок фишон,
Чанду чанд аз ғами айём чигархун бошӣ?
Ҳофиз, аз фақр макун нола, ки гар шеър ин аст,
Ҳеч хушдил написаниедад, ки ту маҳзун бошӣ.

3-ин хуш рақам, ки бар гули рухсор мекашӣ,
Хат бар саҳифаи гулу гулзор мекашӣ.
Ашки ҳарамнишини ниҳонхонаи маро
3-он сӯи ҳафт парда ба бозор мекашӣ.
Коҳил равӣ, чу боди саборо ба бӯи зулф
Ҳар дам ба қайди силсила дар кор мекашӣ.
Ҳар дам ба ёди он лаби майгуну чашми маст
Аз хилватам ба хонаи хаммор мекашӣ.
Гуфтӣ: — Сари ту бастаи фитроки мо шавад,
Саҳл аст, агар ту заҳмати ин бор мекашӣ.
Бо чашму абруи ту чӣ тадбири дил кунам?
Ваҳ 3-ин камон, ки бар мани бемор мекашӣ.
Боз о, ки чашми бад зи рухат дафъ мекунад,
Эй тоза гул, ки домон аз ин хор мекашӣ.
Ҳофиз, дигар чӣ металабӣ аз наими даҳр?
Май мехӯриву турраи дилдор мекашӣ.

Сулаймо мунзу ҳаллат би-л-Ироқӣ
Улоқӣ ман навоҳо мо улоқӣ
Ало, эй сорбони маҳмили дӯст,
Ило рукбоникум тола-штиёқӣ
Хирад дар Зиндарӯд андозу май нӯш,
Ба гулбонги ҷавонони ироқӣ.
Рабиъ-ул-умри фӣ маръо ҳимокум,
Ҳамокаллоҳу ё аҳд-ат-талоқӣ.

Биё, соқӣ, бидеҳ ратли гаронам,
Сақокаллоҳу мин каъс-ид-диҳоқӣ
Чавонӣ боз меорад ба ёдам
Самоъи чангу дастафшони соқӣ
Маи боқӣ бидеҳ то масту хушдил,
Ба ёрон барфишонам умри боқӣ.
Дарунам хун шуд аз нодидани дӯст,
Ало таъсан ли айём-ил-фироқӣ.
Думуъӣ баъдукум лотаҳқируҳо,
Фа кам баҳрин амиқин мин савоқӣ,
Даме бо некхоҳон муттафиқ бош,
Ғанимат дон умури иттифоқӣ.
Бисоз, эй мутриби хушхону хушгӯ
Ба шеъри форсӣ савти ироқӣ.
Арӯси бас хушӣ, эй духтари раз,
Вале гаҳ-гаҳ сазовори талоқӣ.
Масеҳои мучаррадро бирозад,
Ки бо хуршед созад ҳамвисоқӣ,
Висоли дӯстон рӯзии мо нест,
Бихон Ҳофиз, ғазалҳои фироқӣ.

Катубту қиссата шавқӣ ва мадмаъӣ боқӣ
Биё, ки бе ту ба ҷон омадам зи ғамноқӣ.
Басо, ки гуфтаам аз шавқ бо ду дидаи худ:
«Аё манозила Салмо, фа айна сомоқӣ»
Аҷиб воқеаеву ғариб ҳодисае,
Ана-с табарту қатилан ва қотилӣ шоқӣ.
Киро расад, ки кунад айби домани покат,
Ки ҳамчу қатра, ки бар барги гул чакад, покӣ?
Зи хоки пои ту дод обрӯи лолаву гул,
Чу килки сунъ рақам зад ба обиву хокӣ,
Сабо абирфишон гашт, соқиё, бархез,
Ва ҳоти шамсата кармин мутаййибин зокӣ.
Даъ-ит-такосула тағним, фа қад ҷаро масалун,
Ки зоди роҳравон чувтӣ асту чолоқӣ.

Асар намонд зи ман бе шамоилат, оре,
Аро маосира маҳёя мин муҳайёкӣ.
Зи васфи ҳусни ту Ҳофиз чӣ гуна нутқ занад,
Ки ҳамчу сунъи худоиву рои идрокӣ.

Ё мабсиман юҳокӣ дурҷан мина-л-лаоли,
Ё раб чӣ дархӯр омад гирдаш хати ҳилоли.
Ҳоле хаёли васлат хуш медиҳад фиребам,
То худ чӣ нақш бозад ин сурати хаёли.
Май деҳ агарчи гаштам номасиёҳи олам,
Навмед кай тавон буд аз лутфи лоязоли?
Соқӣ, биёр ҷома в-аз хилватам бурун каш,
То дар ба дар бигардам қаллошу лоуболи.
Аз чор чиз магзар, гар оқиливу зирак,
Амну шароби беғаш, маъшуку ҷои холи.
Чун нест нақши даврон дар ҳеҷ ҳол собит,
Ҳофиз, макун шикоят, то май хӯрем холи.
Софест ҷоми хотир дар даври Осафи аҳд,
Қум фа-сқӣ раҳиқан асфо мина-з-зулоли,
Ал-мулку қад табоҳо мин ҷаддихӣ ва ҷаддих,
Ё раб, ки ҷовидон бод ин қадру ин маоли!
Маснадфурӯзи давлат, кони шукӯҳу шавкат,
Бурҳони мулку миллат, Бунастри Булмаоли.

Саломуллоҳи мо карра-л-лаёли,
Ва ҷоватти-л-масонӣ ва-л-масоли.
Ало водӣ-л-арокӣ ва ман алайҳо,
Ва доран би-л-ливо фавқа-р-римоли.
Дуогӯи ғарибони ҷаҳонам,
Ва адъу би-т-тавотур ва-т-таволи.
Ба ҳар манзил, ки рӯ орад, худоро,
Нигаҳ дораш ба лутфи лоязоли!
Манол, эй дил, ки дар занҷири зулфаш
Ҳама ҷамъият аст ошуфтахоли.

Зи хаттат сад чамоли дигар афзуд,
Ки умрат бод сад соли Чалолӣ.
Ту мебояд, ки бошӣ в-арна сахл аст
Зиёни мояи чоҳиву молӣ.
Бар он наққоши қудрат офарин бод,
Ки гирди маҳ кашад хатти ҳилолӣ!
Фа хуббука роҳатӣ фӣ кулли ҳайнин,
Ва зикрук мӯнисӣ фӣ кулли ҳолӣ.
Сувайдои дили ман то қиёмат
Мабод аз ишқу савдои ту холӣ.
Кучо ёбам висоли чун ту шоҳе
Мани бадноми ринди лоуболӣ.
Худо донад, ки Ҳофизро ғараз чист?
Ва илмуллоҳи ҳасбӣ мин суолӣ.

Бигрифт кори хуснат, чун ишқи ман камоле,
Хуш бош з-он, ки набвад ин ҳар дуру заволе.
Дар ваҳм менагунчад, к-андар тасаввури ақд,
Ояд ба ҳеҷ маънӣ з-ин хубтар мисоле.
Шуд хатти умр ҳосил, гар з-он ки бо ту моро
Ҳаргиз ба умр рӯзе рӯзӣ шавад висоле.
Он дам, ки бо ту бошам, як сол ҳаст рӯзе,
В-он дам, ки бе ту бошам як лаҳза ҳаст соле.
Чун ман хаёли рӯят, чоно, ба хоб бинам,
К-аз хоб менабинад чашмам ба чуз хаёле.
Раҳм ор бар дили ман, к-аз меҳри рӯи хубат
Шуд шахси нотавонам борик чун ҳилоле,
Ҳофиз макун шикоят, гар васли дӯст хоҳӣ,
З-ин бештар бибояд бар ҳичрат эҳтимоле.

Рафтам ба боғ субҳдаме, то чинам гуле,
Омад ба гӯш ногаҳам овози булбуле.
Мискин чу ман ба ишқи гуле гашта мубтало,
В-андар чаман фиғанда зи фарёд ғулғуле.

Мегаштам андар он чаману боғ дам ба дам,
Мекардам андар он гулу булбул тааммуле.
Гул ёри хусн гаштаву булбул қарини ишқ,
Онро тафаззуле наву инро табаддуле.
Чун кард дар дилам асар овози андалеб,
Гаштам чунон, ки ҳеҷ намондам таҳаммуле
Бас гул шукуфта мешавад ин боғро, вале
Кас бебалои хор начидаст аз ӯ гуле.
Ҳофиз, мадор умеди фараҳ аз мадори чарх,
Дорад ҳазор айбу надорад тафаззуле.

3-он маи ишқ, к-аз ӯ пухта шавад ҳар хоме,
Гарчи моҳи рамазон аст, биёвар ҷоме!
Рӯзҳо рафт, ки дасти мани мискин нагирифт,
Зулфи шамшодқаде соиди симандоме.
Рӯза ҳарчанд, ки меҳмони азиз, аст, эй дил,
Сӯхбаташ мавҳибате дону шудан инъоме.
Мурғи зирак ба дари хонақаҳ акнун напарад,
Ки ниҳод аст ба ҳар маҷлиси ваъзе доме.
Гилад аз зоҳиди бадхӯ накунам, расм ин аст,
Ки чу субҳе бидамад, дар паяш афтад шоме.
Ёри ман чун бихиромад ба тамошои чаман,
Бирасонаш зи ман, эй пайки сабо, пайғоме!
Он ҳарифе, ки шабу рӯз маи соф кашад,
Бувад оё, ки кунад ёд зи дурдошоме?
Ҳофизо, гар надихад доди дилат Осафи аҳд,
Ком душвор ба даст оварӣ аз худкоме.

Ин хирқа, ки ман дорам, дар раҳни шароб авло
В-ин дафтари бемаънӣ ғарқи маи ноб авло.
Чун умр табаҳ кардам, чандон, ки ниғаҳ кардам,
Дар кунчи харобате афтада хароб авло.
Чун маслиҳатандешӣ, дур аст зи дарвешӣ,
Ҳам сина пур аз оташ, ҳам дида пуроб авло.

Ман ҳолати зоҳидро бо халқ нахоҳам гуфт,
Ин қисса агар гӯям, бо чангу рубоб авло.
То бе сару по бошад авзои фалак з-ин даст,
Дар сар ҳаваси соқӣ, дар даст шароб авло.
Аз ҳамчу ту дилдоре, дил барнаканам, оре,
Чун тоб кашам, боре з-он зулфи батоб, авло,
Чун пир шудӣ, Ҳофиз, аз майкада берун ой,
Риндиву ҳаваснокӣ, дар аҳди шабоб авло.

Кӣ барад ба назди шоҳон зи мани гадо паёме,
Ки ба кӯи майфурӯшон ду ҳазор Чам ба чоме!
Шудаам харобу бадному ханӯз умедворам,
Ки ба ҳиммати азизон бирасам ба неқномӣ.
Ту, ки кимиёфурӯшӣ, назаре ба қалби мо кун,
Ки бизоате надорему фиғандаем доме.
Аҷаб аз вафои чонон, ки инояте нафармуд,
На ба номае паёме на ба хомае саломе.
Агар ин шароб хом аст, агар он ҳариф пухта,
Ба ҳазор бор беҳтар зи ҳазор пухта хоме.
Зи раҳам маяфган, эй шайх, ба донаҳои тасбеҳ,
Ки чу мурғ зирак афтад, нафитад ба ҳеч доме.
Сари хидмати ту дорам, бихарам ба лутфу мафрӯш,
Ки чу банда камтар афтад ба муборақӣ ғулومه.
Ба қучо барам шикоят, ба кӣ гӯям ин ҳикоят,
Ки лабат ҳаёти мо буду надошти давоме.
Бикушой тири мижгону бирез хуни Ҳофиз,
Ки чунон кушандаеро накунад кас интиқоме.

Гар аз ин оби тарабнок на хушдил бошӣ,
Хуштар он аст ба ҳар ҳол, ки дар гил бошӣ.
Бандаи пири муғон бошу зи зоҳид бигурез,
Роҳ ин аст, агар зираку оқил бошӣ.
Нури меҳри рухаш ар тофт ба дарёи дилат,
Худ ба сарчашмаи хуршед муқобил бошӣ.

Даст аз он зулфи дуто доштай, зоҳид, боз,
Дар паи нашъати ағлолу салосил бошӣ.
Чоми мастона фарогиру ба хуш ой, эй дил,
То ба кай беҳабар афтодаву ғофил бошӣ?
Ҳамчу Ҳофиз агарат ёр зи ғам бозхарад,
Сайди он шоҳиди матбуъшамоил бошӣ.

Атат равоеҳу ранд-ил-ҳимо ва зода ғаромӣ,
Фидои хоки дари дӯст бод чони гиромӣ!
Паёми дӯст шунидан саодат асту саломат,
Мани-л-мубаллеғу аннӣ ало суода саломӣ.
Биё ба шоми ғарибону оби дидаи ман бин,
Ба сони бодаи софӣ дар обгинаи Шомӣ.
Изо тағаррада ан зӣ-л-ароки тоиру хайрин,
Фа ло тағаррада ан равзиҳо анину ҳамомӣ.
Басе намонд, ки рӯзи фироқи ёр сар ояд,
Раайту мин ҳазабот-ил-ҳимо қибоба хиёмӣ.
Хушо даме, ки дароиву гӯямат ба саломат:
Қадимта хайра қудумин, назалта хайра мақомӣ.
Баидту минка ва қад сирту зоибан қаҳилолин,
Агарчи рӯи чу моҳат надидаам ба тамомӣ.
Ва ин дуийту би худдин ва сирту ноқиза аҳдин,
Фа мо татайяба нафсӣ ва мастатоба маномӣ.
Умед ҳаст, ки зудат ба бахти нек бибинам,
Ту шод гашта ба фармондихиву ман ба ғуломӣ.
Чу силки дурри хушоб аст назми хуби ту, Ҳофиз,
Ки гоҳи лутф сабақ мебарад зи назми Низомӣ.

Сина молмоли дард аст, эй дареге, марҳаме!
Дил зи танҳой ба чон омад, худоро, ҳамдаме!
Чашми осоиш кӣ дорад аз сипехри тезрав?
Соқие, чоме ба ман деҳ, то биёсоям даме!
Зиракero гуфтам: «Ин аҳвол бин!» Хандиду гуфт;
«Саъб рӯзе, булаҷаб коре, парешон оламе!»

Сӯхтам дар чоҳи сабр аз баҳри он шамъи Чигил,
Шоҳи туркон фориф аст аз ҳоли мо, ку Рустаме?
Дар тариқи ишқбозӣ амну осоиш балост,
Реш бод он дил, ки бо дарди ту хоҳад марҳаме!
Аҳли кому нозро дар кӯи риндӣ роҳ нест,
Раҳраве бояд ҷаҳонсӯзе, на хоме, беғаме.
Одамӣ дар олами хокӣ намеояд ба даст,
Оламе дигар бибояд сохт в-аз нав одаме.
Хез, то хотир бад-он турки самарқандӣ диҳем,
К-аз насимаш: «Бӯи ҷӯи Мулиён ояд ҳаме».
Гиряи Ҳофиз чӣ санҷад пеши истиғнои ишқ,
Қ-андар ин дарё намояд ҳафт дарё шабнаме.

Шуд баҳору гузашт мавсими дай,
Метавон кард фикри шоҳиду май.
Мағзарон умр бе маю соқӣ,
Огаҳӣ гар зи чарху гардиши вай.
Сӯи ман ёр омаду бигузашт,
Рафт бар бод умри ман ҳай-ҳай.
Зери ин қаср сад ҳазор гузашт
Ҳамчу Ковусу Қайсару Ҷаму Кай.
Дил ба дунё мабанд, агар мардӣ,
З-он, ки дунёст шеаи лошай.
Ёр бо мост рӯзу шаб, Ҳофиз,
Ҳамчу ҷоне, ки ҳаст дар рағу пай.

Зи дилбарам кӣ расонад навозиши қаламе?
Куҷост пайки сабо, гар ҳамекунад караме?
Қиёс кардаму тадбири ақл дар раҳи ишқ.
Чу шабнамест, ки бар баҳр мекашад рақаме.
Биё, ки хирқаи ман гарчи раҳни майкадаҳост,
Зи моли вақф набинӣ ба номи ман дираме.
Ҳадиси ҷуну чаро дарди сар диҳад, эй дил,
Пиёла гиру биёсо зи умри хеш даме.

Табиби роҳнишин дарди ишқ нашносад,
Бирав ба даст кун, эй мурдадил, Масеҳдаме!
Дилам гирифт зи солусу табъи зери гилем,
Беҳ он, ки бар дари майхона баркашам аламе.
Биё, ки вақтшиносон ду кавн бифрӯшанд
Ба як пиёла маи софу сӯхбати санаме.
Давоми айшу танаъум на шеваи ишқ аст,
Агар муошири мой, бинӯш неши ғаме.
Намекунам гилае, лек абри раҳмати дӯст
Ба киштзори чигарташнагон надод наме.
Чаро ба як наи қандаш намехаранд он кас,
Ки кард сад шакарафшонӣ аз наи қаламе?
Сазои қадри ту, шоҳо, ба дасти Ҳофиз нест,
Ҷуз аз дуои шабиву ниёзи субҳдамӣ.

Аҳмадаллоҳ ало мӯъдалатуссултонӣ,
Аҳмади Шайх Увайси Ҳасани Элхонӣ.
Хони бин хону шаҳаншоҳи шаҳаншоҳнажод,
Он, ки мезебад, агар ҷони чаҳонаш хонӣ.
Дида нодида ба иқболи ту имон овард,
Марҳабо, эй ба чунин лутфи худо арзонӣ!
Маҳ агар бе ту барояд ба ду нимаш бизананд
Давлати Аҳмадиву мӯъҷизаи субҳонӣ.
Ҷилваи бахти ту дил мебарад аз шоҳу гадо,
Чашми бад дур, ки ҳам ҷониву ҳам ҷононӣ.
Баршикан кокули туркона, ки дар толеи туст
Бахшишу кӯшиши Хоқониву Чингизхонӣ.
Гарчи дурем, ба ёди ту қадаҳ мегирем,
Бӯъди манзил набувад дар сафари рӯхонӣ.
Аз гили порсиям ғунчаи айше нашукуфт,
Ҳаббазо Даҷлаи Бағдоду маи райхонӣ.
Сари ошиқ ки на хоки дари маъшуқ бувад,
Кай халосаш бувад аз меҳнати саргардонӣ?
Эй насими саҳарӣ, хоки дари ёр биёр,
Ки кунад Ҳофиз аз ӯ дидаи дил нуронӣ.

Акнун, ки зи гул боз чаман шуд чу бихиште,
Соқӣ, маи гулранг талаб бар лаби киште!
Занги ғамат аз дил маи гулранг зудояд,
Бишнава, ки чунин гуфт маро поксириште:
Килки ту марезоду ҷавоби шакаринаш,
Меҳр аз ту надид, арна ҷавобе бинавишти.
Меъмори вучуд ар назади ранги ту аз ишқ,
Дар оби муҳаббат гили Одам насиришти.
Ҷаҳли ману илми ту фалакро чӣ тафовут,
Он ҷо, ки басар нест, чи хубиву чи зишти.
Бар хоки дари хоҷа, ки айвони ҷалол аст,
Гар болиши зар нест, бисозем ба хиште.
Тарсобачае дӯш ҳамегуфт, ки Ҳофиз
Ҳайф аст, ки ҳар дам кунад оҳанги куниште.

Эй боди сабо, бигзар з-он ҷо, ки ту медонӣ,
Аҳволи дилам баргӯ онҳо, ки ту медонӣ.
Дар пардаи асрораш ҳар гаҳ ки шавам маҳрам,
Сарбаста бигӯ аз мо онро, ки ту медонӣ.
Чун ҷавру ҷафояшро дидӣ, ки зи ҳад бигзашт,
Биншину баён фармо з-он ҷо, ки ту медонӣ.
Дарди дили решамро, чун нест даво пайдо,
Лутфе куну дармонаш фармо, ки ту медонӣ.
Чун сурмаи биной дар дида кашам гарде,
Гар боди сабо орад з-он ҷо, ки ту медонӣ.
Гуфтам: «Зи лабат бӯсе, в-аз Ҳофизи мискин ҷон!
Ҳастӣ ту бад-ин розӣ?» Гуфто, ки: «Ту медонӣ!».

Бинол, булбул, агар бо манат сари ёрист,
Ки мо ду ошиқи зорему кори мо зорист.
Дар он замин, ки насиме вазад зи турраи дӯст,
Чӣ ҷои дам задани нофаҳои тоторист?

Биёр бода, ки рангин кунем чомаи зарқ,
Ки масти чоми ғурурему ном ҳушёррист.
Хаёли зулфи ту пухтан на кори ҳар хомест,
Ки зери силсила рафтан тариқи айёрист.
Латифаест ниҳонӣ, ки ишқ аз ӯ хезад,
Ки номи он на лаби лаълу хатти зангорист.
Ҷамоли шахс на чашм асту зулфу оразу хол,
Ҳазор нукта дар ин кору бори дилдорист.
Қаландарони ҳақиқат ба ними ҷав нахаранд
Қабои атласи он кас, ки аз ҳунар орист.
Бар остони ту мушкил тавон расид, оре
Уруҷ бар фалаки сарварӣ ба душворист.
Саҳар карашмаи чашмат ба хоб медидам,
Зихӣ маротиби хобе, ки беҳ зи бедорист.
Дилаш ба нола маёзору хатм кун, Ҳофиз,
Ки растагории ҷовид дар камзорист.

Ё раб, ин шамъи дилафрӯз зи қононаи кист?
Ҷони мо сӯхт, бипурсед, ки ҷононаи кист?
Ҳолиё хонабарандози дилу дини ман аст,
То дар оғӯши кӣ меҳуспаду ҳамхонаи кист?
Бодаи лаъли лабаш, к-аз лаби ман дур мабод,
Роҳи рӯҳи киву паймондеҳи паймонаи кист?
Давлати сӯхбати он шамъи саодатпартав
Бозпурсед, Худоро, ки ба парвонаи кист?
Медихад ҳар касаш афсуневу маълум нашуд,
Ки дили нозуки ӯ моили афсонаи кист?
Ё раб, он шоҳваши моҳрухи зӯҳраҷабин,
Дурри яктои киву гавҳари якдонаи кист?
Гуфтам: — Оҳ аз дили девонаи Ҳофиз бе ту!
Зери лаб хандазанон гуфт, ки: — Девонаи кист?

Моҳам ин ҳафта бурун рафту ба чашмам солест,
Ҳоли ҳичрон ту чӣ донӣ, ки чӣ мушкил ҳолест.
Мардуми дида зи лутфи руҳи ӯ дар руҳи ӯ
Акси худ диду гумон бурд, ки мушкин ҳолест.

Мечакад шир ҳанӯз аз лаби ҳамчун шакараш,
Гарчи дар шевагарӣ ҳар мижааш қаттолест.
Эй, ки ангуштнамоӣ ба карам дар ҳама шаҳр,
Ваҳ ки дар кори ғарибон аҷабат эҳмолест.
Баъд аз инам набувад шоиба дар ҷавҳари фард,
Ки даҳони ту дар ин нуқта хуш истиддолест.
Мужда доданд, ки бар мо гузаре хоҳӣ кард,
Нияти хайр магардон, ки муборак фолест.
Кӯҳи андӯҳи фироқат ба ҷӣ ҳолат бикашад
Ҳофизи хаста, ки аз нола танаш чун нолест.

Кас нест, ки афтодаи он зулфи дуто нест,
Дар раҳгузаре нест, ки доме зи бало нест.
Чун чашми ту дил мебарад аз гӯшанишинон,
Дунболи ту будан гунаҳ аз ҷониби мо нест.
Рӯи ту магар оинаи лутфи илоҳист?
Ҳаққо, ки чунин асту дар ин рӯву риё нест.
Наргис талабад шеваи чашми ту, зиҳӣ чашм!
Мискин хабараш аз сару дар дида ҳаё нест.
Аз баҳри Худо, зулф маперой, ки моро,
Шаб нест, ки сад арбада бо боди сабо нест.
Боз ой, ки берӯи ту, эй шамъи дилафрӯз,
Дар базми ҳарифон асари нуру сафо нест.
Тимори ғарибон асари зикри ҷамил аст,
Ҷоно, магар ин қоида дар шаҳри шумо нест?
Дӣ мешуду гуфтам: «Санамо, аҳд ба ҷо ор!»
Гуфто: «Ғалате, хоҷа, дар ин аҳд вафо нест?»
Гар пири муғон муршиди ман шуд, ҷӣ тафовут?
Дар ҳеҷ саре нест, ки сирре зи Худо нест.
Ошиқ ҷӣ кунад, гар накашад бори маломат,
Бо ҳеҷ диловар сипари тири қазо нест.
Дар савмаи зоҳиду дар хилвати сӯфӣ,
Ҷуз гӯшаи абрӯи ту меҳроби дуо нест.
Эй чанг фуру бурда ба хуни дили Ҳофиз,
Фикрат магар аз ғайрати Қуръони Худо нест?